

မိမိ အိမ်

အိမ်

BURMESE
CLASSIC

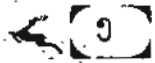

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- စာမူခွင့်ပြုချက် - ၅၀၀၃၁၆၀၃၁၁
- မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက် - ၅၀၀၈၂၈၀၇၁၁
- အကြိမ် - ပထမအကြိမ်၊
၂၀၁၁ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ
- အုပ်ရေ - ၅၀၀
- တန်ဖိုး - ၁၅၀/-
- ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်ကေခိုင်ဦး (မြ-၀၃၇၆၉)
ရွှေသမင်စာပေ၊ ၃၇/၄၄လမ်း၊
ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်း။
- အတွင်း/ - ဒေါ်နွဲ့နွဲ့ရီ (မြ-၀၉၈၇၀)
- အဖုံးပုံနှိပ်သူ - ရွှေရောင်လင်းပုံနှိပ်တိုက်၊
အမှတ်(၈၈)၊ ၅၁ လမ်း၊
ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်း။

အခါ

တစ်ဖက်ပြီး တစ်ဖက်
တစ်ဆင့်ပြီး တစ်ဆင့်
စာမူငွေရောက်သွားမို့
ငါ့ပုခုံးတွေ မောင်ဖယ်...
ကားမီးပေး မကားပါနဲ့
ငွေကားဖတ်လေး
ကလေး...

“ထုတ်ဝေသည့်စာအုပ် တက်တလောက်အညွှန်း” (CIP)

၈၉၅-၈၃

ဒီနိုင်းခ

အရံ/ ဒီနိုင်းခ၊ ရန်ကုန်၊ ရွှေသမင်စာပေ၊ ၂၀၁၀။

၂၂၄ စာ၊ ၁၅ စင်တီ x ၁၈ စင်တီ ။

(၁) အရံ

ကျွန်တော်တို့
 နိမ့်ကျနေ လမ်းခွဲမှာ
 ထိပ်ချွန် လွှဲမှားသူတို့
 ကပြစ်ဈေး...
 ကချစ်ရေ...
 ကိုယ် ကိုယ်...

ကျွန်တော် သူမသိ အပြေးလျှောက်လာတော့ ကျွန်တော်ရဲ့ မှတ်တိုင်လေးက နှုတ်ခမ်းစုပါပြီ။ ရေခန်းဆူဆူလို ကျွန်တော့်အသည်းကို ပူစေဖို့...။ ပြီးတော့ ကျေနပ်ဟန်မရှိတဲ့ မျက်စောင်းလေးတစ်စုံ... ပြီးတော့ ကျွန်တော့်အတွက် ရင်ခုန်သံမြန်စေမယ့် အသံ...။

“ဘယ်အချိန်ရှိပြီလဲ”

ကျွန်တော်လည်း သူ့မစကားကြောင့် ယောင်ပြေး လက်ကို ကြည့်မိသည်။ ကျွန်တော့်လက်မှာမှ နာရီမရှိ။ အိမ်မှာကျန်ခဲ့လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ပတ်စရာကို နှိုက်တည်းက မရှိခဲ့တာပါ...။

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ...။ ငါ တစ်ယောက်ယောက်ကို မေးပေးရမလား နေဦး”

သူမက ကျွန်တော့်စကားကြောင့် နှုတ်ခမ်းကိုက်ပြီး မကျေနပ်ဟန်ပြပါတယ်။ သဘောက ပြစ်ဒဏ်ရှိတဲ့ ဘောလုံးသမားကို ခိုင်လုံကြီးက အဝါကတ်ထုတ်ပြတဲ့ သင်္ကေတလေး...။

ကျွန်တော် သူမကို လာကြိုဖို့ နောက်ကျရတဲ့အကြောင်းရင်းက အခုချိန် အဝါကတ်လောက်ပဲ တန်ပါသည်။

“နင် ရူးသလိုပေါသလို လုပ်မနေနဲ့နော် မင်းယံ...၊ အခု ငါ စိတ်ကောက်နေတယ်”

ကျွန်တော့်ကို မကြည်ကြည့်နဲ့ ပြောနေတဲ့ ကောင်မလေးကြောင့် ကျွန်တော် ရယ်တော့ ...

“ရယ်မနေနဲ့ .. ငါ စိတ်ကောက်လိုက်မှာနော်၊ ပြော .. နင် ဘာလို့နောက်ကျနေတာလဲ”

“ငါလား ..”

“အေးလေ”

ကျွန်တော် သူမနှင့်အတူ လမ်းလျှောက်ရင်း ...

“အင်း...”

“မထင်မှတ်ပဲ နင့်အတွက် ..”

ကျွန်တော် ချက်ချင်းမပြောသေး အိတ်ကပ်ကိုစမ်းလိုက် ဟိုဟာ ရှာ ဒီဟာရှာလုပ်နေတဲ့ ကျွန်တော့်ပုံစံကြောင့် သူမ စုပုတ်ပုတ်နဲ့...

“မင်းယံ .. ပြောဆို ..”

“အေးပါ .. ခဏလေး နေပါဦး”

ကျွန်တော် လွယ်ထားတဲ့အိတ်ထဲက စက္ကူအိတ်တစ်အိတ်ကို ယူပြီးပေးလိုက်ပါသည်။ သူမက မျက်မှောင်တွန့်ရင်း ...

“ဘာကြီးလဲ”

“ဘာကြီးလဲ သိချင်ရင် ကိုယ်တိုင်ဖွင့်ကြည့်ပေါ့”

သူမက ကျွန်တော် ပေးတဲ့ စက္ကူအိတ်ထဲကို လက်နှိုက်ကာ ဆွဲထုတ်တော့ ...

“ဟင် .. အင်္ကျီ”

သူမက ပုံမှန်အနေအထားနှင့် ပြောပါသည်။ အကြောင်းရင်းက ဈေးသိပ်မရှိတဲ့ ပိတ်စအသားမို့လို့ ထင်သည်။ သူမက သိပ်ကျေနပ်ဟန်မရတဲ့ မျက်နှာနှင့် အင်္ကျီကို ဖြန့်ကြည့်တော့ ...

“ဟယ်!... ချုပ်ထားတာလေးက လှလိုက်တာ”

သူမမျက်နှာ ဝင်းလက်သွားကာ အပျော်ကြီး ပျော်နေပါသည်။

“နင် သိပ်အံ့ဩသွားတာ မှတ်လား။ အဲဒီအင်္ကျီကို စောင့်ယူနေလို့ ငါ သိပ်ကြာသွားတာ..၊ ဘောင်းဘီကတော့ နင် အဆင်ပြေတဲ့ ဘောင်းဘီနဲ့ ဝတ်ပေါ့ဟာ”

“နင် အင်္ကျီကို ဘယ်မှာချုပ်တာလဲ”

ကျွန်တော်က ဆိုင်နာမည်ကို ပြောပြတော့ နွေဦး မျက်လုံး အဝိုင်းသားနှင့် ...

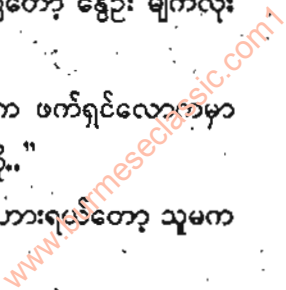
“မြတ်စွာဘုရား!.. ဟဲ့ .. အဲဒီဆိုင်က ဖက်ရှင်လော့ကမှာ နာမည်ကြီးဟဲ့၊ နင်က ဘယ်လိုက ဘယ်လို..”

ကျွန်တော် သဘောကျကာ တဟားဟားရယ်တော့ သူမက

“မြတ်စွာဘုရား!.. ဟဲ့ .. အဲဒီဆိုင်က ဖက်ရှင်လော့ကမှာ နာမည်ကြီးဟဲ့၊ နင်က ဘယ်လိုက ဘယ်လို..”

ကျွန်တော် သဘောကျကာ တဟားဟားရယ်တော့ သူမက

ကျွန်တော် သဘောကျကာ တဟားဟားရယ်တော့ သူမက

မျက်စောင်းထိုးသည်။

“အဲဒီဆိုင်က ပိုင်ရှင် မန္တယနီက ငါ့ဘော်ဒါ နိုင်ထူးရဲ့ အစစ်မဟ...
နောက်ပြီး နိုင်ထူးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မန္တယနီက ငါ့ကို သူ့မောင်အရင်းလို
သဘောထားတာ”

“နိုင်ထူးဆိုတာက နင်နဲ့ အေးမြင့်ကျော်ကို ဆိုင်ဖွင့်ပေးထားတဲ့
နင်တို့သူငယ်ချင်းဆိုတာလား။”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြမိပါသည်။ သူမက အင်္ကျီလေးကို
အိတ်ထဲပြန်ထည့်ပြီး ပီတိအပြုံးနှင့် ...

“အတော်ပဲ... လာမယ့် ဆန်းဒေးကျရင် ရွှီးပွဲရှိတယ်ဟာ၊ ငါ
မမော်တို့ဆီက မယူတော့ဘူး၊ ဒါလေးပဲ ဝတ်တော့မယ်ဟဲ့”

သူမက ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို ကိုင်တော့ ကျွန်တော့်ရင်
တွေ ဆတ်ဆလူးကို ခါနေပါတော့သည်။

“ဘာလဲဟ...”

အသံကို ငြိမ်အောင် မနည်းထိန်းနေရပါသည်။

“နောက်ဆိုရင် ငါ့ကို အဲဒီဆိုင်က မန္တယနီနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးဟာ”

“အေးပါ ဟ”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် သူမက ကျေနပ်ဟန်နှင့် .. သူမစိတ်
ပျော်ရွှင်ရင် လုပ်လေ့လုပ်ထရှိတဲ့ ကျွန်တော့်နာဖျားလေးကို လက်
ညှိုးလေးနှင့် ပွတ်ထိလိုက်ရင်း...

“ဒီနေ့ နင်ရဲ့ လက်ဆောင်အတွက် ငါက ပြန်ပြီး ဂုဏ်ပြုရမယ်၊
နင့်ကို ကြေးအိုးလှိုက်ကျွေးမယ်”

“နင့်မှာ ပိုက်ဆံရှိလို့လား”
သူမရဲ့ အလှကုန်ပစ္စည်းအတွက် အမြဲငွေလိုအပ်တာ ကျွန်တော်
သိနေတာကြောင့် ပြောတော့ သူမက ရယ်ရင်း ...

“ရှိပါတယ်..၊ နင် စိတ်အေးအေးနဲ့စား”
သူတို့နှစ်ယောက် ကြေးအိုးဆိုင်လေးထဲသို့ ဝင်လိုက်ကြပါတယ်။

ကြေးအိုးနှစ်ပွဲမှာပြီးတော့ စကားပြောနေစဉ်မှာ တစ်ဖက်ဝိုင်း
မှ ကောင်လေးတွေက ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်နှင့် သူမကို လှမ်းကြည့်
ပြီး အချင်းချင်း တီးတိုးစကား ပြောနေပါတယ်။

တကယ်ပါ.. ငွေရေးကြေးရေးကြောင့် နာမည်ကြီးမော်ဒယ်လ်
တွေလောက် မဝတ်မစားနိုင်ပေမယ့် ထူးချွန်ထက်မြက်စွာ လှပနေ
သည်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိသည်။

တစ်ချိန်မှာတော့ သူမ အောင်မြင်ကျော်ကြားတဲ့ ကြယ်တစ်ပွင့်
အဖြစ် အနုပညာကောင်းကင်မှာ သူမ လင်းပလာမှာ သေချာပါ
သည်။

“ဟော .. ငရမာန်ကုန်းလေး လာပြီဟ”

ကျွန်တော် ဆိုင်ထဲကိုဝင်တော့ အေးမြင့်ကျော်က ခွေသစ်ကို ဆိုင်တံဆိပ်နှိပ်ရင်း လှမ်းပြောပါသည်။ အေးမြင့်ကျော်စကားကြောင့် နိုင်ထူးက ရယ်ရင်း...

“ဘာလဲကွ .. ငရမာန်ကုန်း”

အေးမြင့်ကျော်က ပြုံးစေ့စေ့နှင့် ကျွန်တော့်ကိုကြည့်တော့ ကျွန်တော် အပြုံးမပျက်ပါ။ အေးမြင့်ကျော်ကပဲ စကားကို ဖြေရှင်းပေးပါသည်။

“ငရမာန်ကုန်းဆိုတာ ဒီကောင် ဟိုမှော်မိစ္ဆာမလေးကို တဖက်ကမ်းခတ် ချစ်နေတာကို ပြောတာကွာ..”

“အဲဒီ ငတီမလေးက ချောလို့လား”

“ဟ!... မော်ဒယ်(လ်) နွေဦးဇော်ကိုတောင် မင်း မသိဘူးလား နိုင်ထူးရာ”

“ဟင့်အင်း .. ငါမှ မော်ဒယ်(လ်)ရိုး မကြည့်ဖူးတာ”

“နောက် ဆိုင်မှာဆုံရင့် ပြမယ်”

နိုင်ထူးက ပြုံးစေ့စေ့နှင့် ...

“ဪ .. ဒါကြောင့် ဒီကောင် ဟိုတစ်နေ့က ငါ့အစ်မကို အပူတပ်ပြီး အင်္ကျီချုပ်ခိုင်းတာကို”

ကျွန်တော်လည်း စချင်တာနှင့် ...

“ဟေ့ကောင် .. မင်းအစ်မကို အပူနဲ့ မကပ်ပါဘူး”

နိုင်ထူးက ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ဆဲပါသည်။

“နေပါဦး .. မင်းနဲ့ အဲဒီ မှော်မိစ္ဆာမလေးက ဘယ်လိုက ဘယ်လို ငြိတလဲ”

“ငါနဲ့ နွေဦးက ကျောင်းနေဖက် တစ်လမ်းတည်း ငါးတန်းနှစ်ကတည်းက အခုထိ ဆိုပါတော့”

“မင်းတို့က ငယ်ချစ်တွေပေါ့”

“ဟင့်အင်း .. ရည်းစားစကားတောင် မပြောရသေးဘူး”

“မင်း .. ငတုံးပဲ မင်းယ”

နိုင်ထူးရဲ့ ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ဆဲဆိုမှုကြောင့် ကျွန်တော် ဘာမှပြန် မပြောနိုင်။

နိုင်ထူးနှင့် ကျွန်တော်တို့က တက္ကသိုလ်မှာကတည်းက ခင်မင်နေခဲ့သူ၊ ကျောင်းပြီးကတည်းက ဒီကောင် နိုင်ငံခြားမှာ အလုပ်သွား

လုပ်ပြီး ပြန်လာတာ မကြာသေးပါ။

“ဒီကောင်အတွက်က ငွေ မလိုပါဘူး။ ဒီကောင်အမေ ဒေါ်လေး ငြိမ်းအတွက်ကလည်း သူ့ကုန်ခြောက်ဆိုင်က ရတဲ့ငွေလေးနဲ့ဆို ပို တောင်ပိုလျှံသေးတယ်။ ဒီလောက် ခြစ်ခြုပ်စုထားတဲ့ ပိုက်ဆံလေးနဲ့ မမလေးရဲ့ ထတီဖိုး၊ အင်္ကျီဖိုးလေးတွေဝယ်ပြီး အရပ်လေးကို အလှ ဆင်သလို ဆင်တဲ့ကောင် .. ဒါနဲ့ပဲ မင်းဘဝ လုံးပါးပါးလိမ့်မယ်”

အေးမြင့်ကျော် ကျွန်တော့်အတွက် စေတနာနှင့်ပြောမှန်း ကျွန်တော် သိပါသည်။ နိုင်ထူးက ကျွန်တော့်ကို မေးထောက်ကြည့် ပြီး ...

“ဒါကတော့ ချစ်တာကို ..”

နိုင်ထူးစကားကြောင့် အေးမြင့်ကျော်က ခန့်တုတ် ရယ်ရင်း ...

“ချစ်ပါ .. ရင်ဘတ်နဲ့ပဲချစ်ချစ် .. မျက်လုံးနဲ့ပဲချစ်ချစ် .. ခြေ ထောက်နဲ့ပဲချစ်ချစ် ချစ်လို့ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အလွန်ကြီး မခံစားနဲ့ ခံစားရင် ကြံစားသလို သွားပိုးစားတတ်စာပဲ”

ဘယ်တုန်းကတည်းက ပြောချင်နေသလဲမသိ... မျက်နှာ ဟန် အမူအရာအမျိုးမျိုးနှင့် အေးမြင့်ကျော်က ပြောတော့ ကျွန်တော်နှင့် နိုင်ထူး သဘောကျစွာ ရယ်မိပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ရယ်နေပုံကြောင့် အေးမြင့်ကျော်က ...

“ရယ်စမ်း .. မင်းကို နာအောင် ငါ ပြောနေတာကွ”

“မင်း နာအောင်ပြောတာကလည်းကွစ မိန်းမကြီးတစ်ယောက် သူ့သားကို ဆုံးမနေတာနဲ့ တူနေတယ်”

“ခွေးကောင် ..”

“ဆိုင်ရဲ့အခြေအနေ ကောင်းလား”

နိုင်ထူးအမေးကြောင့် အေးမြင့်ကျော်က ကျွန်တော့်တို့ကြည့်ပြီး မေးဆတ်သည်။ မင်း ပြောလိုက်ဆိုတဲ့ သဘော ..။

“ကောင်းပါတယ် .. ဆိုင်က စာအုပ်ဆိုင်နဲ့ VCD, CD အနားရော၊ အရောင်းရောဆိုတော့ အဆင်ပြေပါတယ်”

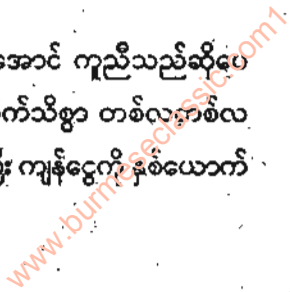
“မင်းတို့ အခြေအနေကောင်းရင် ပြီးတာပါပဲ”

“ကဲ .. ကဲ ဘာဟင်းချက်လဲ ဗိုက်ဆာတယ်ကွာ၊ ငါ အိမ်က ဘာမှစားမလာဘူး”

“အေးပါ”

ဆိုင်က နေရာ တော်တော်ကျယ်ပါသည်။ ဒီဆိုင်ရဲ့ပိုင်ရှင်က နိုင်ထူးတို့ အမျိုးပိုင်တာပါပဲ။ နိုင်ထူးက ကျွန်တော်တို့ကို ဆိုင်ဖွင့်ပေး ထားပြီး အရင်းအနှီးကို မယူဘူး။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ပြေလည်အောင် ကူညီသည်ဆိုပေ မယ့် ကျွန်တော်နှင့် အေးမြင့်ကျော် အလိုက်သိစွာ တစ်လနာစ်လ အမြတ်ငွေထဲက သုံးပုံတစ်ပုံကို ဖယ်ထားပြီး ကျန်ငွေကို နှစ်ယောက် အတူ အမျိုးကျ ခွဲဝေယူသည်။

တက္ကသိုလ်ကတည်းက ခင်မင်သည့်သူငယ်ချင်းဆိုပေမယ့် ငယ်ငယ်ကတည်းက တွဲလာသည့် သူငယ်ချင်းလိုဖြစ်နေတာကြောင့် ညီအစ်ကိုအရင်းတွေလို ခင်မင်သည်။

နိုင်ထူးတို့ ချမ်းသာမှုက ဒီကောင် ဘာမှမလုပ်လည်း စားနိုင်သည့်အနေအထား... ပျင်းရင် ဒီကောင့်အဖေ ကုမ္ပဏီမှာဖြစ်ဖြစ် သူ့အမေပိုင်တဲ့ လုပ်ငန်းမှာဖြစ်ဖြစ် ဝင်လုပ်နိုင်ပါသည်။

ပြီးတော့ ဒီကောင့်အစ်မ မနွယ်နီက အပျိုကြီး၊ ဒီတစ်သက် ယောက်ျားယူဖို့ အစီအစဉ်မရှိ၊ မနွယ်နီ အင်္ဂလန်ကအမျိုးတွေဆီမှာ နေထိုင်စဉ် သူမ ဝါသနာအလျောက် သင်ကြားတတ်မြောက်လာတဲ့ ပညာနှင့် ဒီမှာဆိုင်ခန်းတစ်ခုဖွင့်ထားကာ White Project ဆိုပြီး လက်ရာသန့်သန့် အဝတ်အစားဒီဇိုင်း ဆိုင်တစ်ဆိုင် ဖွင့်ထားပါတယ်။

မနွယ်နီဆိုင်ရဲ့ အများစုဖောက်သည်က ပိုက်ဆံချမ်းသာတဲ့ လူတန်းစားတစ်စုနဲ့ နာမည်ကြီး မော်ဒယ်(လ်)တွေ၊ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးတွေ ..။

တစ်ခုရှိတာက နိုင်ထူးတို့မိသားစုက ပိုက်ဆံရှိပေမယ့် လူတန်းစား မခွဲခြားတတ်ပါ။ သူတို့ဆိုရင်လည်း နိုင်ထူးအိမ်က စားအိမ်သောက်အိမ်၊ ပြီးတော့ အမြင်မတော်ရင် ကျွန်တော်တို့က မိသားစုဝင်တွေလို အလုပ်မှန်သမျှ ဝင်လုပ်ပေးလိုက်တာပါ။

“ထမင်းစားတော့ မြန်မှာပဲ”

နိုင်ထူးစကားကြောင့် အေးမြင့်ကျော်က ထမင်းပိုင်းမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း ...

“ဘာမှ မည်မည်ရရမရှိဘဲ မင်းက ထမင်းစားမြန်နေဦးမယ်၊ မင်းအခေါက်ကင် စားမလား။ ငါ သွားဝယ်လိုက်မယ်”

“လုပ်မနေနဲ့ ဟေ့ကောင် .. အဲဒါတွေက စားရလို့ ပြီးငွေ နေပြီ၊ ငါက ဒါမျိုး စားချင်တာ”

နိုင်ထူးက ချဉ်ရည်ဟင်းကို စွန်းနှင့်ခပ်သောက်သည်။ ဟင်းက သိပ်မများ ချဉ်ရည်ဟင်း၊ ဘဲဥကြော်နှင့် ဝန်းပွင့်ကြော် ဒါပါပဲ။

သို့ပေမယ့် ဒီကောင် ဆိုင်လာတိုင်း ကြေးမများတတ်၊ ကြည့်ရင် ကြည့်သလို စားတတ်ပါသည်။

[၈ ၂ ၈]

“မင်း ဖရက်ရှာတွေ တက်နေပြီ ရဲထက်”

ဒေါက်တာက ဆေးပစ္စည်းတွေကို သိမ်းဆည်းရင်း ပြောတော့
ရဲထက် ပြုံးမိရင်း ...

“ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း အလုပ်တွေကလည်း ပါ၊ အစားအသောက်
မဆင်ခြင်တာလည်း ပါမှာပေါ့ .. ကိုသက်ဆွေ”

သူ့ရဲ့ ဖန်မလီလား .. မန်ဒါလီလားမသိတဲ့ ဒေါက်တာလို ဆိုပေ
မယ့် သူငယ်ချင်းလို ဖြစ်နေတာကြောင့် သက်ဆွေနှင့် သူနှင့်က နင်
တွေ ငါတွေ ခေါ်ခေါ်ကြပါသည်။

“မင်း ဘာတွေသွားစားလို့လဲ ရဲထက်”

ရဲထက် ပြုံးစေနေနှင့် ...

“မနေ့က အလှူတစ်ခုမှာ ဒ်ပေါက်၊ မနက်က တညင်းသီးနှင့်
အုန်းနို့ ...”

“အဲဒီအစားအစာတွေက သွေးမတိုးလောက်ဘူးလို့ ဟို ဒေါက်
တာကြီး ပြောဖူးတယ် ..”

“ဘယ်သူလဲ ..”

“သေမင်း ..၊ ငါလရွေး .. မင်း စားတာတွေက ရှေ့ဖြစ်မယ့်ကိန်း
ဝဲ ရဲထက်၊ အဲဒါကြောင့် ငါ ပြောတာပေါ့၊ အထိန်းအကွပ်လေးရှိ
အောင် တစ်ပင်လဲလို့ တစ်ပင်ထူပါ ဆိုတော့လည်း ..”

“ငါက ဘာအပင်လဲလို့ပြီး ဘာအပင်ထူရမှာလဲ”

“ဟေ့ကောင် .. မင်း သိသိကြီးနဲ့ ခေါင်းမာမနေနဲ့.. မင်းကို မိန်းမ
ဆိုတဲ့အပင်ကြီးကို မင်းအနားမှာ ထုခိုင်းတာ ရွေးကောင်”

သက်ဆွေ စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် ပြောတော့ ရဲထက် တဟား
ဟား ရယ်ပါသည်။

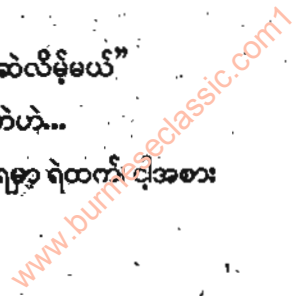
“ထူရအောင် ငါက ဘယ်မှာသွားရှာလို့ ဘယ်လိုထူရမှာလဲ”

“မပူနဲ့ .. ငါ့ညီမတွေ လင်မယုသေးတဲ့သူတွေ အများကြီးပါ
အဲဒါမှမကြိုက်ရင် ငါ့ခယ်မတွေ၊ ငါ့မရီးတွေ ရှိတယ်ကွာ၊ နှစ်ဆယ်
ထောင်ကြိုက်လား၊ သာတီးအိုဟာကြိုက်လား၊ အစိတ်ဝန်းကျင်ကြိုက်
ထား သိပ် ဝေးဝေးမရှာရပါဘူးကွာ.. မင်းစက္ကထရီ ဘယ်သူ ..
ဇနီးဆိုလား .. စနာလ ဆိုလား”

“ရွေးကောင် .. ဟိုကကြားရင် မင်းကို ဆဲလီမယ်”

သက်ဆွေက ကျွန်တော် ဆဲလည်း တဟဲဟဲ...

“ငါက နောက်တစ်ပတ်ဆို နယ်ပြောင်းရမှာ ရဲထက်၊ ငါ့အစား
မင်းကို ထစ်ယောက်လွှဲပေးထားခဲ့မယ်”

ရဲထက် ခေါင်းညိတ်ပြမိပါသည်။ သက်ဆွေကို ဒီကောင်ရဲ့ ကားနားအထိ လိုက်ပို့ပေးရင်း သက်ဆွေ ကားထဲမဝင်ခင် ...

“ကဲ.. ငါလည်း ဆေးရုံလစ်လိုက်ဦးမယ်၊ သိပ်လည်း ပေမနေနဲ့ ရဲထက်၊ ဒါနဲ့ ဟိုကောင် သက်ဟန်နဲ့ တွေ့သေးလား”

သက်ဟန်ဆိုတာက ကျွန်တော်နှင့်လည်း ခင်သည်။ သက်ဆွေနှင့်လည်း ခင်တဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်။

“မနေ့ကတောင် ငါ့ကုမ္ပဏီ ဒီကောင် ဝင်လာသေးတယ်”

“အေးကွာ .. တွေ့ရင် သတိရတယ်လို့ ပြောလိုက်ပါကွာ”

သက်ဆွေစကားကြောင့် ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြပါသည်။

သက်ဆွေထွက်သွားတော့ ကျွန်တော် အိမ်ပေါ်ပြန်တက်လာခဲ့ပါသည်။

“တာချက်လဲ ဒေါ်မိ”

သူ့ရဲ့ စားဖိုမှူး .. မေမေတို့ရှိကတည်းက မေမေတို့နှင့် ဆွေမျိုးရိပ် မကင်းဘဲ ရွာကနေ ရန်ကုန်ကို ခေါ်လာခဲ့တဲ့ သစ္စာရှိ လှယုတော်ဆိုလည်း မမှာ။

“ငါ့ကြော်နဲ့ ချဉ်ပေါင်ရည်ရယ်၊ သီးခုံကြော်၊ အာလူးကက်တလစ်နဲ့ ကြက်သားချဉ်စပ် .. သား”

“ကောင်းတယ်” ဒေါ်မိ ဒီနေ့တော့ ထမင်းစားမြိန်မှာပဲ”

ကျွန်တော် စာကြည့်ခန်းအသွားမှာ ဖုန်းဖြည့်လာတာကြောင့် ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်တော့ သူ့ရဲ့ စက္ကထေရီ စန္ဒီဆီက ဖြစ်နေသည်။

“ရဲထက် စကားပြောနေပါတယ်”

“စန္ဒီပါ ဘော့(စ်)”

“စန္ဒီလား .. အေး .. ကို သွေးနည်းနည်းတိုးလို့ အိမ်မှာ ခဏအနားယူလိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘော့(စ်)၊ ကုမ္ပဏီကကိစ္စအတွက် စိတ်ချပါ၊ စန္ဒီနဲ့ အန်တီရီ ကြည့်လိုက်ပါ့မယ်”

“မင်း .. ဟိုက ပို့မယ့် ဖက်(စ်)ကိုရရင် ကိုဆီ ပြန်အကြောင်းကြား။ သတင်းထူးရင် ဟန်းဖုန်းကို တစ်ခါတည်းဆက် စနို့”

“စိတ်ချပါ ဘော့(စ်)”

စန္ဒီဆီက ဖုန်းဆက်ပြီးတော့ စာကြည့်ခန်းမသွားတော့ဘဲ တီဗွီကို ဖွင့်ကြည့်တော့ တီဗွီမှာ ကြော်ငြာအစီအစဉ်တွေ လာနေပါသည်။

ပျင်းပျင်းနဲ့ တစ်ယောက်တည်း ကြည့်နေစဉ်မှာ မျက်နှာသစ်မော်ဒယ်လ် ချာတီတ်မလေးတွေရဲ့ ကြော်ငြာတစ်ခုကို သူ တွေ့မိခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီကြော်ငြာထဲက မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းလေးနဲ့ ကောင်မလေးတို့ သတိထားကြည့်မိရင်း ...

“တော်တော် ဆွဲဆောင်အားကောင်းတဲ့ ချာတီတ်မလေး” လို့ ရေရွတ်မိသည်။ ကြော်ငြာကို ကြည့်နေရင်း သူ ကုမ္ပဏီက ပစ္စည်းတွေအတွက် ကုမ္ပဏီအတွက် ကြော်ငြာတွေ ရိုက်ကူးဖို့ သတိရမိပါသည်။

ကိုယ်ကာယလေ့ကျင့်ခန်း ပြီးတော့ သူမ ရေအဝသောက်ပြီး အနားယူနေစဉ် သူမရဲ့ သူငယ်ချင်း ဧကရီ ရောက်လာပါသည်။ ဧကရီကလည်း သူမတို့အေဂျင်စီက သူမတို့လို မော်ဒယ်လ်တစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။

“ဟဲ့ .. နွေဦး”

ဧကရီက သူမဘေးမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး ရေကို အငမ်းမရသောက်နေသည်။

“နင်ကလည်း ခေါ်ပြီး ဘာမှလည်း ဆက်မပြောဘူး”

တို့လို့တန်းလန်းနှင့် ထားရစ်ခဲ့သော ဧကရီစကားကြောင့် သူမ စုပုတ်ပုတ်နှင့်ပြောတော့ ဧကရီက နှုတ်ခမ်းကရေတွေကို သုတ်ရင်း...

“ပြောမှာပေါ့ဟဲ့..၊ မောလို့ ရေလေးသောက်ပါရစေဦး၊ ငါ အစ်မက အင်္ဂလန်က အလည်ပြန်လာတော့ အင်္ကျီတွေပါလာတယ်

ဟ..၊ အဲဒီအင်္ကျီထဲမှာ ဂါဝန်ပုံစံချုပ်ထားတဲ့ အင်္ကျီလေးတစ်ထည် သိပ်လှတာဟ..၊ နင် ယူပါလား”

“နင်က ဘာလို့ မယူတာလဲ”

ဧကရီက သူမကို မျက်စောင်းထိုးရင်း ...

“ယူချင်တာပေါ့ .. ငါ့ဘော်ဒီဖရက်ရှာနဲ့မှ မတော်ဝက၊ နင်နဲ့ ဆို ကွက်တိပဲ”

“ဘယ်လောက်လဲ”

ဧကရီက အင်္ကျီရဲ့တန်ကြေးကို ပြောပြတော့ သူမ ဘုရားတကာ အလန့်တကြား မြည်တွန်မိပါသည်။

“အမယ်လေး .. ငါ ဘယ်ဝယ်နိုင်မလဲ ဧကရီရယ်”

“နင့်ဘဲဘဲကို ဝယ်ခိုင်းပေါ့ဟဲ့”

ဧကရီစကားကြောင့် နွေဦးက ရင်မောစွာ သက်ပြင်းချွန်ရင်း...

“သူ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ ဧကရီရယ် .. ဒါတောင် ငါ့ကို လိုအပ်ရင် လိုအပ်သလို ဝယ်ပေးနေတာ နည်းမှ မနည်းတာ”

ဧကရီ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း ...

“အေးနော် .. အဲဒီကောင်လေး နင့်ကို တော်တော်ချစ်ရှာသေးပဲ”

ဧကရီစကားကြောင့် နွေဦး ပြုံးမိရင်း ...

“ဟဲ့ .. ငါတို့က သမီးရည်းစား မဖြစ်ကြသေးဘူးဟဲ့”

“ဘယ်လို!.. နင့်စကားကလည်း”

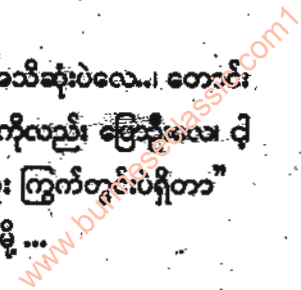
ကောရီက ကြောင်တောင်တောင်နှင့်ပြောတော့ သူမက စုပုပ်ပုပ် နှင့်..။

“ဟုတ်တယ်ဟ .. မင်းယံ ငါ့ကိုကြိုက်နေတာ ငါ သိတာပဲ..။ ဒါပေမယ့် အဲဒီကောင်က တစ်ခါတစ်ခါပြောဖို့ တွန့်ဆုတ်နေပြန်ရော ဟိုတစ်ခါခါကလည်း ရည်းစားစကားလိုလို ဘာလိုလို ပြောတော့ ငါ ရင်ရှန်တာပေါ့။ နောက်တော့ စကားကို လျှော့ချသွားတာ..။ ငါ လေ အမြင်ကတ်လိုက်တာဟယ်”

“ကောရီ သူမရဲ့ မကျေနပ်ပုံရတဲ့ စကားကြောင့် ရယ်ပြီး ...
“အဲဒါဆိုရင်လည်း နင်ကပဲ မိန်းကလေးပီပီ စပြီးပြောမှဖြစ်မယ် နွေဦး”
“ကောရီ စကားကြောင့် နှစ်ယောက်သား သဘောကျစွာ ရယ်မိပါ သည်။

နွေဦးတို့ အိမ်ပေါ်တက်တက်ချင်း နွေဦးအမေ ဒေါ်အေးသီရဲ့ နွေဦးကို ဆူသံပူသံတွေ ကြားရပါသည်။
နွေဦးက မျက်နှာကြီး စုပုပ် ထားပါသည်။ ကျွန်တော်က နွေဦး နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဝင်ထိုင်သည်။
“ပြောလိုက်ရင် မျက်နှာက ရှစ်ခေါက်ချိုးနဲ့.. နင့်ကိုနင် ဘာကုာ တံခါးများ မှတ်နေလား နွေဦး”
“သမီးက ဘာလုပ်လို့လဲ”
နွေဦးက မကျေနပ်ဟန်နဲ့ ပြောသည်။ ကျွန်တော်က ဒေါ်လေး စကားကြောင့် ပြုံးစေ့စေ့ ...
“ဟဲ့ .. နင် ဘာလုပ်လဲဆိုတာ နင် အသိဆုံးပဲလေ..။ တောင်း လိုက်တဲ့ပိုက်ဆံ၊ အမြဲတမ်း ငွေလိုနေတာကိုလည်း ခြောက်စလေး ငါ့ အိမ်အောက်မှာ ငွေတွင်းရှိတာ မဟုတ်ဘူး ကြွက်တွင်းပဲရှိတာ”
ကျွန်တော်က ဒေါ်လေးကို စုနေကြဖို့ ...

“အဲဒီကြွက်တွင်းကို လက်နှိုက်ကြည့်ပါလား၊ ရတနာတွေ ရှိရင် ရှိနေမှာ”

“မင်းယံရယ် .. အဲဒီတွင်းထဲမှာ ရတနာတွေ မရှိဘူး၊ ဝေဒနာ ပဲရှိမှာ၊ ကြွက်ကိုက်လို့လေ”

“ဒေါ်လေးကတော့လေ .. ပြောရော့မယ်”

ဒေါ်လေးက နူးတစ်ဖက်ထောင်ရင်း နွေဦးကို မျက်စောင်းထိုးပြီး-

“ကိုယ့်အဖေကြီးက ဘီးဂိတ်လည်း မဟုတ်ဘူး၊ ဘီးစိတ်လည်း မဟုတ်ဘူး၊ နင့် မော်စင် အေဘီစီ”

“မော်ဒယ်(လ်) အေဂျင်စီပါ မေမေကလည်း”

နွေဦး စကားကြောင့် ဒေါ်အေးသီ ...

“ငါ သိပါတယ် .. လျှာမရှည်ပါနဲ့”

ဒေါ်လေးစကားကြောင့် ကျွန်တော်က တခွိုးခွိုး ..၊ ကျွန်တော် ရယ်ပုံကြောင့် နွေဦးက မကျေနပ်ဟန်နဲ့ မျက်စောင်းထိုးသည်။

“ပိုက်ဆံမကုန်ရင် နင့်ဝါသနာ ဘာလဲ .. ဟိုဟာဟယ် .. မင်းထံ ကပ်သပ်လျှောက်တာ..”

“Cat Walk လျှောက်တာပါ ဒေါ်လေးရယ်”

“မဆိပါဘူးဟယ် .. ငါတွေ့တာတော့ နွေဦး အိမ်မှာကျင့်နေတာ ပေါင်နှစ်ဖက်လိမ်ပြီး ကပ်ကပ်သပ်သပ် လျှောက်တာတွေတာပဲ”

နွေဦးက သူ့အလုပ်ကိုထိတော့ နှုတ်ခမ်းကြီးစုထွက်လာပါသည်။

“လျှောက်ပါ .. ကြိုက်သလောက် လျှောက် .. ပိုက်ဆံမကုန်လို့ ကတော့ သာကေတအထိပဲ လျှောက်လျှောက်၊ မြောက်ဒဂုံအထိပဲ လျှောက်လျှောက် .. လျှောက်စမ်း ကားခတောင် သက်သာသေး တယ်”

“အမေနော် ..”

“ဘာ အမေနော် လဲ..၊ ဟိုပဲစွည်းလေး လိုချင်လိုက်တာ ပေး ပိုက်ဆံ၊ ဒီအင်္ကျီအသစ်တစ်ထည် တွေ့ထားတယ်- ပေးပိုက်ဆံ၊ ငါ့အိမ်မှာ မီးခံသေတ္တာမှ ရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ ဝတ္ထုစာအုပ်ထဲကလို ငါတို့က ကျောက်စိမ်းတုံး ဖင်ခုထိုင်နေရတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ တန်ရာတန်ရာ ဝါသနာပါစမ်းပါအေ..၊ နေပါဦး .. နင် မော်ဒယ်လ် လျှောက်တဲ့ အင်္ကျီတွေက နင့်အေဘီစီက ပေးတယ်ဆို၊ ငှားလို့လည်း ရတယ်ဆို ..”

ဒေါ်လေးစကားကြောင့် နွေဦးက စုအောင်အောင်နှင့် ...

“အိတော့ ဒါပေါ့ အမေကလည်း ဒီပြင် ရှိုးပွဲတွေ ဧည့်ခံပွဲတွေ ကျဇော့ လူတန်းစေလေးဝတ်မှ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဟဲ့ .. လူတန်းစေလို့ ပြောရအောင် နင့်ကို လန်ကွတ်တီနဲ့ ထားထားလို့လား”

နွေဦးက ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ကာ မျက်နှာရဲရဲနှင့် ...

“အမေနော်”

“သိပ်တောင်းဆိုတာတွေ များမနေနဲ့ဦး.. တောင်းခိုနေရင် နေထုတ်လှန်းလိုက်”

ဒေါ်လေးစကားကြောင့် ကျွန်တော် တဟားဟား ပွဲကျနေပါသည်။

“မင်း သူငယ်ချင်လည်း မင်း ပြောဦး မင်းယံ..၊ မင်းပြောလည်း ထူးမှာ မဟုတ်ပါဘူး မင်းကိုယ်တိုင် ပျော့ညံ့ညံ့ရယ်၊ နွေဦးက မင်းယံဆိုရင် မင်းခေါင်းက ပုတ်သင်ညိုဖြစ်နေပြီ ကဲ .. စကားပြောကြဦး၊ ထမင်းအိုးပွက်နေပြီလား၊ မသိဘူး ထမင်းအိုး ပွက်မပွက်တော့ မသိဘူး၊ ဒီဟာမကို နေ့တိုင်း ပြောရလို့ ငိုပါးစပ်လည်း ထမင်းအိုးဖြစ်တော့မယ်”

ဒေါ်လေးထွက်သွားတော့ ကျွန်တော် နွေဦးရဲ့ စုစုအောင်အောင် မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ...

“ကဲ .. လာပါဟာ အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်မှာ ထိုင်ရအောင်၊ ဒေါ်လေးတာချက်လဲ”

ကျွန်တော် နေဝက်ပေးခန်းကို လှမ်းအော်သံကြောင့် ဒေါ်လေးက မီးဖိုဆောင်ထဲကနေ လှမ်းအော်ပြောသည်။

“ဟဲ့ .. မင်းယံ ထမင်းစားပြီးမှ ပြန်..၊ ရွာက လူကြုံပေးလိုက်လို့ ငါးကျည်းကြပ်တိုက်တွေ မလာတယ်”

“စိတ်ချ ဒေါ်လေး..၊ မကျွေးလည်း ကျွန်တော် စားမှာပဲ”

ဒေါ်လေးကိုပြောပြီး အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်မှာ နှစ်ယောက်သား ထိုင်ပါသည်။ နွေဦးက အိမ်ရှေ့မျက်နှာစာ သံပန်းတံခါးကို ဖိုရင်း သက်

ပြင်းချသည်။

“တစ်ခါ တစ်ခါဟာ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် မကျေနပ်ချင်ဘူး”

“ဗုဒ္ဓေါ!..”

ကျွန်တော် ဘုရားတံတော့ သူမက လှည့်မကြည့်၊ အဝေးကို ငေးနေရင်း...

“ဟုတ်တယ် .. အကျင့်စီမှာ ချယ်ရီတို့ ဝတ်တာစားတာမြင်ရင် မနာလိုစိတ်လို့ ပြောရမှာပဲ..၊ ငါ့ရင်မှာဖြစ်မိတယ် မင်းယံ..၊ ဘာလို့ ငါတို့ သူတို့လို မနေနိုင်၊ မဝတ်နိုင်ရတာလဲ၊ နေရာရွှေ မှားချထားတဲ့ ကံကြမ္မာကိုပဲ အပြစ်တင်ရမလားဟာ”

နာနာကျင်ကျင်ပြောတဲ့ သူမရဲ့ စကားကြောင့် ကျွန်တော် ရင်မောပါသည်။ ကျွန်တော် သူမကို အားပေးစကား ပြောချင်ပါသည်။

“နင့်အလုပ်က အနုပညာလေ နွေဦး၊ နင့် ကြီးစားရင် ကြီးစားတဲ့အပေါ်မှာ မူတည်ပြီး ဘာမဆိုဖြစ်နိုင်တာပဲ..၊ မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံး မိန်းမလှတွေ ပေါ့ပါတယ် နွေဦး၊ ဒါပေမယ့် အောင်မြင်ကျော်ကြားတဲ့ မော်ဒယ်လ်ဆိုတာ လူတိုင်း မရနိုင်ဘူး၊ ပိုက်ဆံရှိတိုင်းလည်း မဖြစ်ဘူးဟာ..၊ နည်းနည်းလေးပါ နင့်အလုပ်ကို နင်ယုံရင် .. နင့်အနုပညာကို နင်ယုံရင် အဝတ်အစားဆိုတာ ဒုတိယနေရာမှာပဲ ရှိမှာပေါ့ဟာ”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် မျက်ခုံးတန်းလေး မြှုပ်ပြရင်း သူမ ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ကာ တဖြည်းဖြည်း ပြုံးလာပါသည်။

“ကျေးဇူးပါပဲ မင်းယံရယ်”

“မလုပ်ဘူး နေ့ဦး .. ငါ ရှိနေသေးသရွေ့တော့ နင့်ရဲ့ လိုအပ်ချက်ကို အပြည့်အဝ မလုပ်ပေးနိုင်ရင်တောင် တတ်နိုင်သလောက် လုပ်ပေးနိုင်ဖို့ အသင့်ပါဟာ.. ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ..”

သူမမျက်ဝန်းတွေ အရောင်လွဲဖြာနေတယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်ပါသည်။

“ထားပါဟာ ..”

ကျွန်တော် စကားလျှော့ချတော့ သူမက မကျေနပ်ဟန် ...

“မထားနိုင်ဘူး၊ ကဲ .. ပြော ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ... ဆက်ပြောလေဟာ”

“ဟာ!... နင်ကလည်း”

သူမလုပ်ပုံကြောင့် ကျွန်တော် ရွေးပြန်ချင်မိသည်။

“မင်းယံ...”

သူမက စိတ်ဆိုးဟန်ပြုသည်။

“နင် ပြောမလား၊ မပြောဘူးလား”

“ဟာ!...”

ကျွန်တော် ခေါင်းကို တပြင်းပြင်းကုတ်ကာ အကျပ်ရိုက်နေပုံကြောင့် သူမက အသံလွှင့်လွှင့်နှင့် ရယ်သည်။

“ကဲ .. နင် မပြောချင်နေ ငါ ပြောမယ် အံ့ပုံးလုပ်မနေနဲ့.. ငါက

တော့ နင့်ကို ချစ်တယ်၊ နင် ဘာဖြစ်နေလဲဆိုတာ ငါ သိတယ်..။

... ဆိုချစ်တယ်လို့ ပြောချင်တယ် မဟုတ်လား၊ ငကြောက် ..”

သူမက နှာခေါင်းလေးရှုံ့ကာပြောတော့ ကျွန်တော် အခုမှ ရယ်နိုင်မောနိုင်ပါသည်။ သူမလက်ဖဝါးလေးကို ဆုပ်ကိုင်တော့ သူမက ဆယ်ချရင်း ...

“သွားပါ .. အခုမှ မူလဂျီသွန်လဂျီ လှုပ်မနေနဲ့.. ပြောမယ့်အရေးကို စာစီစာကုံး ရေးနေသေးတယ်”

“ဟ .. နင် ငြင်းမှာစိုးလို့ပေါ့ဟ”

သူမက ကျွန်တော်ပခုံးကို ရိုက်ရင်း ...

“ဟဲ့ .. နင့်နဲ့ငါက တွဲနေတာကြာပြီ.. တယ်မိန်းကလေးက နယ်မကြိုက်ဘဲနဲ့ တခြားယောက်ျားလေးကို လှူမြင်ကွင်းထဲမှာ တွဲအတွဲလာ လုပ်ပါ့မလား”

“ဟဲ ... ဟဲ”

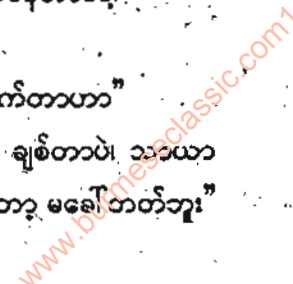
“ရယ်မနေနဲ့ .. ကောင်စုတ်”

“ဪ... ဒါဆို နင်က ငါ့ကို တျိုတ်ခိုက်နေတာပေါ့”

“သေလိုက်ပါလား”

“စကားအပြောအဆိုက ကဗျာမဆန်လိုက်တာဟာ”

“တေတင်နိုင်ဘူး မင်းယံ .. ချစ်တာက ချစ်တာပဲ၊ သာယာအောင်ပွယ် သူ့လက်သံလို နုနည့်ညံ့လေးတော့ မခေါ်တတ်ဘူး”

“ဟာ ... ကိုမင်းယံ ရောက်နေတယ်”

ပြောလည်းပြော... ကျောင်းလွယ်အိတ်ကို ကျွန်တော့်ပေါင်ပေ
ကို ဘုန်းမနဲ့ ပစ်ချလိုက်တဲ့ ဆောင်းဦးကြောင့် ကျွန်တော် လန့်ဖူး
သွားပါသည်။

“ဗုဒ္ဓေါ့ .. နင့်အစ်မနဲ့ ငါနဲ့ ရှ”

“ဟဲ့!...”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ကိုမင်းယံကြီး မမကို ကျိတ်ချစ်နေတယ်
တော့ .. မေမေရေ .. ဒီမှာလေ ..”

“ဟဲ့ ..”

ကျွန်တော် တားဖို့ အချိန်မမီတော့ပါ။

ဆောင်းဦးစော်က ကျောင်းဝတ်စုံလေးနဲ့ ကလေးတစ်ယောက်
လို ခုန်ပေါက်ပြီး အိမ်ပေါ်တက်သွားတော့ ကျွန်တော် မျက်လုံး
ပြူးကာ ...

“ငါ ပြန်တော့မယ်”

“ဟဲ့ .. နေဦးလေ၊ ထမင်းစားပြီးမှ ပြန်မယ်ဆို..”

“မစားတော့ဘူး .. စိုးပြီ”

[၂ ၂]

“ဟား .. ဟား ..ဟား မင်းက မရည်ရွယ်ဘဲ လှော်ကား
မင်း ဖြစ်တယ်ပေါ့”

နိုင်ထူးက ရယ်ရင်းပြောတော့ အေးမြင့်ကျော်က...

“စော်ကား မင်းဖြစ်တယ် ပြောစမ်းပါကွာ”

ကျွန်တော်စွာလည်း အေးမြင့်ကျော် စကားကြောင့် ...

“မင်းကြီးတော်ကို စော်ကားရမှာလားကွာ စော်ကဲ မင်းဖြစ်တယ်
ပြောစမ်းပါကွာ”

“စော်ကဲပဲ မင်းဖြစ်ဖြစ်၊ အောင်ဘုပဲ မင်းဖြစ်ဖြစ် အရေးမကြီး
ပါဘူး ကဲ .. ကိုယ်တော် ဒီနေ့ ခွေအသစ်ထွက်တယ်နော် သွား ..

ထစ်တော့ ပြန်လာမှ မင်း ငါနဲ့ နိုင်ထူးကို တစ်ခုခုကျွေးရမယ်”

“ကျွေးမယ် စိတ်ချ”

“တာလဲ ..”

အေးမြင့်ကျော်က ဝမ်းသာအားရပြောတော့ ကျွန်တော်က အပြင်ထွက်ဖို့ အိတ်ကိုလှမ်းယူရင်း ...

“ချီးပုံ”

“ခွေးကောင်”

“ဟေ့ကောင် မင်းတို့ကမှ ခွေး.. အဲဒါကြောင့်မို့ ချီးကျွေးတာ”

“နှမပေး.. မင်း ပြန်လာမှ သိမယ်”

ကျွန်တော် တဟားဟားရယ်တော့ နိုင်ထူးက ...

“မင်း ငါ့ကားနဲ့ လိုက်ခဲ့လေ .. ငါလည်း ဖေဖေကုမ္ပဏီ သွားရမှာပဲ”

“အိုကေ .. ဧတတာကတော့ တက်နေပြီ၊ စီးတော်သာဥိုက အဆင့်သင့်၊ ကဲ .. မောင်မင်းများ ငါ့ကိုယ်တော်မြတ် ကြွတော်မူမယ်”

“ပေါ်တော်မူကြောင်းပါ အချဉ်ဘုရား”

အေးမြင့်ကျော်ကလည်း ကြုံရင်ကြုံသလို နှိပ်ကွပ်ပါသည်။ နိုင်ထူးနှင့် အတူတူထွက်လာရင်း ၃၅ လမ်းထိပ်ရောက်တော့ ကျွန်တော် ဆင်းပါသည်။ နိုင်ထူးက ကားမထွက်ခင် ...

“မင်းယံ... ညနေ ငါ ဆိုင်ကိုလာခဲ့မယ်”

ကျွန်တော် ဒီကောင်အကြံကို သိတာကြောင့် ...

“မင်း ညနေလာရတဲ့အကြောင်းရင်းကို ငါသိတယ်နော် နိုင်ထူး”

ဒီကောင်က ရယ်ပြီး လက်ပြတော့ ကားကိုမောင်းထွက်သွားပါသည်။ နိုင်ထူးက ညနေတိုင်း ဆိုင်မှာ ခွေလာတားတဲ့ မြတ်မွန်ထွေးဆိုတဲ့ ဈာတ်တံခလေးကို မျက်စိကျနေသူ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော် ဒီနေ့ထွက်တဲ့ ခွေနှာမည်ကို စဉ်းစားပြီး ဆိုင်ထဲ ဝင်ကြည့်ပါသည်။ နာမည်ရမင်းသားဖို့လို့ နည်းနည်း တန်းစီစောင့်ဆိုင်းရပါသည်။ RC ကြေးကလည်း ဒီမင်းသားဆို မြင့်ပါသည်။ ကိုယ်တောင် အိမ်ဆံလေးများရအောင် မင်းသားလုပ်ရင် ကောင်းမလား... ကိုယ့်အိမ်ထောင်ကလည်း ထည်ထည်ပါဝါမဟုတ်တော့လည်း အဓကံသား...။ ကျွန်တော့ ပြောပါတယ် .. နှင့်မေးရိုးက အတာလွတ်မြို့ စားကြီး၊ မေးရိုးတဲ့၊ ဟုတ်တယ် .. ကျွန်တော့်က မေးရိုးကားပါသည်။ အော်သေးတာပေါ့။ ဖင်မကားလို့ ဖင်ကားရင် ဖားကင်တော့ဖြစ်သောက်သည်။

ခွေရလာပြီးတော့ ဒီနေ့အသစ်ထွက်တဲ့ စားအုပ်အသစ်တွေ သွားသော်လည်း မြို့ထဲမှာ တစ်လမ်းဝင် တစ်လမ်းထွက် မွေနှောက်ပြီး အာ ဝိုက်က နည်းနည်း ဆာလာတာကြောင့် ကော်ဖီဘားတစ်ခုထဲ ဝင်ကာ မစ်ဂိုတ်တစ်ခွက်နှင့် မုန့်တစ်ခုစားပြီး အထွက်မှာပါ...။

“ကန်တော့...”

ကျွန်တော် လူတစ်ဦးနှင့် မတော်တဆ တိုက်မိပါသည်။ တိုက်ညှိအရှိန်က ဒီလောက်ကြီး မဟုတ်ပေမယ့် ထိုလူကြီးက မြေပေါ်ကို

၃၆

ဒီနိုင်းခ

ပစ်ကျမလိုဖြစ်တာကြောင့် ကျွန်တော် အမြန်ပမ်းထိန်းလိုက်ရပါသည်။

“အန်ကယ် ရလား”

“အေး .. အေး”

ကျွန်တော် လူကြီးကို တွဲပြီး အသေ ထိုင်ခိုင်းလိုက်ပါသည်။ လူကြီးက မျက်စိမှတ်ကာ ငြိမ်သက်နေပါသည်။

“ကျွန်တော် အန်ကယ်ကို တိုက်မိတာ အရှိန်မပြင်းပါဘူး”

လူကြီးက အားတင်းကာ ခေါင်းညိတ်ပြဟန်ဖြုတ်ပြီး ...

“အန်ကယ် .. မူးပြီး လဲသွားတာပါကွယ်”

“ဟင်!... အန်ကယ် နေ့လယ်ဘက်ကြီး သောက်ထားလို့လား”

လူကြီးက ခေါင်းအသာရမ်းပြရင်း ...

“မသောက်ပါဘူးကွာ .. အန်ကယ် သွေးတိုးကြောင့် မူးတာပါ”

“ဟာ!... ဒါဆို ဆေးခန်းတစ်ခုခု သွားပါလား။ လာ .. လာ

အန်ကယ် .. ဒီအနားမှာ ဆရာဝန်အိမ် ရှိတယ်”

ကျွန်တော် အန်ကယ်ကြီးကို ထူ၍ သွားရင်းလာရင်း မြင်ခဲ့မိတဲ့ ဆရာဝန်နာမည်ရေးထားတဲ့အိမ်ကို တွဲခေါ် သွားပါသည်။ လက်ထဲမှာလည်း အန်ကယ်ကြီးရဲ့ အိတ်ကို ကိုင်ထားရပါသေးသည်။ ဘဲလ်ကိုနှိပ်တော့ တံခါးဖွင့်လာတာ အိမ်ဖော်ဖြစ်ဟန်တူသူ ကောင်မလေး တစ်ယောက်ကို တွေ့ပါသည်။

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“ဟို .. ဆရာဝန်ရှိလား မသိဘူး.. ဒီမှာ နည်းနည်းမူးလို့”

“ခဏနော်”

ကောင်မလေးက အထဲကို လှစ်ပြန်ဝင်သွားပြီး ခဏအကြာ

တံခါး လာဖွင့်ပေးပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ကို နေရာထိုင်ခင်း ပေး

သည်။ တစ်အောင်ကြာတော့ လူရွယ်တစ်ဦး ထွက်လာပါသည်။

အသားဖြူဖြူနှင့် အသက်က ကျွန်တော်တို့နှင့် ဓတိမ်းမယိမ်း..။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ”

“ဟို .. ကျွန်တော့်ဦးလေးက သွားရင်းလာရင်း သွေးတိုးပြီး မူး

လဲမလိုဖြစ်လို့”

“ဪ .. လာ .. လာ”

တိုက်ခန်းက ဆေးခန်းမဟုတ်တာကြောင့် ဆရာဝန်ရဲ့ အခန်းလို့

ထင်ရတဲ့ အိပ်ခန်းထဲကို ခေါ်သွားပါသည်။

အန်ကယ်ကြီးကို ခုတင်ပေါ်တင်ရင်း ဆရာဝန်လူရွယ်က ...

“ခင်ဗျားတို့ ကံကောင်းတယ်ဗျာ .. ကျွန်တော် ဒီနေ့ ဆေးရုံမှာ

အော့(ဖ်)မို့လို့ ကျွန်တော့်ဆေးခန်းက ဒီမှာ မဟုတ်ဘူးဗျ”

“အေးဗျာ .. ကျွန်တော်လည်း ဒီနားက ဖြတ်သွားဖြတ်လာရင်း

ဆရာရဲ့ ဆိုင်းဘုတ်ကို တွေ့ထားတော့ ...”

“ခင်ဗျား မျက်စိ အတော့ကို လျှစ်တာပဲ”

“လျှင်ဆို ကျွန်တော်က ခါးပိုက်နှိုက်လေ”

အရွမ်းစကားကြောင့် ဆရာဝန်လေးက ရယ်သည်။ သွေးပေါင်
ချိန်တိုင်း ဆေးထိုးပြီးတော့ ...

“ဧက နားနေလိုက်ဦး..၊ ပြီးမှ ပြန်ပေါ့..၊ ဒီအန်ကယ် အတော်
ကဲကောင်းတယ်၊ သွေးက အတော်တက်နေတယ်”

ဆရာဝန်လေးဟာ အပေါ်သွေး အောက်သွေးကို ရွတ်ပြတော့
ကျွန်တော် မျက်လုံးတွေ ပြူးမိပါသည်။ အန်ကယ်ကြီးက ဆေးရှိန်
ကြောင့် မှိန်နေရာမှ ဟမ်းဖုန်းကို ကျွန်တော့်ဆီကို လှမ်းပေးရင်း
ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခု ရွတ်ပြကာ ...

“မင်းလည်း အန်ကယ်ကြောင့် အတော်ပင်ပန်းနေပြီ..၊ ခုခု
အန်ကယ်ပြောတဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကိုဆက်ပြီး အန်ကယ်အိမ်က တစ်
ယောက်ယောက်ကို ဒီကိုလာခဲ့ပါလို့..”

“ဟုတ်ကဲ့ .. အန်ကယ်”

ကျွန်တော် အန်ကယ်ကြီးပေးတဲ့ ဖုန်းကို လှမ်းယူကာ ခုခု
အန်ကယ် ပြောတဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကို လှမ်းဆက်လိုက်ပါသည်။

“ဟယ်လို ..”

အန်ကယ်ကြီးက ခပ်တိုးတိုး လှမ်းပြောပါသည်။

“ဦးရဲထက် ခေါ်ခိုင်းတာလို့ ..”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြကာ...

“ဟုတ်ကဲ့ .. အန်ကယ်ဦးရဲထက် အိမ်ကပါလား ခင်ဗျာ..၊

ဟုတ်ကဲ့ .. ဦးရဲထက် သွားရင်းလာရင်း မူးလဲလို့ အဲဒါ .. ဟို ..”

ကျွန်တော် ဆရာဝန်လေးကို လှမ်းကြည့်တော့ ဆရာဝန်လေး
က လမ်းနားမည်နှင့် အိမ်နံပါတ်ကို ပြောတော့ ကျွန်တော် လှမ်းပြော
ရပါသည်။ ဖုန်းဆက်ပြီးတော့ ကျွန်တော်နှင့် ဆရာဝန်လေးက ဦးရဲ
ထက်ကို ဧက အနားယူခိုင်းရင်း အိမ်ရှေ့ကို ထွက်လာပါသည်။

အိမ်ရှေ့ဆက်တီမှာ နှစ်ယောက်အတူထိုင်တော့ အိမ်ဖော်
ကောင်မလေးက ကော်ဖီနစ်ခွက် လာချပေးပါသည်။

“သောက်ဗျာ .. ကို ...”

“ကျွန်တော့်နားမည် မင်းယံပါ ဒေါက်တာ”

“ဟုတ်ကဲ့ .. ကျွန်တော့်နားမည် ဝင်းကို .. ဒေါက်တာဝင်းကိုပါ။

ကျွန်တော်ဇနီးကတော့ ဘဏ်မှာလုပ်တယ်၊ သက်ထားဦးတဲ့ ကျွန်
တော့် သားငယ်က ကျောင်းသွားတယ်ဗျာ၊ ဒီကောင်က နှစ်တန်း
ကျောင်းသားလေ”

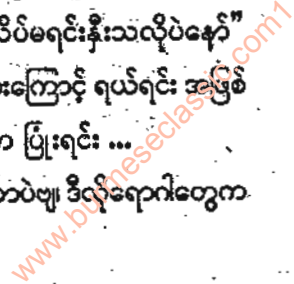
“ဟုတ်ကဲ့ သိရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ဒေါက်တာ”

ဒေါက်တာဝင်းကိုက ကော်ဖီခွက်ကို လှမ်းယူရင်း ...

“ခင်ဗျားနဲ့ ဦးရဲထက် ကြည့်ရတာ သိပ်မရင်းနှီးသလိုပဲနော်”

ကျွန်တော်က ဒေါက်တာဝင်းကို စကားကြောင့် ရယ်ရင်း အဖြစ်
အပျက်တွေကို ပြောပြတော့ ဒေါက်တာက ပြုံးရင်း ...

“ဟာ!... ဦးရဲထက် သိပ်ကဲကောင်းတာပဲဗျာ၊ ဒီလိုရောဂါတွေက

ခေါက်ခနဲဆို သွားရော ..”

“ဟုတ်တယ်ဗျ .. ကျွန်တော်လည်း မနည်းဖမ်းထိန်းလိုက်ရတာ ဗျ၊ ပြုတ်ကျရင် လှေကားထစ်ရဲ့စောင်းနဲ့ တိုက်မိရင် မလွယ်ဘူး”

ကျွန်တော်တို့ စကားတွေပြောနေကြစဉ် ခေါက်တာဝင်းကိုရဲ့ တိုက်ခန်းရှေ့ကို နောက်ဆုံးပေါ် ကားနက်ကြီး ထိုးရပ်လာပါသည်။ ကားပေါ်က ဒရိုင်ဘာဖြစ်ဟန်တူသူတစ်ယောက် ဆင်းလာတော့ အိမ်ဖော်ကောင်မလေးက အကင်းပါးစွာ တံခါးသွားဖွင့်ပေးသည်။

ခေါက်တာက လှမ်းပြောပါသည်။

“ဦးရဲထက် အိမ်က ထင်တယ်”

ဒရိုင်ဘာဖြစ်ဟန်တူသူက တစ်တစ်သေ ခေါင်းညှိတ်ပြတော့ ခေါက်တာဝင်းကိုက ..

“ထိုင်ပါ .. ခဏနေ အန်ကယ်နီးမှ ပြန်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဒရိုင်ဘာက ဝင်ထိုင်တော့ ကျွန်တော် မတ်တတ်ရပ်ရင်း ...

“ကဲ .. ကျွန်တော်လည်း ပြန်မှဖြစ်မယ် ခေါက်တာ”

“အန်ကယ် နီးတာ မစောင့်တော့ဘူးလား”

“စောင့်လို့မဖြစ်ဘူးဗျ .. မိဒီယိုရွေးခိုင်းမှာ ကျွန်တော့် သူငယ် ချင်းတစ်ယောက်ပဲ ရှိတာ..။ ခေါက်တာ ဒီအိတ်က အန်ကယ် ဦးရဲ ထက်ရဲ့အိတ်ပါ။ အန်ကယ်နီးရင် ပေး .. ပေးပါဗျ”

“စိတ်ချ .. ကိုမင်းယံ”

ကျွန်တော် ခေါက်တာဝင်းကိုကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်လာခဲ့ပါ သည်။ ဆိုင်ပြန်ရောက်တော့ အေးမြင့်ကျော်က ရွေးကားသူတစ်ယောက် တို့ စာအုပ်ထဲမှာ မှတ်နေရင်းက ...

“မင်း ရွေးသွားဝယ်တာကလည်း ဟောလိဂ်ဒ်အထိ သွားဝယ်နေ လား မင်းယံရာ”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ ..”

ကျွန်တော်က အဖြစ်အပျက်အစုံကို ပြောပြတော့ ဟိုကောင်က အံ့အားတသင့်နှင့် ...

“ဟာ!... ဒါဆို မင်းပြောတဲ့ အန်ကယ် ကဲကောင်းတာပေါ့ကွ”

“အေးပေါ့ကွ .. သူ ဝစ်လဲတဲ့အရှိန်နဲ့ဆို ရော့ကားထစ် စောင်းနဲ့ ဖွဲပြီးပဲကွာ”

“အဲဒီ အန်ကယ်က ပိုက်ဆံရှိမယ့်ပုံပေါ့”

ကျွန်တော်က ဝန်းတွန့်ပြရင်း ...

“ရှိလား .. မရှိလား မသိဘူး။ အန်ကယ်ဦးရဲထက်ကို လာကြို တဲ့တာက မြို့ဘုရားမှာ စီးတဲ့လူ လက်ချိုးရေလို့ရတယ် အေးမြင့်” အေးမြင့်က မျက်လုံးပြူးဟန် ပြကွာ ...

“ဂရိတ်ထဲကပေါ့”

“အင်း..”

“ဒါများ မင်း အဲဒီအန်ကယ် အိပ်ရာကနီးတဲ့အချိန်လောက် စောင့်လိုက်ရင် မင်းကို ကျေးဇူးတင်တဲ့အနေနဲ့ ဂုဏ်ပြုငွေလေး ဘာလေး စောင့်လူလိုက် ပြီးရော”

“ဟာ!... ငါက စေတနာနဲ့ ကူညီတာပါကွာ၊ မယူချင်ပါဘူး”

“အင်း .. မင်းပြောတာလည်း ဟုတ်တာပဲကွာ”

“ကဲ .. အဲဒါတွေ ထားလိုက်တော့..၊ ဟိုကောင် မရောက်သေး ဘူးလား”

ကညွန်တော် နာရီကိုကြည့်ရင်း ပြောတော့ အေးမြင့်ကျော်က ပြုံး စေ့စေ့နင့် ...

“သေခဦးမယ် .. ဟိုမှာ လာပါပြီ”

ကညွန်တော် လှမ်းကြည့်တော့ နိုင်ထူးရဲ့ ကားက ဆိုင်ရှေ့မှာ ထိုး ရပ်သည်။

“ဟော လူနာက အကောင်းကြီးပါလားကွ”

ဝရန်ဇာမှာ ကော်ဖီတစ်ခွက်နဲ့ ဂျာနယ်ဖတ်နေတဲ့ ဦးရဲထက် မော့ကြည့်ကာ သက်ဟန် ဖြစ်နေတာ တွေ့ရသည်။

“ဪ ... မင်း ပေါ်လာသေးတယ်နော် သက်ဟန်..၊ ငါ့မှာ သူငယ်ချင်းကို အားကိုးရမလား အောက်မေ့ပါတယ်”

သက်ဟန်က ရယ်ရင်း လက်တိုင်အိတ်ကို စားပွဲပေါ်တင်ရင်း စတိုင်ဘောင်းဘီကို အသာမကော့ ထိုင်ရင်း...

“အဲဒါကြောင့် ငါ ပြောပါတယ်..၊ ဆေးပေးမီးယူလေးဖြစ်ဖြစ် တစ်ယောက်လောက် ယူပါဆိုတော့လည်း မင်းက ကြေးများနေ တာကိုး..”

ရဲထက် ဂျာနယ်ကို စားပွဲပေါ်တင်ရင်း ...

“ဟ .. ဆေးပေးမီးယူတော့ ဟုတ်ပါပြီ တော်ကြာ ပေးတဲ့ဆေး က ခေါင်လေးပြီး ယူလာတဲ့မီးက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရှိတုန်း ဖြစ်နေ ရင် ပြန်အမ်းလို့ရတာမှ မဟုတ်တာ”

“ဒါကတော့ ကံပေါ့ကွာ... မင်း ယူမယ်ဆိုရင် မင်းအနားမှာ
ဝိုင်းနေတာပဲ ရဲ့ထက်၊ မင်းအရွယ်က လူငယ်လေးကျနေတာပဲ...
အဆင့်အတန်း ရုပ်ရည် ဘာမှ ပြောစရာကိုမရှိတာ၊ လိုချင်ရင် ဘယ်
အမျိုးအစား ယူမလဲ... နှစ်ဆယ်ကျော်၊ သုံးဆယ်ကျော်၊ မင်းအရွယ်
ဆိုကေ .. သူငယ်ချင်း”

ရဲ့ထက်က မျက်နှာနဲ့ ဝဲ့ပြတော့ သက်ဟန်က တဟားဟား ...
“လုပ်ပါဦး ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

အိမ်မော်ကောင်မလေးက သက်ဟန်ရှေ့ကို ကော်ဖီနှင့်မုန့်ကို
တရိုတသေချပေးပြီး ထွက်သွားပါသည်။

“ငါ့မှာ သွေးတိုးရှိတာ မင်းလည်း သိပါတယ်”
“အင်းလေ”

“ကံကောင်းလို့ သက်ဟန်ရဲ့... ငါ့ကားက ကိုကြီးနိုင်တို့ကုမ္ပဏီ
မှာ ကားရပ်ရင် အဆင်မပြေမှာစိုးလို့ အလယ်ဘလောက်မှာ ထားခဲ့
တယ်ကွာ၊ ဒရိုင်ဘာ ကိုအေးကို ကားနားမှာပဲ ထားခဲ့တယ် မခေါ်မိ
ဘူး ဖြစ်ချင်တော့ ကိုကြီးနိုင်တို့ကုမ္ပဏီကအပြန်ကော်ဖီ သောက်
ချင်တာနဲ့ ကော်ဖီဘားထဲကိုအဝင် မိုက်ခနဲဖြစ်ပြီး လဲကျမလိုဖြစ်တာ၊
လဲများလဲကျလိုက်ရင် ဇရာကားစောင်းနဲ့ ငါ့ခေါင်းနဲ့ နေရာမှာတင်
ပွဲချင်းပြီးနိုင်တယ်”

“ဟာ!...”

သက်ဟန် မျက်လုံးပြူးသွားပါသည်။

“ကံကောင်းချင်တော့ ငါနဲ့ တိုက်မိမလိုဖြစ်တဲ့ ချာတိတ်က ငါ့ကို
ဖမ်းထိန်းပြီး ကူညီလိုက်လို့ကွာ”

“ဘယ်က ကောင်လေးလဲ .. မင်း အဲဒီချာတိတ်ကို ကျေးဇူးတင်
သင့်တယ်”

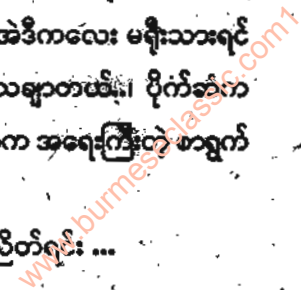
“အဲဒီကလေးက ငါ့ကိုတွဲပြီး အဲဒီနားက ဆရာဝန်တစ်ယောက်
နေတဲ့ တိုက်ခန်းကို ခေါ်သွားပြီး သွေးပေါင်ချိန်၊ ဆေးထိုးပြီး ငါ့ကို
ကူညီခဲ့တယ်”

“အဲဒီကောင်လေးက ဘယ်ကလဲ”

သက်ဟန်စကားကြောင့် ကျေးဇူးတင်စကားတောင် ပြောခွင့်
မရလိုက်တဲ့ ကောင်လေးအတွက် ကျွန်တော် အတော် အားနာခွဲမိ
ပါသည်။

“ငါ အိပ်ရာကနိုးတော့ ငါ့ဒရိုင်ဘာ ကိုအေး ရောက်နေပြီလေ၊
ငါ့ကို ဆေးကုပေးတဲ့ ဒေါက်တာဝင်းကိုရဲ့စကားအရ ကောင်လေး
နာမည်က မောင်မင်းယံတဲ့... နောက်ပြီး အဲဒီကလေး မရိုးသားရင်
ငါ့အိတ်ထဲက ပိုက်ဆံတွေ မှုသွားမှာ သေချာတယ်... ပိုက်ဆံက
တော့ ဘာမှမဖြစ်ဘူး သက်ဟန်... အိတ်ထဲက အရေးကြီးတဲ့ စာရွက်
စာတမ်းတွေက အခက်ကွဲ”

သက်ဟန်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်ရင်း ...

“မင်း .. လောကထဲမှာ ရိုးသားခြင်းဆိုတာ ရှိသေးတာပဲ၊ မင်း တို့ ဇီးပွားရေးလောကနဲ့တော့ တခြားစီပဲ”

“ငါ အဲဒီချာတိတ်ကို လက်လှမ်းမီသလောက် ရှာဦးမှာပါ..၊ တွေ့ခဲ့ရင်တော့ တစ်ခုခု ကျေးဇူးဆပ်ခွင့်ရမယ်လို့ ငါ ယုံတယ် သက်ဟန်”

သက်ဟန်က ပြုံးသည်။

“မင်း တွေ့မှာပါ..၊ ကဲ .. ဒါတွေ ခဏမှေထားဦး..၊ ဩော် ... ပြောရဦးမယ်၊ ငါလာတာ မင်း ကောင်းတယ်ဆိုရင် ကိုကြီးနိုင်နဲ့ မနက်ဖြန် ဒင်နာပွဲတစ်ခု သွားမလို့ မင်းကို ကိုကြီးနိုင် ချိန်းလိုက်လို့”

“ဘယ်သူ ဒင်နာလဲ”

“ဦးမျိုးထွန်း သားလေ”

“ဘယ်မှာလဲ”

“ကရဝိတ်”

“ဒါများကွာ .. ကိုကြီးနိုင်က ဖုန်းဆက်လိုက်လည်း ရနေတာ”

“မင်း သိပ်နေမကောင်းဘူးဆိုလို့ ငါလည်း လာရှင်နေတာနဲ့ ဂိုယ်တိုင်လာရင်း ပြောပေးမယ်လို့ ပြောလိုက်လို့ပါကွာ”

“မင်း အချိန်ရတယ် မဟုတ်လား သက်ဟန်”

“အိုကေ ..”

“ကဲ .. တစ်ပွဲလောက် နွဲ့လိုက်ရအောင် စစ်တုရင်ထိုးဖို့ ကျွန်တော် ရည်ရွယ်တော့ ...”

“ဘာကြေးလည်း ရဲထက်”

“မနက်ဖြန် ဒင်နာကအပြန် တစ်ဝိုင်းကြေးကွာ၊ ကိုကြီးနိုင်ပါ နို့နေတုန်း”

“အိုကေ..”

လက်ဖဝါးချင်းရိုက်ကာ ပြိုင်ပွဲကို စလိုက်ကြပါသည်။

... ဇွဲဦးကို သူမ တက်နေတဲ့ ကာယအလှသင်တန်းက စော
စော ဆင်းလာပုံ ရသည်။

“နင် ဒီနေ့ စောလှချည်လား ဇွဲဦး”

သူမက ဆံပင်တွေကို နောက်လှန်ကာ ခပ်မြင့်မြင့် ချည်
နောင်ထားပြီး တီရှပ်ကျပ်ကျပ်တစ်ထည်ကို ဂျင်းပင်နှင့် တွဲဝတ်ထား
ပါသည်။

“ငါ ရန်ကင်းစင်တာ သွားမလား စိတ်ကူးရလို့ဟ”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ငါ ပွဲတစ်ပွဲ ရှိတယ်၊ အဲဒါ ...”

“အဝတ်အစားဝယ်ဖို့ ဆိုပါတော့”

“အင်း ...”

မပြေချင် မပြေချင်ဟန်နှင့် သူမ ပြောပုံကြောင့် ...

“နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ ဇွဲဦး”

သူမက နှုတ်ခမ်းကိုက်ရင်း ...

“ငါ မနေ့က ချယ်ရီတို့နဲ့ ဈေးဝယ် အဖော်လိုက်ပေးရင်း ဝတ်စုံ
တစ်စုံ တွေ့မိလို့ဟ”

ဇွဲဦးက ကျွန်တော့်စကားကြောင့် မျက်စောင်းထိုးရင်း ...

“နင့်ကြီးတော်ကြီး ဝယ်ရအောင် အဲဒီဝတ်စုံက စက္ကနဲ့ ဝယ်လို့
ရတာမှ မဟုတ်တာ၊ ပိုက်ဆံနဲ့ ဝယ်မှရမှာပေါ့ဟ”

“ဟင်!... နင်ပဲ ပြီးခဲ့တဲ့အပတ် ရှိုးပွဲတုန်းက ရထားတဲ့ပိုက်ဆံ
ရှိတယ်ဆို ...”

“ဟဲ့ .. ဟိုသုံးဒီသုံးနဲ့ ပွန်းသွားပြီဟ”

“ပွန်းနေရင်လည်း အရက်ပြန် ဆွတ်လိုက်ဟာ..၊ နင့်ဝတ်စုံက
ဘယ်လောက်တောင်လဲ”

“ခုနစ်ထောင်”

“ဗုဒ္ဓေါ!... အဲဒီလောက်ကြီး”

“ဒါ ပါးပါးလေးပဲ ရှိသေးတယ်”

ကျွန်တော် ရင်ဘတ်ဖိမတတ်ပါ..၊

ဒါတောင် ပါးတယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုဟာမျိုးက အသုံးပြုဆီ

ဆိုနဲ့..၊

“ဟဲ့ .. နင့်မှာ ပိုက်ဆံပါလား”

“ဘယ်လောက်တုန်း”

“အင်း .. သုံးထောင်လောက်ဆို ဖြစ်တယ်”

“ပါးပါတယ်”

“ငါ့ကို ပိုက်ဆံချေးဟာနော် .. မင်းယံ ..”

ကလေးတစ်ယောက်လို နှုတ်ခမ်းစုတူလေးနှင့် သူမ ပြောပုံ ဆိုပုံကြောင့် ကျွန်တော် သူမခေါင်းကို ပွတ်ရင်း ...

“ချေးမနေဘူး..၊ ချေးနေရင်လည်း နင် ပိုက်ဆံ အမြဲမလောက်ပုံ နဲ့ ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ယူလိုက် .. ငါက ဘာမှဝယ်စရာမရှိဘူး”

“ဟေး ... အဲဒါကြောင့် နင့်ကို သိပ်ချစ်တာသိလား မင်းယံ”

“မသိဘူး အများမ”

“လာ .. သွားမယ်”

သူမက ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို တွဲရင်း...

“ကားငှားမယ် လုပ်လေ”

“ဟဲ့!.. လိုင်းကားမစီးဘူးလား”

“ဟာ!... ကြာတယ်ဟာ၊ ဟိုမှာ တက္ကစီလာပြီ တား.. တား”

ကျွန်တော် သူမ အလိုကျ ကားကို တားလိုက်ပါသည်။ သူမနဲ့ ကျွန်တော် ကားပေါ်တက်တော့ နွေဦးက ခေါ်သံတစ်ခုကြောင့် လှည့်ကြည့်သည်။

“ဟဲ့ .. နင့်ကို ခေါ်တာထင်တယ်”

ထားကလည်း ထွက်ပြန် ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်တော့ မတွေ့..၊

“ဘယ်မှာလဲ”

“ကွယ်သွားပြီဟ..၊ ခပ်သန်ပြန်ပြန် လူတစ်ယောက်ပဲ”

ကျွန်တော်ကလည်း ဘယ်သူမှန်းမသိတာကြောင့် ဆက်မမေး

တော့..

ထားစထွက်တော့ သူမက ကျွန်တော့်ပခုံးကို မှီပြီး လိုက်လာ

တည်း။

ဦးရဲထက် လက်လည်းပြ လှမ်းလည်းခေါ်ပေမယ့် မင်းယံနှင့်
ကောင်မလေးရဲ့ကားက ထွက်ခွာသွားခဲ့ပါပြီ။ ကောင်မလေးထံ
လှည့်ကြည့်ရင်း မြင်လိုက်ပုံ ရပါသည်။

ကားတစ်စီးနှင့်မတွယ်ခင် ကောင်မလေးက တစ်ခုခု လှမ်းပြော
လိုက်ပုံ ရသည်။ မြင်ကွင်းထဲက ပျောက်ကွယ်သွားတဲ့ ကားတစ်စီး
ကို မချင့်မရဲကြည့်ရင်း ဦးရဲထက် အားမလို အားမရ ဖြစ်မိပါသည်။

ဒီကောင်လေးကို သွားရင်းလာရင်း ရှာဖွေမိပါသည်။ တွေ့မယ့်
တွေ့တော့လည်း ကပ်သီလေး လွဲချော်သွားပြန်ပါသည်။

တစ်နေ့တော့ ဒီကောင်လေးကို သူ တွေ့ကိုတွေ့ရမယ်လို့ ယုံ
ကြည်နေခဲ့သည်။ ဦးရဲထက် စိတ်လျော့လိုက်ကာ သူ့ရဲ့ ကားပါကင်
ရပ်ထားရာကို လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။

ကားထဲမှာ သူ့ဒရိုင်ဘာ ကိုအေးက သူ့ကိုမြင်တော့ ကားတံခါး
အသင့်ဖွင့်ပေးပါသည်။ သူက တံခါးဖွင့်ကာ ဝင်ထိုင်တော့ ...

“ဘယ်ကို ဆက်မောင်းရမလဲ ဆရာ”

“ကုမ္ပဏီပဲ မောင်းဗျာ ကိုအေး”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကိုအေးက ကားရှင်း၊ မရှင်းကြည့်ပြီး ကားကို မောင်းထွက်လာခဲ့
ပါသည်။

“ခုနက ဟိုတစ်ခါ ကျွန်တော့်ကို ဆေးခန်းပို့ပေးတဲ့ ကောင်လေး
ဆို တွေ့လိုက်တယ် ကိုအေး။ မင်းယံဆိုတဲ့ ကောင်လေးလေ”

“ဟုတ်လား ဆရာ၊ ဆရာ့ကို သူ ဘာပြောသေးလဲ”

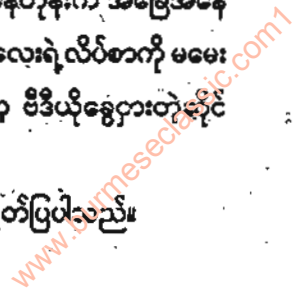
“တွေ့တော့ တွေ့လိုက်တယ်၊ သူက တက္ကစီတစ်စီး ပေါ်တက်
သွားတော့ ကျွန်တော် လှမ်းခေါ်ပါသေးတယ်၊ ရှာတိတ်က မကြား
ဆိုက်ဘူးဗျာ။ ကပ်လွဲလေးဗျာ”

“ဆရာကလည်း ဒီကလေးကို သိပ်တွေ့ချင်နေတယ်နော်”

“တွေ့ချင်တာပေါ့ဗျာ။ ဒီကလေး ကျေးဇူးကြောင့် ကျွန်တော်
မသေတာ ကံကောင်း”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ .. ဆရာ အိပ်ပျော်နေတုန်းက အခြေအနေ
ဘာမှန်းမသိတော့ ကျွန်တော်လည်း ကောင်လေးရဲ့ လိပ်စာကို မမေး
မိလိုက်ဘူး။ ကောင်လေး ပြောပုံအရတော့ မိဒီယိုခွဲငှားတဲ့ဆိုင်
ခွင့်ထားတယ်လို့ ပြောတာပဲ”

ဦးရဲထက် သက်ပြင်းရွက်ရင်း ခေါင်းညိတ်ပြပါသည်။

“ဟုတ်တယ်.. ကျွန်တော့်ကိုလည်း ဒေါက်တာ ပြောပြပါတယ်”
 ဦးရဲထက် အပြင်စုခင်းကို ငေးကြည့်ပြီး လိုက်ပါလာခဲ့ပေမယ့်
 သူ့ခေါင်းထဲမှာ ကုမ္ပဏီက ဖြန့်ဝေရောင်းချမယ့် ပစ္စည်းတွေအတွက်
 ကြေငြာအသစ် တိုးရဲ့မယ့် ရှိရဲ့ရုန်းကိစ္စတွေ ခေါင်းထဲမှာ အစီအစဉ်
 သက်ဟန်ကတော့ ဟိုတစ်ခါ သူ့သွေးတိုးကတည်းက အလုပ်တွေ
 ကို မန်နေဂျာကို လွှဲထားပြီး မင်း ခဏ အနားယူဖို့ ကောင်းသည်ဟု
 အကြံပေးဖူးသည်။

သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း နားမယ် .. နားမယ်နှင့် ယနေ့အထိ နားစို့
 အခွင့်အရေး မရခဲ့..။

ကုမ္ပဏီကိုရောက်တော့ သူ ရုံးခန်းထဲကိုသွားတော့ သူ့ရဲ့
 အတွင်းရေးမှူးမလေး စန္ဒီက ...

“ဆရာ ခုနက အန်ကယ်နိုင် ဖုန်းဆက်ပါတယ်.. ဆရာ မရှိ
 ဘူးဆိုလို့ ဖြန့်ရောက်ရင် ဖုန်းပြန်ဆက်ပါလို့ ပြောသွားပါတယ်”

စန္ဒီ စကားဆုံးတော့ သူ ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ...

“နောက် ဘာထူးသေးလဲ စန္ဒီ”

စန္ဒီက ပစ္စည်းအဝင်အထွက် အခြေအနေတွေ ရှင်းပြပါသည်။
 တစ်ပတ်တစ်ခါ ရုံးတွင်းအစည်းအဝေးတွေရဲ့အကြောင်း၊ ပစ္စည်း
 အဝင်အထွက်တွေရဲ့ အခြေအနေတွေကို အသေးစိတ် ရှင်းပြပါ
 တယ်။

စန္ဒီ ထွက်သွားပြီးမှ သူ ကိုကြီးနိုင်ဆီ လမ်းဖုန်းဆက်ပါသည်။
 ကိုကြီးနိုင်ဆိုတာက အစ်ကိုတစ်ယောက်လို ခင်မင်ပြီး လုပ်ငန်းချင်း
 လည်း ဆက်စပ်နေတာကြောင့် ပိုလည်း ခင်မင်သည်။ ပြီးတော့
 သူ့ကို ညီရင်းသားရင်းလို အကြံဉာဏ်ကောင်းတွေ ပေးနေကြ..။

“ဟုတ်ကဲ့ Neib ကုမ္ပဏီက ဦးနိုင်မင်းဦးနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ။ အခု
 ပြောနေတာ ဘယ်သူလဲ..။ ဆွေဆွေလား .. အေး .. ဟုတ်တယ်”
 ခဏနေတော့ ဖုန်းချိန်းပေးပါသည်။

“ကိုကြီးနိုင် ကျွန်တော်ပါ..။ ဟုတ်တယ် ကိုကြီးနိုင်၊ ကျွန်တော်
 ခုန ဘဏ်ငွေသွားလွှဲနေလို့၊ ဪ... ညနေ ဆုံမယ်လေ၊ ဟုတ်ကဲ့
 သက်ဟန်ကို ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်လိုက်မယ် ကိုကြီးနိုင်၊ ဟုတ်
 တယ် .. ကျွန်တော် ကုမ္ပဏီကြော်ငြာတစ်ခု လုပ်မလို့ စဉ်းစားထား
 တယ်၊ မလုပ်ရသေးပါဘူး ကိုကြီးနိုင်ရာ၊ ဘယ်သူ့ကိုအပ်လို့ ဘယ်သူ
 နဲ့ရိုက်ရမှန်းတောင် မသိသေးဘူး၊ နောက် အေးအေးဆေးဆေးမှပဲ
 စဉ်းစားတော့မယ်၊ ဟုတ်ကဲ့ ... ညနေမှ တွေ့ မယ် ကိုကြီးနိုင် ဒါပဲ”

ကျွန်တော် ဖုန်းပိတ်ပြီး သက်ဟန်ဆီ ညနေ ကိုကြီးနိုင်နဲ့ ဆုံကြ
 မယ့်အကြောင်း အကြောင်းကြားလိုက်ပါသည်။

“ဟဲ့ .. မင်းမင်း .. နင် မော်ဒယ်ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ ကြိုက်နေတယ်ဆို .. ဘယ်ကောင်မလေးလဲ”

မင်းယံ ရှက်ရှက်နှင့်ရယ်တော့ မန္တယံနီက ပြုံးစေ့စေ့ အန်တီဝေက မင်းယံ ပုံစံကြောင့် ...

“ငါ့တူလေးက ခပ်အေးအေးလေး...၊ အမျိုးတွေ ဝါသနာမပါဘူး ထင်ထားတာ၊ မင်းယံတို့က အလာကြီးပေ့”

ကျွန်တော် ရှက်ကိုးရှက်ကန်းရယ်တော့ နိုင်ထူးက ရေခဲရည်ဘူး လှမ်းပေးရင်း ...

“မမ ဒီကောင်ကို ရအောင် မေး .. ဒီကောင်က အဲဒီကောင်မလေးအတွက်ဆို ရန်ကုန်မြို့ကို မန္တလေးမှာထားပြီး မန္တလေးမြို့ကို မကွေးမှာ ထားမယ့်ကောင်”

“အဲဒီလောက်လည်း မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ မြန်မာနိုင်ငံကို အာဖရိကတိုက်မှာ သွားထားရုံလောက်ပါ”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် အားလုံးက ရယ်ကြပါသည်။ မန္တယံနီက ကျွန်တော့်ပန်းကို လှမ်းရိုက်ရင်း ...

“ဟဲ့ .. ကောင်လေး ပြောလေ ..”

“ပြောပါ့မယ် မန္တယံနီရာ .. နာမည် သိပ်မရသေးပါဘူး။ အခုမှ ကြိုးစားရုံပဲ ရှိတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ တစ်ရပ်ကွက်တည်း သူငယ်ချင်းဆင်းရဲတယ်”

“ဟဲ့ .. မော်ဒယ် မဆင်းရဲရဘူးလို့ ရှိလို့လား...၊ ကြိုးစားရင် နေရာရပါတယ်”

“ဘာလဲ .. ဘတ်(စ်)ကားပေါ်မှာလား”

နိုင်ထူးက လှမ်းစေ့တော့ ရယ်မိကြပါသည်။

“သူနဲ့မည်က နွေဦးဇော်”

မန္တယံနီက မျက်ခုံးတွန့်ရင်း ...

“နွေဦးဇော် .. ဟဲ့ .. ဟို တီဗွီကြော်ငြာမှာ သူ ပါတယ်လေ...၊ မော်ဒယ်လေးယောက်အုပ်စုထဲက တစ်ယောက်လား။ မျက်ခုံး

မျက်ခုံး အတော်လှတဲ့ ကောင်မလေးလေ”

“ဟုတ်တယ် မန္တယံနီ”

“ဟဲ့ .. ငါတို့နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးလေ...၊ နေဦး .. နင့်ကောင်မလေးရဲ့ ဒီနိုင်းနာက ဘယ်သူလဲ”

မန္တယ်နီအမေးကြောင့် ကျွန်တော်က ရယ်တော့ ...

နိုင်ထူးက သူ့အစ်မကို လှမ်းပြောသည်။

“ဟာ!... မမကလည်း သူ့ကောင်မလေးက ဘယ်ဒီခိုင်နာ ရှိမှာလဲ၊ ဒီလိုပဲ ကြံဖန်ဝယ်ဝတ်ရတာပေါ့..၊ အေဂျင်စီကတော့ ပွဲအတွက် အဆင်ပြေတယ်လေ”

မန္တယ်နီက အေဂျင်စီနာမည်မေးတော့ သူ ရုတ်ပြုလိုက်ပါသည်။

“ငါ့ဆီ ခေါ်လာခဲ့လေ..၊ ဒီကောင်မလေး အချိန်မကျသေးလို့ ပေါ့ အောင်မြင်မှာ ငါ သိတယ်၊ ငါလည်း တတ်နိုင်သလောက် ကူညီမယ် မင်းယံ”

မန္တယ်နီကကားကြောင့် နိုင်ထူးက ခပ်တိုးတိုး လှမ်းပြောပါသည်။

“ဟေ့ကောင် မမ သဘောကောင်းတုန်း ခေါ်ခဲ့လိုက် .. မင်းကောင်မလေး အဆင်ပြေဖို့ ကျိန်းသေတယ်”

မန္တယ်နီ သဘောကောင်းတာ ကျွန်တော် သိနေသည်မို့ မန္တယ်နီ နွေးကို ကူညီမှာ ယုံကြည်ပါသည်။

“တကယ် ..”

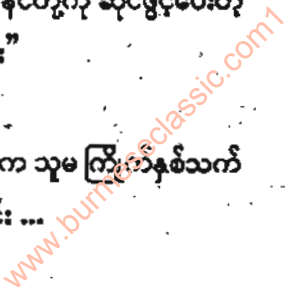
ဝမ်းသာအားရ ပြောလိုက်တဲ့ နွေးဦးစကားကြောင့် ကျွန်တော်က အပြုံးနှင့် ခေါင်းညိတ်ပြပါသည်။

နွေးဦး ဝမ်းသာအားရနှင့် လက်ခုပ်လေးတီးပြီး ခေါင်းမော့လိုက်ပုံက ကျွန်တော့်ရင်ကို နွေးထွေးသွားစေသည်။

“မန္တယ်နီတို့ဆိုင်က အရမ်းအောင်မြင်တာဟာ သူ့ဒီခိုင်းလေးတွေက အရမ်းခေတ်မီပြီး အာရှဆန်တယ်ဟာ..၊ ပြီးတော့ အရမ်းဆန်းတယ်လေ၊ နေပါဦး.. အဲဒီ မန္တယ်နီဆိုတာ နင်တို့ကို ဆိုင်ဖွင့်ပေးတဲ့ နိုင်ထူးဆိုတဲ့ နှင့်သူငယ်ချင်းရဲ့ အစ်မလား”

“အင်း ..”

သူတို့စကားနေကြစဉ် မင်းယံရဲ့ မေမေက သူမ ကြိုတင်နှစ်သက်တဲ့ လက်ဖက်သုပ်ချဉ်စပ်ကို လာရပေးရင်း ...

“သမီး နွေဦး.. သမီးမေမေရော နေကောင်းလား၊ ဒီဘက်လာပါ ဦးလို့ ဒေါ်လေး မှာလိုက်တယ်လို့ ပြောလိုက်ဦးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကြီးကြီး”

မေမေနှင့် နွေဦး စကားပြောနေကြစဉ် မေမေက လမ်းမပေါ်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း ...

“သား အိမ်ရှေ့မှာ ရပ်တဲ့ကားက မောင်နိုင်ထူး ကား ထင်တယ်”
ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်တော့ နိုင်ထူး ကားပေါ်က ဆင်းလာပါသည်။

“အတော်ပဲ .. နင်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်”

နိုင်ထူးက အိမ်ပေါ်တက်တော့ ...

“လာ .. နိုင်ထူး”

နိုင်ထူးက ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်ရင်း နွေဦးကို မသိမသာ ကြည့်ကာ ...

“ဟေ့ကောင် .. မင်း မနေ့က ဓွေလာဘူးတဲ့ ကောင်မလေးကို အိမ်ကလီ သွားလုပ်တယ်ဆို”

နွေဦးက နိုင်ထူး ပြောပုံကြောင့် မင်းယံကို မျက်မှောင်ကြွတ် ကြည့်သည်။ မင်းယံ သိလိုက်ပါပြီ။ နွေဦးတော့ နိုင်ထူးရဲ့ ဗျူဟာထဲ ခုန်ဆင်းမိပြီ ဆိုတာကို..။

“ငါက တယ်ကောင်မလေးကို အိမ်ကလီ သွားလုပ်လို့လဲ”

နိုင်ထူးက ခပ်တည်တည် မင်သေသေနှင့် ...

“မင်း ခုမှ မုန်လာဥတွေ .. ကြက်သွန်ဥတွေ လာလုပ်မနေနဲ့ မင်းယံ၊ မင်းပြောတုန်းက မျက်နှာက ပြတိတိနဲ့..။ သိချင်းတောင်ဆို လိုက်သေးတယ်။ ဘာတဲ့ .. မင်းလေးနားလည် xxx အကြင်နာ ဝို ချစ်ခြင်းများ ဘာညာနဲ့”

“ဟေ့ကောင် ငါ မဆိုဖူးပါဘူး”

“မင်း .. ယံ”

နွေဦး နှုတ်ခမ်းကိုက်ပြီး အော်တော့ ...

“မဟုတ်ဘူး နွေဦးရဲ့ .. ဒီကောင် ..”

“အခုမှ ဘာဒီကောင်တွေ ဟိုကောင်တွေ လုပ်မနေနဲ့..။ ကြည့် တော့ မသောက်တတ်တဲ့ ခွက်ပုန်းသမား”

နိုင်ထူးက တစ်ခွီးနှင့် လိုက်ရယ်သည်။ ပြီးမှ ...

“အလကား စတာပါဟာ..။ ငါ အိမ်ပေါ်တက်လာကတည်းက မင်းယံရဲ့ ကောင်မလေး နွေဦးမှန်း ငါ သိသားပဲ”

“အဲလိုလေး ရှင်းပြစမ်းပါကွာ၊ ဒီမယ်ဖုရားက ထစ်ခနဲဆို စိတ် ကေ့ကတ်တတ်တာ၊ သူစိတ်ကောက်ရင် စာမျက်နှာ ငါးရာကျော် လောက် ချောနည်းပေါင်းစုံနဲ့ ချောရတာကွ”

နွေဦးက ရှက်ရှက်နှင့် သူ့ကျောက်ကိုကွယ်ကာ ကျိတ်ရယ်သည်။

နိုင်ထူးက နွေဦးကို ပြုံး၍ ...

“ကျွန်တော့်နာမည် နိုင်ထူး၊ မင်းယံရဲ့ သူငယ်ချင်းပါ နွေဦးဇော်”

“ဟုတ်ကဲ့ .. တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ကိုနိုင်ထူး”

“မနေ့ဦးကို ...”

“နေ့ဦးလို့ပဲ ရင်းရင်းနှီးနှီး ခေါ်ပါ နိုင်ထူး”

“ဟုတ်တယ်ဗျာ.. အဲဒါမှ ရင်းနှီးသလိုရှိတာ၊ ဒါနဲ့ နေ့ဦးကို ဒီကောင်ပြောပြီးပြီလား၊ ကျွန်တော့်အစ်မက နေ့ဦးကို ခေါ်ခိုင်းတာလေ”

“ဟုတ်ကဲ့ .. မင်းယံ ပြောပါတယ် နိုင်ထူး”

“ဒါနဲ့ နေ့ဦးက ကြော်ငြာဘယ်နှစ်ခုလောက် ရှိပြီလဲ”

သူမက ရုတ်ရယ်ရယ်ရင်း လက်ညှိုးတစ်ချောင်းထောင်ပြကာ..

“တစ်ခု .. အဲဒါကလည်း လေးယောက်ပေါင်း ကြော်ငြာတစ်ခုပါ လယ်ယာသုံးပစ္စည်း ကြော်ငြာလေ..”

“ဪ .. အဲဒီကြော်ငြာ တွေ့ဖူးတယ်”

နေ့ဦးက ခေါင်းညိတ်ဖြပြီး ..

“ဝေါလ်ရှိကြော်ငြာကတော့ .. အင်း ... ငါးခုရှိပြီ”

သူမက ကြော်ငြာတွေကို ရွတ်ပြပါသည်။

“အင်း .. တက်သစ်စဆိုတော့ ဒီလောက်ကြော်ငြာဆိုတော့ မဆိုးပါဘူး၊ ကဲ .. မင်း ဆိုင်လိုက်မှာလား”

“အင်း ... လိုက်မယ်”

နိုင်ထူးက ဦးထုပ်ဆောင်းလိုက်ရင်း...

“အားရင် နေ့ဦးပါ လိုက်ခဲ့လေ”

နေ့ဦးက အပြုံးနှင့်ခေါင်းခါပြရင်း...

“မလိုက်တော့ပါဘူး၊ အိမ်မှာ အလုပ်ရှိသေးတယ်”

“ဒါဆိုသွားမယ်နော်.. ဪ .. ဒီရက်ပိုင်း အားတဲ့ရက် မင်းယံနဲ့ အိမ်ကို လာခဲ့လေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

မင်းယံ နေ့ဦးကို နှုတ်ဆက်ကာ မေ့မေ့ကို လှမ်းအော်ရင်း ချိတ်မှာ ချိတ်ထားတဲ့အိတ်ကို ယူကာ နှစ်ယောက်အတူ ထွက်လာပါသည်။

“အင်း... နွေဦးက အပြင်မှာတောင် ပိုချောနေတယ်”
 “ဒီလောက်လည်း မဟုတ်ပါဘူး မမနွယ်နီရယ်”
 မနွယ်နီက နွေဦး ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကို ကြည့်ရင်း...
 “ဓနာကိုယ် အချိုးအစားကတော့ အိုကေပဲ... နွေဦး ရှိုးပွဲတွေ
 ရှိရင် မနွယ်နီကို ပြောလေ... မနွယ်နီ ဝတ်စုံ အလကားချုပ်ပေးမယ်၊
 ပိတ်စဖိုးက နွေဦး ပေးပေါ့”
 “ကျေးဇူးပဲ မမနွယ်နီ”
 နွေဦးက မနွယ်နီရဲ့ ဆိုင်ခန်းကို ကြည့်ပြီး...
 “မနွယ်နီဆိုင်က တော်တော်ကျယ်တာပဲနော်... ဒါနဲ့ မနွယ်နီ
 ဆိုင်မှာ အခု နာမည်ကြီးနေတဲ့ မော်ဒယ်လ် နှင်းပွင့်ဖြူတို့ အေမီချို
 တို့ လာအပ်တယ်ဆို ...”
 မနွယ်နီက အပြုံးနှင့် ခေါင်းညိတ်ပြပါသည်။

“အင်းလေ .. မနွယ်နီနဲ့ ရင်းနှီးတဲ့အသိုင်းအဝိုင်းက အခွင့်အရေး
 ပေးရင် ညီမလေး အဆင်ပြေအောင် မနွယ်နီ ပြောပေးပါမယ်”
 မနွယ်နီရဲ့ စကားကြောင့် နွေဦး ကျေနပ်အားရတဲ့မျက်ဝန်းအပြုံး
 တွေနှင့် မင်းယံကို ကြည့်မိသည်။
 မနွယ်နီ ဘေးကနေ သူတို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ပြီး ပီတိဖြစ်မိ
 ပါသည်။
 နိုင်ထူးက ကျေနပ်ပီတိနှင့် ခေါ်ကြည့်နေတဲ့ သူ့အစ်မကို စရာင့်
 တာကြောင့်...
 “မင်းယံရေ .. မင်းတို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ပြီး ငါ့အစ်မလည်း
 အားကျနေပြီထင်တယ်”
 “ဒီကောင်လေးကတော့လေ ငါ့ပဲ လိုက်စ၊ နေတယ်”
 မနွယ်နီက ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် ပြောပါသည်။
 “အိဆို .. ကျွန်တော်တို့ ပြန်ပိုင်းမယ် မမနွယ်နီ၊ နွေဦးကို ကျွန်တော်
 သင်တန်း လိုက်ပို့ပေးရဦးမယ်”
 “အေး .. အေး နွေဦးအားရင် မမဆီလာခဲ့၊ ဘာမှအားမနာနဲ့”
 “ဟုတ်ကဲ့ မမနွယ်နီ”
 “ငါ လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ”
 “နေ .. နေ ရတယ် နိုင်ထူး၊ ငါလည်း ၃၅ လမ်း သွားရဦးမှာ”
 မင်းယံစကားကြောင့် နိုင်ထူး ခေါင်းညိတ်ပြပါသည်။

“သွားဦးမယ်နော် နိုင်ထူး”

“ဟုတ်တဲ့ .. နွေဦး”

မင်းယံနှင့် နွေဦး ထွက်သွားပြီး သိပ်မကြာလိုက်ပါဘူး ဦးရဲထက် ရဲ့ကားလေး ဝင်လာပါသည်။

နိုင်ထူးက ခြံထဲဝင်လာတဲ့ ကားလေးကို လှမ်းကြည့်ပြီး...

“ဟော... အန်ကယ်ရဲပါလား”

နိုင်ထူး ကားဆီသို့ လျှောက်သွားရင် ကားတံခါးဖွင့်ဆင်းလာ သော ဦးရဲထက်ကို အပြုံးနှင့် ပြောမိပါသည်။

“ဒယ်ဒီ ရှိတယ် အန်ကယ်”

“မင်း ဘယ်မှမသွားဘူးလား နိုင်ထူး”

“သွားမယ် .. နေ့လယ်လောက်မှ အန်ကယ်”

အန်ကယ်ရဲက မေ့လွယ်နီကို လက်လှမ်းပြန်တတ်ဆက်ကာ အိမ်ထဲ ဝင်သွားပါသည်။

ခြံထဲကို ကားကိုကွေ့ဝင်တော့ ဧည့်ခံပွဲက လူတော်တော်စုံနေ ဖြစ် သက်ဟန်က ကားပေါ်က မဆင်းခင်...

“လူက အတော်များသားပဲ”

“ကိုမိုးခော်လွင်က လူပေါင်း အတော်ဆုံတယ်လေကွာ.. သိတဲ့ အတိုင်း အပြင်မိတ်တွေရော စီးပွားရေးအပိုင်းအပိုင်းက လူတွေနဲ့ပါ ချီတော့ ပရိသတ်က များပြီလေ”

ကားတံခါးမှန်တွေကို တင်ရင်း ရဲထက်က ပြောပါသည်။

“သူ့သမီးတစ်ယောက်က မော်ဒယ်ဆို ..”

“အင်း ... ဧကရီတဲ့၊ နာမည်တော့ နည်းနည်းရတယ်ဆိုပဲ”

“သူက ဘာလို့ အများကြီး မတောင်းတာလဲ”

ရဲထက် အနောက်အရွတ်ကြောင့် သက်ဟန်က ရယ်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ဧည့်ခံပွဲထဲရောက်တော့ ကိုမိုးခော်လွင်က ဧည့်သည်တွေနဲ့ မတ်တတ်ရပ် ကောားပြောဧည့်ခံနေရာမှ ငိုက်လှမ်း ပြကတ...

“လာဗျာ .. ခင်ဗျားတို့က နောက်ကျနေပါလား ကိုရဲ... သက်ဟန်က ကိုမိုးခော်လွင်စကားကြောင့် ခပ်တည်နေနောက်နေပါသေးသည်။”

“နောက်ကျဆို ရဲထက်က သူမိန်းမနဲ့ သားသမီးတွေက ဝေယျာဝစ္စ လုပ်ပေးနေရသေးတယ်ဗျ”

သက်ဟန်စကားကြောင့် ကိုမိုးခော်လွင်က သူ့ဝယ်တဟားဟားနှင့် အော်ကျယ်ဟစ်ကျယ် ရယ်ပါသည်။

“ဟိုမှာ .. ကိုညိုလွင်ဦးတို့တောင် ရောက်နေပြီ ဒါနဲ့ ကိုရော ဘာလို့မပါတာလဲဗျ”

သက်ဟန်က ပြောပါတယ်။

“ကိုကြီးနိုင် ဖျားနေလို့ဗျ၊ ဧည့်ခံပွဲမတတ်နိုင်လို့ ခင်တောင်းပန်ပါတယ်တဲ့”

“ဟာ .. ရပါတယ်ဗျာကျန်းမာရေးက အဓိကပဲဟာ ကိုကြည့်ရတာ မိန်းမအပြုအစု အယုအယခံချင်လို့ တမင်ဖျားမယ်ဗျ”

“ဖြစ်နိုင်တယ်ဗျ”

“ကဲ .. ကိုညိုလွင်ဦးတို့ဆီ သွားလိုက်ဦး၊ ခုနဲ့ ခင်ဗျားတို့က နေတယ်”

သူနဲ့ သက်ဟန် ကိုမိုးခော်ကို ချစ်ဆက်ပြီး ကိုညိုလွင်ထံ

အနဲပါသည်။ တခြားဝိုင်းက စီးပွားဖက် မိတ်ဆွေ အပေါင်းအတွက် လှမ်းနှုတ်ဆက်ပါသည်။

ကိုညိုလွင်တို့ ဝိုင်းကို ချောက်တော့ ဝိုင်းထဲမှာ ကိုညိုလွင်တို့နှင့် တို့အောင်ချို၊ ကိုမြင့်အောင်ထွေးတို့လည်း ရှိနေပါသည်။

“နောက်ကျလိုက်တာဗျာ”

“နောက်ကျဆို ရှင်မြီးအင်္ကျီက ပျောက်နေလို့ အတွင်းခံ ဝတ်နေလေ”

“သက်ဟန်စကားကြောင့် ကိုမြင့်ထွေးက ရယ်ကျဲကျဲနှင့်...”

“နောက်ထဲခင်းဆို ခင်ဗျား အခုတွေ့နေတာ မော်ဒယ်ဂဲလ်တွေလေးနဲ့ သမီးက မော်ဒယ် စကရီတဲ့”

“နောက်လည်း သတိပြုမိပါသည်။ အခုခေတ်မိန်းကလေးတွေက ကိုညိုလွင်ကဲ့သို့အတွက် ပြင်တတ်ဆင်တတ်ပုံ သတိပြုမိသည်။

“ဟာလူ .. သိပ်ကြည့်မနေနဲ့ အရွယ်လည်းကောင်းတုန်း တိုက်ဖွဲ့ဖို့လုပ်မနေနဲ့ ခင်ဗျား မြင်နေရတဲ့ တစ်ယောက်ယောက်ကို မဖောက်ခိုက်လိုက်ပါလား”

“အောင်ချိုက ရဲထက်ကို ရည်ရွယ်ပြီးပြောတော့ ရဲထက်မျက်နှာပာ ဝန်းတုန်းပြတော့ ရယ်ကြပါသည်။

“ရဲထက်တော့ ပြောမနေနဲ့ တို့အောင်ချို၊ ‘မ’ဆိုရင် မိုက်မိုက်ခဲခဲ နောက်တတ်ပုံရတယ်”

“အတွေ့လေးရယ်မှ အိမ်ကြဲလို့ပါဗျာ၊ နောက်မှ မောင်ကြဲတစ်ဆင့်ပြီး ထိုင်မရ သိမ်းမရဖြစ်နေမှ အခက်”

ဒီညတော့ သူ့ကို ရည်ရွယ်ပြီး စကားဝိုင်းက ပြောထင်တယ်။ ရဲထက် တွေးမိကာ ပြုံးမိပါသည်။

“ဟေ့လူ ခပ်ဗျားကို အန်ကယ် ဇော်မင်း လှမ်းခေါ်နေတယ်။ ကိုညိုလွင်က လက်တို့ပြီး မေးပြောတော့ ကျွန်တော်လှမ်းကြည့်ပါသည်။ အန်ကယ်နိုင်တို့နဲ့ တစ်ဖွဲ့တည်းက အန်ကယ်ဇော်မင်း လက်လှမ်းပြပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း မတ်တတ်ရပ်ပြီး...”

“ကျွန်တော် သွားနှုတ်ဆက်လိုက်ဦးမယ်”

ကိုအောင်ချိုက ရယ်ကျဲကျဲနှင့် ဓနောပါသည်။

“ကြည့်ရတာ အန်ကယ်ဇော်မင်း ခင်ဗျားကို သူ့သမီး အိုးစေကြီးနဲ့ သဘောတူပုံရတယ်”

“ဗွဟဲ့ .. မဦးမရွတ်ဗျာ”

ကျွန်တော်ရဲ့ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့် ငြင်းဆန်သံကြောင့် အားလုံးရယ်ကြပါသည်။

အန်ကယ်ဇော်မင်းရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသမီး ဒါလီဇော်မင်းက နည်းတဲ့ခန္ဓာကိုယ် မဟုတ်။ သရုပ်ဆောင် ပွင့်နှင့် မတ်မီးပေါ့ပါး။ ကျွန်တော် အန်ကယ်ဇော်မင်း ဝိုင်းကို ကူးပြီး ...

“အန်ကယ် နေကောင်းလား”

အန်ကယ်ဇော်မင်းကလည်း ပျော်ပျော်သမား...

“ဟာ .. မင်းနှုတ်ဆက်တာကလည်း ဆေးရုံနဲ့ သင်းနေပါလားဗျာ။ ဒါနဲ့ မင်းတို့အစ်ကိုကြီးရော ..”

“အန်ကယ်နိုင် ဗျားနေတယ် အန်ကယ်”

“မင်းတို့ အစ်ကိုကြီးကလည်းကွာ မတည့်တဲ့အစာ သွားစားလို့ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“ဘာအစားအစာလဲ အန်ကယ်”

“KTV နဲ့ ကောင်မလေးကို သွားတွဲစားမိလားမှ မသိတာ”

အန်ကယ်ဇော်မင်းစကားကြောင့် အန်ကယ်နှင့် ထိုင်နေသူတွေထဲပါ ရယ်ကြပါသည်။ အန်ကယ်နဲ့ လာကြောင်းမာကြောင်း စကားဆိုပြီးတော့ နှုတ်ဆက်ကာ သူ့ဝိုင်းကို သူပြန်အကူးမှာ ...

“အို... ဆောရီး”

“ရတယ် ..”

မတော်တဆ ထိခိုက်မှုလေးက သူ့ရင်တတ်က အင်္ကျီအဖြူပေါ်ကို ဧပြီဧပြီတွေ ရွံနစ်ပေးပါသည်။ သူ့ကို တိုက်မိတဲ့ကောင်မလေးက ဖျာဖျာသလဲနှင့် အားနာဟန်...

“မတော်လို့ ကန်တော့နော် အန်ကယ်.. ကျွန်မကိုယ်တိုင်က နှုတ်ဆန်နိုင်တာပါ”

ကောင်မလေးက တိုက်မိတဲ့ ဖန်ခွက်ကို နီးရာစာ့ပွပေါ်သို့ လှမ်း

www.burmeseclassic.com

တင်ရင်း သူမရဲ့လက်ကိုင်ပဝါလေးနှင့် သူ့ရင်ဘတ်ကို သုတ်ပေးပါသည်။

“ရပါတယ်ကွာ .. ကိုယ်လည်း တစ်ဖက်ကို အာရုံစိုက်သွားတာ မင်းလာတာ မမြင်မိဘူး”

“ဟဲ့ .. ဘာဖြစ်တာလဲ နွေဦး”

သူမတို့အရွယ် သွက်သွက်လက်လက် ကောင်မလေးတစ်ယောက်က သူတို့နှစ်ယောက်အနားသို့ ရောက်လာရင်း မေးပါသည်။ ကောင်မလေးက အားနာဟန်မျက်နှာမှာ အထင်အရှား...။

“ဟိုလေ .. ငါနဲ့တိုက်မိပြီး ဒီက အန်ကယ်လ်အင်္ကျီကို ဧပိုင်ပိုင် တွေ့စွန်းသွားလို့”

ကောင်မလေးက မျက်လုံးပြူးပြုရင်း တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ်ပြောပါသည်။

“နင်ကတော့ ဖြစ်ရမယ် နွေဦးရယ် ..”

နွေဦးလို့ အခေါ်ခံရတဲ့ ကောင်မလေးက သူ့ကို မရဲတရဲ မော့ကြည့်ပါသည်။

“ဒီက အန်ကယ်က ဒယ်ဒီမိတ်ဆွေ ဦးရဲထက် ထင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ .. ကျွန်တော် ရဲထက်ပါ”

“ကျွန်မနာမည် ဧကရီ”

“ဪ ... မွေးနေ့ရှင်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မက အရှင်ပါပဲ၊ အသက်ကတော့ ရှုသေးတယ်”

ထောင်မလေးက ရင်းနှီးဟန်ပြုပြီး နွေဦးဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို နှုန်းမေးဆတ်ပြကာ...

“ဒါက ကျွန်မသူငယ်ချင်း နွေဦးစော်တဲ့”

ထောင်မလေးကို ကျွန်တော် အနေမခက်အောင် ပြုံးပြီး ခေါင်းပြုမိပါသည်။

“ကျွန်တော် သွားလိုက်ပါဦးမယ်၊ သူငယ်ချင်းတွေ စောင့်နေလို့”
ဧကရီက နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်သွားတော့ ငေးကြည့်နေတဲ့ နွေဦးက ကရီက ပြုံးစေနှင့်...

“နွေဦး အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်က စီးပွားရေးသမား ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်၊ ငယ်ငယ် သားတယ်နော်”

“ငါက ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

နွေဦးက ခပ်ရှက်ရှက်နှင့်ပြောတော့ ဧကရီက ချင်တာကြောင့်...

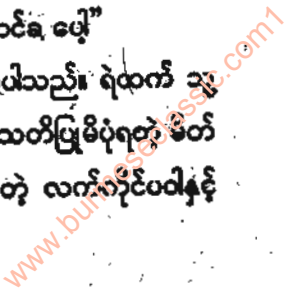
“ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတော့ ချက်စားလို့ ရတာပေါ့၊ ဥပမာရုပ်က ပြားမင်းသားကျနေတာပဲ၊ လူပျိုတော့ မဟုတ်ဘူးဟ၊ မုဆိုးပေါ့”

“ဪ ဦးအောင်ဇေယျပေါ့”

“အယ်ကလာ ရန်ကြီးအောင် ကုန်းဘောင်ခ ပေါ့”

နှစ်ယောက်သား သဘောကျစွာ ရယ်မိပါသည်။ ရဲထက် သူ

မှာ ပြန်ထိုင်တော့ အဖြစ်အပျက်တွေကို သတိပြုမိပုံရတဲ့ မိတ်ဆွေက ပြုံးစေ၊ သူကတော့ သူမပေးခဲ့တဲ့ လက်ကိုင်ပဝါနှင့်

ရင်ဘတ်မှာ ကပ်နေတဲ့အခွန်းကို ကြိုးစားတိုက်နေပါသည်။

“အင်း.. ဒဏ်ရာရဲ့အတိမ်အနက်ကတော့ ခန့်မှန်းရခက်တယ်ဗျာ”
ကိုအောင်ရှိစကားက သူ့ကို ရည်ရွယ်မှန်း သိသည်။

“နောင်တစ်ချိန်မှာ တင်စာမော်ရဲ့ စွဲလမ်းမှုပြဿနာက ဒီညထဲ
စပြု ထင်တယ်”

“ကိုယ့်လူ့.. အတွေးမမှားနဲ့နော်၊ အပိုက်စားလေးဗျာ ရွေးထား”
တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝိုင်းနောက်နေတဲ့ ဒီအုပ်စုကြောင့် ကျွန်
တော် မျှက်နှာရဲ့ရဲနှင့်...

“ဟာဗျာ.. မတော်တဆပါဗျာ”

“အဲဒီ မတော်တဆကပဲ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ကြီးကျယ်တဲ့အရာတွေ
ဖြစ်လာတာပဲ”

သက်ဟန်ကတော့ ပြုံးပြီးပြီနှင့်...

“အိမ်ရောက်ရင် မိန်းမတော့ ပြောထားရမယ်၊ မိန်းမရေ =
လက်ဖွဲ့ ကြိုလုပ်ထားစော့လို့”

“တော်ကြပါတော့ဗျာ”

ကျွန်တော် ရှက်ရှက်နှင့် လှမ်းအော်တော့ တဟားဟားနဲ့ ပွဲကျ
လို့မဆုံး..၊ ကျွန်တော် မသိမသာ ခုနက နွေဦးဆိုတဲ့ ကောင်မလေး
ရှိရာကို ခိုးကြည့်တော့ စကရီဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက သူ့အုပ်စုနှင့်
နွေဦးကို ဘာပြောနေသည် မသိ..၊ နွေဦးက ခေါင်းတခါခါ..။

“အဟမ်း.. လူကြီးပီပီ ကြိတ်ခိုးကြည့်လေဆိုတာ ဒါမျိုးဖြစ်မယ်”

အဲဒီညက သူတို့ဝိုင်းမှာ သူ့နဲ့ ခုနကကောင်မလေးကို တွဲလို့
မဆုံး..၊ အိမ်ရောက်တော့ ဘာမှမဖြစ်ဖူးလို့ ပြောနေပေမယ့် မျက်
လုံးဝိုင်းဝိုင်းလေးတွေရယ်.. လက်ကိုပိတ်တစ်ထည့်နဲ့ ရင်ဘတ်တွင်
ခွန်းပေနေတဲ့အင်္ကျီဟာ ကျွန်တော့်ကို တစ်ညလုံး နှိပ်စက်နေခဲ့ပါသည်။
အဲကို ဘယ်လိုခေါ်မလဲ အချစ်ပဲလား ..!

နီးသည် ထားထားနဲ့ လူကြီးတွေပေးစားလို့ ယူခဲ့ရပေမယ့်
သူ ဒီလိုခံစားမှုမျိုး ဖြစ်ပေါ်မလာဘူးပါ။

မင်းသိပ်နှိပ်စက်လွန်းတယ် ရျာတီတို့ရယ်..၊

ထုနှင့်ထည်နှင့် အလွမ်းက ဝင်မလာစေမယ့် သွေးအေးတဲ့
လူသတ်သမားလို ကျောပိုးလိအောင် အလွမ်းက နှိပ်စက်နေတော့
မှာ..။

ရစ်ကာကွယ်ပိုင်ခွင့်မရှိတဲ့ အချစ်တွေ အဲဒီနေ့ကတော့..။

| ၈ ၂ ၈ |

“ နိုင်ကတော့ ဖြစ်ရမယ် .. ”

မင်းယံအပြောကြောင့် နွေဦး တခစ်ခစ်နှင့် သဘောကျစွာရယ်
သည်။

“ ပုံစံကတော့ အပြတ်မှိုက်ကယ်ဟ..၊ ခန့်ခန့်ညားညားပဲ၊ ဒီလူ
ညီက ရဲ့ .. ဘယ်သူလဲဆိုဟာ မသိဘူး၊ ငါ မေ့သွားပြီ ”

“ နင် မကြေသွားဘူးလား ”

ကျွန်တော်က နောက်ရွတ်ရွတ်နဲ့ ပြောတော့ နွေဦးက နှာခေါင်း
ပြီး...

“ ဘာမှ ကြွေစရာအကြောင်း မရှိဘူး၊ ငါတို့က အညှာခိုင်ပြီးသား
ဘာ? ... ”

“ ပြီးတော့ ဘာဖြစ်လဲ လုပ်ပါဦး ”

“ နင် ရှိနေရင် ငါ့ဘဝက ပြည့်စုံတယ်လေ ”

‘ ဟုတ်ပျိုမလား ’

သူမက အခုလိုပြောတော့လည်း ကျေနပ်ဟန်မရှိ၊ စုတုတု နှုတ်
ခမ်းလေးနဲ့ ကြည့်လဲ့လဲ့ မျက်စောင်းလေး...။

“ ဘာလဲ .. နင်က ငါ့ကိုလှောင်တာလား ”

“ ဟောဗျာ .. ကျုပ်က ဘာများပြောလို့လဲ၊ ဒေါ် နွေဦးရဲ့ ”

“ လူများ နလပိန်းတုံး မှတ်နေလို့လား .. နင် ငါ့ကို ဘာအဓိပ္ပာယ်
နဲ့ပြောလည်း ငါ သိတယ် ”

“ နင်ကလည်းဟာ ရှစ်လို့စတာပဲဟာ ”

ပြောလည်းပြော သူမရဲ့ လက်ဖဝါးလေးကို ဆုပ်ကိုင်တော့ သူမ
က မျက်လုံးအပြူးသားနှင့် သူမရဲ့ အိမ်အတွင်းဘက်ကို လက်နှင့်
နောက်ပြန်ညွှန်ပြကာ...

“ ဟေ့ .. ဟေ့ .. အတင့်မရနဲ့ရဲ့ဘော်၊ အိမ်ထဲမှာ ရန်သူရှိတယ်
သတိ .. ”

“ အေးပါ .. ကိုယ့်လုံခြုံရေးကို ကောင်းကောင်း သတိထားနေ ”

ကျွန်တော့်ရဲ့ ကြိမ်းဝါးမှုကြောင့် နွေဦးက လျှာတစ်လစ် ထုတ်ပြ
ပါသည်။ နွေဦးက သူ့လက်မောင်းကို ဝပ်နဲ့နဲ့ မှီရင်း...

“ ငါတို့လည်း ဘယ်ဘဝက ကုသိုလ်ကံကြောင့် ဒီဘဝမှာ ရော
ဆင်းရဲနေပါလိမ့်မယ် ”

“ နင်က ဆင်းရဲတာကို ရောဂါတစ်ခုလို ကြောင့်နေလို့လား
နွေဦး ”

နွေဦးက အဓိပ္ပာယ်ပါပြီ ပြုံးရင်း...

“ဆင်းရဲတာကို မကြောက်တဲ့သူ ရှိလား”

“ရှိတာပေါ့”

“ဘယ်သူလဲ ..”

“အရူးလေ”

နှစ်ယောက်သား သဘောကျစွာ ရယ်မိကြပါသည်။

“ဆင်းရဲတာကို လန့်ပေမယ့် ငါ မကြောက်ဘူး နွေဦး”

“နင့်စကားကလည်း ဘာစကားကြီးလဲ”

“မတုဘူးဟာ၊ ဆင်းရဲတာကို နည်းနည်းစိုးရွံ့တာတွေမှ နှစ်တယ်၊ ငါ မကြောက်ဘူး နွေဦး .. ဒါ ကြောက်စရာမှ မဟုတ်တာ၊ လူအများစု ဆင်းရဲခြင်းဆိုတဲ့ လမ်းမပေါ်မှာ နေစဉ် ဖြတ်လျှောက်နေရတာပဲ၊ ဘယ်သူက မဆင်းရဲချင်ပါဘူးဆိုပြီး ငိုယိုအော်ဟစ်ပြီး အလုပ်မလုပ်ဘဲနေတဲ့သူ ရှိလဲ။ ဆင်းရဲတာက ကြီးစားနေရင် ဆင်းရဲသွားမှာမှ မဟုတ်တာ၊ ကြီးစားခြင်းက နှစ်သိမ့်ဆုတော် ပေးဦးမှာပါ”

“နင့်အပြောက အားရှိစရာပဲ”

“ဒီစကားတွေက အားရှိရုံသက်သက် မဟုတ်ဘူး နွေဦး .. ရင်မဆိုင်ချင်လည်း ရင်ဆိုင်ရဲတတ်အောင် လေ့ကျင့်ဖို့အတွက် ရည်ရွယ်တဲ့စကားပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်..”

“လူကြီးကို မနောက်နဲ့နော်”

“နောက်တော့ ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ”

မှီနေတာကို ရှောင်လိုက်တော့ နွေဦး ကျွန်တော့်ပေါင်ပေါ် ဖြတ်ဏှလာတော့...

“ကဲ .. ဘာလုပ်မလဲဆိုတာ သိလား”

“မင်းယံနော် မယုတ်မာနဲ့..၊ အိမ်ထဲမှာ မေမေ ရှိတယ်ဟဲ့”

ကုန်းရုန်းထနေတဲ့ နွေဦးကို ဝိုင်းထူပေးရင်း...

“ငါက ဘာလုပ်လို့လဲ အခုမှ ...”

“မေမေရေ ...”

နွေဦး လှမ်းခေါ်သံကြောင့် ဒေါ်လေးက နောက်ဖေးဆောင်က ထွက်လာရင်း...

“ဟဲ့ .. အော်ကြီးဟစ်ကျယ်နဲ့ ဒီနှစ်ယောက် ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ”

သူမက မျက်လုံးပြူးသွားတဲ့ ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး ရယ်ချင်ဟန်နှင့်...

“ငါ ပြောမှာနော် ..”

“နွေဦး ..”

ဒေါ်လေးက ကျွန်တော့်တို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ပြီး မျက်မှောင်ကြုတ်သည်။

“ဒီမှာလေ မင်းယံပေါ့ ...”

ကျွန်တော် ပါးစပ်အဟောင်းသာ..။

“သမီးကိုလေ ..”

တံတွေး မျိုချမိပါသည်။

“မုန့်ဝယ်ကြွေးခိုင်းတယ်”

“ဟယ် .. ဒီကလေးတွေ ..”

အခုမှပဲ ရင်ထဲပေါသွားမိပါသည်။ သူမကတော့ ကျွန်တော်
ကြည့်ကာ တဟားဟားနှင့် ရယ်မောလို့ မဆုံးနိုင်ပါ။။

“**ဪ** .. ဆိုင်နဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကို သတိရသေးတာပဲ၊
အုတ်ဦး .. ဒီကောင်ကို ငါ မြင်ဖူးသလိုပဲ”

ကျွန်တော် ဆိုင်ထဲဝင်လာတော့ အေးမြင့်ကျော်က စ၍ နှိပ်ကွပ်
ထိပါသည်။ နိုင်ထူးကလည်း ခပ်တည်တည်ပါပဲ..။

“မင်းကလည်း အေးမြင့်ကျော်ရာ .. မြင်ဖူးဆို ဆုံးသွားတဲ့ ငါတို့
သူငယ်ချင်း မင်းယုံနဲ့တူတာကို..။ ဪ .. ဘာများပြောစရာ ရှိလို့
လဲ ခင်ဗျာ”

ကျွန်တော် အမြင်ကပ်ကပ်နဲ့ လွယ်ထားတဲ့အိတ်နဲ့ ထိုင်ခုံမှာ
ထိုင်နေတဲ့ နိုင်ထူးမျက်နှာကို ပစ်လိုက်တော့ နိုင်ထူးက ကမန်း
ကတမ်းနဲ့ လှမ်းဖမ်းရင်း တဟားဟား...

“ဒါလေးစတာ စိတ်ဆိုးစရာလား သူငယ်ချင်းရာ.. အချင်ချင်း
တွေပဲဟာ၊ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ ..”

အေးမြင့်ကျော်က ထပ်စနေတော့ ကျွန်တော် ဒီကောင်လားမောင်
ကို ဆွဲထိုးတော့ ဒီကောင် ဆိုင်ထဲမှာ လှည့်ပတ်ပြေးနေပါသည်။

“အဟမ်း...”

ချောင်းဟန်သံကြောင့် လှည့်ကြည့်တော့ ရွှေကားမယ့်သူ တစ်နည်းအားဖြင့် နိုင်ထူး စိတ်ဝင်စားနေတဲ့ မြတ်မွန်ထွေးဆိုတဲ့ ချာတိတ်မေ ပြီးတော့ အဲဒီကောင်မလေးက သူ့နဲ့ပြီးရင်းနီးသည်၊ ခွင်ထဲဝင်လာပြီ။

“ဟဲ့ .. ကျောင်းပြန် စောလှချည်လား”

သူမက ကျွန်တော်ပေးတဲ့ ကတ်တလောက်စာအုပ်ကို လှမ်းထူကာ ရွှေကြော်ငြာတွေကို ကြည့်နေရင်း ဖျတ်ခနဲဆို နိုင်ထူးကို နီးကြည့်လိုက်တာ သူ သတိပြုမိလိုက်သည်။

နိုင်ထူးက ချက်ချင်း ဝါတော်ရပုဂ္ဂိုလ်ကြီးလို ငြိမ်သွားပါသည်။

“စောဆို .. ဒီနေ့ကျောင်းပိတ်ရက်လေ ကိုမင်းယံကြီးကလဲ”

“ငါ့နာမည် ကိုမင်းယံကြီး မဟုတ်ဘူးလေဟာ.. ကိုယံမင်းယံ

ဟဲ့ .. ဟဲ့ ..”

“ဪ.. ကိုမင်းယံ ဟဲ့ .. ဟဲ့ ကလည်း နောက်တတ်သားပဲ”

ကျွန်တော်နဲ့ မြတ်မွန်ထွေး စနောက်နေတာကို နိုင်ထူးက ရူးသလို ပေါသလိုနဲ့ စကားဝင်ပြောပါသည်။

“ဟုတ်တယ် ညီမလေး၊ ဒီကောင်က သူငယ်နာ မကင်းသေးဘူး”

ကျွန်တော်က ခပ်တည်တည်နဲ့ လက်ကနာရီကိုကြည့်ကာ...

“ဟေ့ကောင် မင်း မပြန်သေးဘူးလား။ မင်းကောင်မလေးကို

အားကြီးရမှာ နောက်ကျလို့ စိတ်ကောက်နေဦးမယ်”

ကောင်မလေးက ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက်မော့ကြည့်ပြီး ရွှေကြော်ငြာကို ပြန်ပြန်ကြည့်သည်။ နိုင်ထူးက ပါးစပ်လှုပ်၍ ဆဲပြပါသည်။

အေးမြင့်ကျော်ကလည်း သူ့များကွဲရောက်မယ်ဆိုရင် ထိုင်နေတတ်တဲ့လူမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ တွန်းချ အဆင်းဘီးတပ်ပေးတတ်တဲ့ကောင်..

“ဟုတ်တယ် .. နိုင်ထူး၊ ပထမတစ်ခါကလည်း မင်း မိန်းကလေး သူငယ်ချင်းနဲ့ စကားပြောမိလို့ မနည်းချောထားရသေးတယ်မှတ်လား”

“ဟေ့ကောင် .. ငါ ..”

မျက်လုံးအပြူးသားနှင့် နိုင်ထူးက အံ့ကြိတ်ပြကာ အေးမြင့်ကျော်က နိုင်ထူးကို ကပ်ပြီး ခပ်တိုးတိုးပြောပါသည်။

“မင်း ညနေ ငါတို့ကို ဒကာခံမှာလား ဟဲ့ .. ဟဲ့..၊ ဘာမှ သိပ်မကျန်လောက်ပါဘူး”

နိုင်ထူးက ပုတ်သံင်ညိုလို ခေါင်း ခဏခဏ ညှိတ်ပြပါသည်။ အေးမြင့်ကျော်က ကောင်မလေးမမြင်အောင် ကျွန်တော့်ကို လက်မထောင်ပြတော့..ကျွန်တော်က...

“အလကား စတာပါကွာ .. မင်းနိုင်ငံခြားမှာ အလုပ်သွားလုပ်

ပြီး ပြန်လာကတည်းက ကိုယ့်မှာလည်း အလုပ်အကိုင်နဲ့ ချစ်သူ ညည်းစားထားသင့်နေပြီဆိုတော့လည်း စိတ်မဝင်စား ..”

မြတ်မွန်ထွေးက ရယ်ချင်စိတ်ကို ချုပ်ထိန်းရင်း ရွှေတွေကို အာရုံစိုက်နေဟန်ပြုသည်။

www.burmeseclassic.com

“သိလား မြတ်မွန် ..”

“ရှင်!...”

အတင်းကြီး သိခိုင်းနေတဲ့ ကျွန်တော့်စကားကြောင့် မြတ်မွန် ထွေးတောင် ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်သွားပါသည်။

“ဒါလား ငါတို့ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း နိုင်ထူးတဲ့.. လူကြောင်ကြီး အဲလေ .. လူပျိုကြီး”

ကျွန်တော့်လုပ်ပုံက မြတ်မွန်ထွေးမျက်နှာ အရဲသားဖြစ်သွားပါ သည်။ နိုင်ထူးက အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်နေကာ...

“ကျွန်တော့်နာမည် နိုင်ထူးပါ မမြတ်မွန်ထွေး”

“ဪ...ဟဟ...ဟဟကဲ့ ဟိုလေ.. သမီးကိုခွေသစ်တစ်ခွေပေးလေ”

“ဘာခွေလဲ”

“အသစ်ဆိုရင် ပြီးရော ..”

“ဘာ ... အချစ်ဆိုရင်ပြီးရော..”

“ဟာ .. ကိုမင်းယံကြီးနော်”

ကောင်မလေး ရုက်ကိုးရုက်ကန်းနဲ့ ကောင်တာပေါ်က တစ်ခွေ ကို လှမ်းယူတော့...

“ဟဲ့ .. ကြာနီကန်ခွေကြီးဘေးက ခွေက ခွေသစ်”

ကောင်မလေးခွေကိုယူကာ တစ်ချိုးတည်း လစ်ပြေးတော့ ကျွန်တော့်တို့ ရယ်မိကြပါသည်။ အေးမြင့်ကျော်က အရယ်ရပ်ရင်း-

“မင်းဟာ ပေါ်တင်ကြီး မင်းယံရာ ..”

“အဲလို မလုပ်လို့မှ မရတော့တာ ဒီကောင် မောင်းတင်နေတာနဲ့ အိုးဘွားရိပ်သာရောက်မှ ရည်းစားစကား ပြောရတော့မယ်..။ ကဲ နိုင်ထူး ကတိတည်ပါစေ”

“ဘာကတိလဲ .. ငါ ဘာကတိပေးလို့လဲ”

နိုင်ထူးက ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို အတည်ပေါက်နှင့် ပြော ထိသည်။ အေးမြင့်ကျော်ကို ကျွန်တော်က မျက်စိမှိတ်ပြရင်း...

“ကောင်းပြီလေ၊ ကဲ .. မနက်ဖြန် ချာတိတ်လာရင် နွေဦးကို ခေါ်ပြီး နိုင်ထူးကို ပုံမှားရိုက်ခိုင်းလိုက်ရင်...”

“အေးမြင့်ကျော် မင်းအကြံ ကောင်းတယ်..။ မင်းကို ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်းနဲ့ ဒေဝဒတ်နဲ့ ဆင်လာပြီ”

အေးမြင့်ကျော်က ကျွန်တော့်ကို ဆဲတော့ နိုင်ထူးက မျက်နှာချို သွေးပြီး...

“သယ်ရင်းကလည်း အချင်းချင်းဟာကို မင်းတို့ကြိုက်သလောက် စား.. ငါ ငြင်းဖူးလို့လား”

“အဲဒီလို လုပ်စမ်းပါ .. လွယ်သလား .. ခက်သလား ရာမ”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် နိုင်ထူးက လှမ်းကန်ပါသည်။

မြို့ထဲမှာ လိုအပ်တာတွေ ဝင်ဝယ်ပြီး ကားမှတ်တိုင်ရှိရာထိ အသွားမှာပေါ့..။ ဘေးကဖြတ်သွားတဲ့ ကားက သူ့ကိုကျော်လွန်သွားပြီးမှ နောက်ပြန်ဆုတ်လာပါသည်။

“မောင်မင်းယံ ..”

ကျွန်တော့်ကို ခေါ်သံကြောင့် ကျွန်တော် ကြည့်မိတော့ ချက်ချင်း မမှတ်မိ..။ နောက်မှ...

“ဟာ!... ဦးရဲထက်”

“လာ .. ကားပေါ်တက် ..”

ကားတံခါးဖွင့်ပြီး ကျွန်တော့်ကို တက်ခိုင်းတော့ ကျွန်တော် လည်း ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ ကားပေါ်တက်လိုက်မိပါသည်။ ကားက တကယ့် အကောင်းစားကြီးပါ..။

“မောင်မင်းယံရာ .. မင်းကို အန်ကယ်လိုက်ရှာနေတာကြာပြီ”

“ဗျာ!...”

ကျွန်တော် ကြောင်တောင်တောင်နှင့် ဗျာထူးတော့ ဦးရဲထက်ထဲ ပြုံးသည်။

“ဟုတ်တယ် .. မောင်မင်းယံ၊ မင်းသာ မကယ်ရင် အခုချိန်မင်း အန်ကယ်ကို မြင်ရမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဒီလောက်လည်း မဟုတ်ပါဘူး အန်ကယ်ရာ .. သွားရင်းလားရင်း တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဖြစ်သွားလို့ပါ”

“နိုး .. နိုး .. ဒီလိုလည်း ပြောလို့လည်း မရဘူး မောင်မင်းယံ၊ မင်းရဲ့ ကူညီချင်တာတဲစိတ်ကို အန်ကယ် လေးစားတယ်၊ အန်ကယ်မင်းကို တစ်ခုခု ပြန်ကူညီချင်တယ်”

“ဟာ!... အန်ကယ် ..”

ကျွန်တော့် အံ့သြသံကြောင့် အန်ကယ်ရဲထက်က လက်ကာပြကာ...

“အန်ကယ် စကားမဆုံးသေးဘူး၊ မင်း ကူညီလို့ အန်ကယ် ပြန်ကူညီတဲ့အတုံ့အလှည့်စိတ် မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်လိုပြောရလေတာ ဝုတ်ပြုချင်တာ .. ပြည့်ပြည့်စုံစုံပြောရရင် အန်ကယ် အာသာပေးစိတ်ဆန္ဒကို မင်း ဖြည့်ဆည်းပေးတဲ့သဘောပေါ့ကွာ”

စီးပွားရေးသမားပီပီ အန်ကယ်ဦးရဲထက် စကားကြွယ်ဝစွာ တော်ရိပ်မိပါသည်။ အန်ကယ်ဦးရဲထက်က ကားဒရိုင်ဘာကို အန်ကယ်တစ်ခုကို လှမ်းပြောလိုက်ပါသည်။

ဟိုတယ်ရောက်တော့ ကျွန်တော်နဲ့ အန်ကယ်ဦးရဲထက်တို့ ကားပေါ်မှဆင်းပြီး ဟိုတယ်ထဲ ဝင်ကြပါသည်။ ဟိုတယ်ရောက်တော့ သီးသန့်ဝိုင်းတစ်ဝိုင်းမှာ အန်ကယ်က အစုံအလင် မှာပါသည်။

“မင်း သောက်တတ်လား မောင်မင်းယံ”

“ဟင့်အင်း”

“လိုအပ်တာဆိုရင် မှာနော် .. အားမနာနဲ့”

“အန်ကယ် မှာတာပဲ ဖြည့်စုံနေပါပြီ”

စားသောက်ဖွယ်ရာတွေ ရောက်လာတော့ စ, စားကြပါသည်။ အစားအသောက်တွေကများတော့ သူ့လိုလူတစ်ယောက်အဖို့ ဘယ်က စ, စားရမည်မှန်း မသိတာ အမှန်ပါ..

“အန်ကယ် မင်းကို ဘယ်လိုကူညီရမလဲ စဉ်းစားနေတာ”

“စိတ်ထဲမှာ သိပ်မထားပါနဲ့ အန်ကယ်”

“မင်း ဘွဲ့ရပြီးသားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ .. အန်ကယ်”

“အခု မင်း ဘာလုပ်လဲ မောင်မင်းယံ”

ကျွန်တော်က သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့တွဲပြီး ခွေအငှားဆိုင်နှင့် စာအုပ်ဆိုင်ဖွင့်ထားကြောင်း ပြောပါသည်။

“မင်း အန်ကယ်ဆိုမှာ အလုပ်လှူပါလား၊ အန်ကယ် မင်းကို တစ်လကို ငါးသိန်းပေးမယ်”

“ဗျာ!...”

ကျွန်တော် အံ့ဩပုံကြောင့် အန်ကယ် ဦးရဲထက်က ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ နည်းလို့လားကွ”

“များနေလို့ပါ အန်ကယ်..၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်လည်း မလုပ်ချင်ပါဘူး”

အန်ကယ် အကျပ်တွေ့နေဟန် ရှိပါသည်။ ဒီအချိန်မှာပဲ ဦးရဲထက်တို့အရွယ် လူတစ်ဦးက သူတို့ဝိုင်းဆီ ရောက်လာပြီး..

“ဟေ့လူ .. ကိုရဲထက်”

“ဟာ ... ဦးခင်ဇော် .. တစ်ယောက်တည်းလား”

ဦးခင်ဇော်ဆိုတဲ့လူက ခပ်လှမ်းလှမ်းက ဝိုင်းကို လက်ညှိုးထိုး

ပြေး...

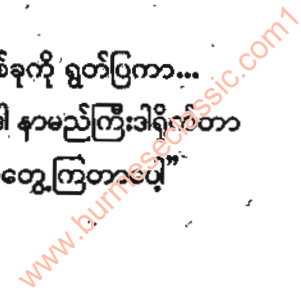
“ဧည့်သည်တွေ ပါတယ်ဗျ .. ဒါနဲ့ ခင်ဗျား ကုမ္ပဏီက ဖြန့်တဲ့ ဝတ္တရားတွေအတွက် ကြော်ငြာမလို့ဆို..၊ ဘယ်လိုလဲ.. အဆင်ပြေလား”

“မပြေပါဘူးဗျာ..၊ ဘာကစလုပ်လို့ ဘယ်လိုစီစဉ်ရမလဲကို မသိသေးတာ”

ဦးခင်ဇော်က ရယ်ရင်း ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခုကို ရွတ်ပြကာ...

“အဲဒီဖုန်းနံပါတ်ကို ဆက်လိုက် .. အဲဒါ နာမည်ကြီးဒါရိုက်တာရဲ့ဖုန်းပဲဗျာ..၊ ကဲ .. သွားဦးမယ် နောက်မှတွေ့ကြတာပေါ့”

“အိုကေ”

ဦးခင်ဇော်ထွက်သွားတော့ ကျွန်တော်က...

“ဟိုလေ .. အန်ကယ်ရဲထက်လည်း ကျွန်တော့်ကို ကူညီတာ အဆင်ပြေအောင် ဒီလိုလုပ်ပါလား”

“ဘာလဲကွ .. ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြော အားမနာနဲ့ မောင်မင်းယံ”

“ကျွန်တော့်မှာ ညီမဝမ်းကွဲတစ်ယောက် ရှိတယ်။ သူက နာမည် သိပ်မရှိသေးပါဘူး။ အဲဒါ အန်ကယ် တွေ့ပြီးလို့ ကျေနပ်ရင် အန်ကယ် ကုန်ပစ္စည်းအတွက် ကြော်ငြာခေံပေးအဖြစ် သုံးနိုင်ပါတယ် အန်ကယ်”

အန်ကယ် တစ်မျိုးထင်မှာစိုးတာကြောင့် သူ့ညီမလို့ပဲ ရောချ လိုက်ပါသည်။ အန်ကယ်က စဉ်းစားရင်း...

“အင်း .. အန်ကယ်တို့ ကုန်ပစ္စည်းက နှစ်မျိုးသုံးမျိုးဆိုတော့ ကြော်ငြာက တီဗွီမှာ နှစ်ခုသုံးခုလောက် ရိုက်ဖြစ်မှာ ပြီးတော့ ဝေါလ်ရှိတော့ ဘုတ်တွေလည်း ထောင်မှာလေ.. အန်ကယ် မင်းညီမ ကို တွေ့ကြည့်လိုက်မယ်လေ”

“ကျွေးဇူးပါပဲ အန်ကယ်”

ဦးရဲထက်က ပြုံးရင်း...

“မလိုပါဘူးကွာ .. ဒါက လုပ်ငန်းအတွက်ပဲ။ ဒါနဲ့ မင်းကို အန်ကယ် မကူညီရသေးဘူးနော်။ နောက်ပြီး မင်းညီမနဲ့ ကြော်ငြာ ရိုက်ဖို့ အဆင်ပြေရင် သရုပ်ဆောင်ကြေး အန်ကယ် ထိုက်ထိုက်တန် တန် ပေးမှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်”

“ကဲ .. အခုတော့ ဗိုက်ထဲကို အရင်ဖြည့်ရအောင် ပြီးရင် မင်း အိမ်ကို သိရအောင် အန်ကယ် လိုက်ပို့ပေးမယ်”

ကျွန်တော် ဘာမှငြင်းမနေတော့ပါ။ စားသောက်ပြီးတော့ အန်ကယ်ဦးရဲထက်က ကျွန်တော့်အိမ်ကို လိုက်ပို့ပေးပါသည်။

“မေမေ .. ဧည့်သည်ပါတယ်”

“ဟဲ့ .. သား ဖျာခင်းပေးလေ ..”

မေမေက ရုတ်တရက် အိမ်ရှေ့ကို ကားအကောင်းစားကြီးနဲ့ ရုပ်ရှည်သန်ပြန်တဲ့ လူတစ်ယောက်နှင့် သူ့သားပါလာတော့ အံ့ဩနေ ပုံ ရပါသည်။ ဦးရဲထက်က သူ့အိမ်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုနေပါသည်။

မေမေက အိမ်နောက်ဘက်ထဲ ဝင်သွားကာ ရေခွေးကြမ်းနဲ့ လက်ဖက်သုပ်ကို ပြင်ဆင်ပြီး ယူလာပါသည်။

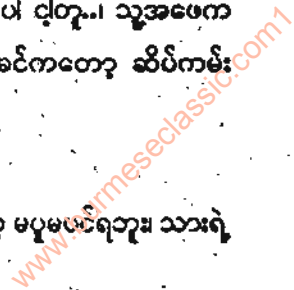
“မောင်မင်းယံတို့ မိသားစု ဘယ်နှစ်ယောက်လဲ”

မေမေက ဝင်ဖြေပါသည်။

“ကျွန်မတို့က သားအမိနှစ်ယောက်ထဲပါ ငါတို့..။ သူ့အဖေက ဆုံးသွားတာ လေးနှစ်ကျော်ပြီလေ။ မဆုံးခင်ကတော့ ဆိပ်ကမ်း ဝန်ထမ်းဟောင်းပေါ့ကွယ်”

“ဪ ...”

“ကျွန်မက အိမ်ဆိုင်လေးဖွင့်ထားတော့ မပူမပင်ရဘူး။ သားရဲ့

အလုပ်က ဝင်ငွေနဲ့ဆိုတော့ အနည်းအကျဉ်းတော့ ပိုလှူတာပေါ့”
“ကောင်းပါတယ် အဒေါ်၊ မောင်မင်းယံက ကျွန်တော့်အသက်
ကို ကယ်တင်ဖူးတယ်လေ”

“ဘယ်လို..”

ဦးရဲထက်က မေမေကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ရှင်းပြပါသည်။

မေမေက ဦးရဲထက် ပြောသမျှကို ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့်
နားထောင်နေပါသည်။

စကားဆုံးတော့...

“ကဲ.. ကျွန်တော် ပြန်ဦးမယ် ဒေါ်လေ၊ မောင်မင်းယံ အန်ကယ်
ပြန်ဦးမယ်၊ နောက်ဆို အန်ကယ် မင်းဆီ လာခဲ့ဦးမယ်၊ မင်းညီမကို
တော့ ဒီလိပ်စာအတိုင်း အန်ကယ်ဆီ လွှတ်လိုက်ပေါ့”

အန်ကယ် ဦးရဲထက်က လိပ်စာကတ်ကို ထုတ်ပေးပါသည်။
အန်ကယ် ထွက်သွားပြီးတော့ မေမေက...

“သား ညီမဆိုတာ ဘယ်သူလဲကွယ့်”

ကျွန်တော်က ရယ်ရင်း နွေဦးနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အလုပ်ကိစ္စကို
ပြောပြတော့ မေမေက ဝမ်းသာနေပါသည်။

“ဟယ်.. နွေဦးကတော့ သိပ်ပျော်မှာပဲ”

“သေချာတာပေါ့ မေမေရာ”

“မင်းအန်ကယ်က သိပ်အသက်မကြီးသေးဘူးနော်၊ ပိုက်ဆံ

ချမ်းသာလို့လား မသိဘူး၊ လူကို နဖတ်နေတာပဲ၊ သားနဲ့ အသက်
မတိမ်းမယိမ်းလိုဘဲ”

“ပိုက်ဆံရှိတော့လည်း ဒီလိုပေါ့ မေမေရာ”

မေမေနဲ့ကျွန်တော် စကားမဆုံးခင်မှာ နွေဦးက အိမ်ပေါ်တက်
လာမြီး...

“ဟဲ့.. နင့်အိမ်ကို ခုနက ကားအကောင်းစားကြီးနဲ့ သူဌေးတစ်
ယောက် လာသွားတယ်လို့ သတင်းကြားတယ်နော်”

နွေဦးအပြောကြောင့် ကျွန်တော်က...

“သတင်းကွန်ယက်က မြန်လှချည်လား”

“လမ်းတကာလှည့် အတင်းပြောနေတဲ့ ဒေါ်ဘုတ်ဆုံရဲ့ ချန်နယ်
က တင်လှင့်တာလေ”

နွေဦးက ဦးရဲထက် မစားသွားတဲ့ လက်ဖက်တစ်ခွန်းကို
ကောက်စားပါသည်။

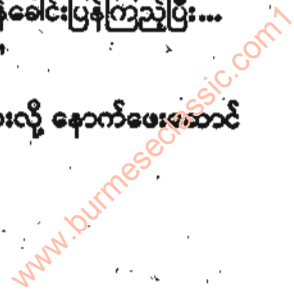
“ကဲ ... ရော့ ..”

ကျွန်တော်က လိပ်စာကတ်ကို ဖင်ပြန်ခေါင်းပြန်ကြည့်ပြီး...

“ငါက ဒီကတ်ကို ဘာလုပ်ရမှာလဲ ..”

မေမေက ချက်တာပြုတ်တာမပြီးသေးလို့ နောက်ဖေးဖောင်
ဝင်သွားပါသည်။

“နင် အဲဒီကို သွားရမှာပေါ့”

နေ့ဦးက နားမလည်...

“ဟင် .. ငါက ဘာသွားလုပ်ရမှာလဲ”

“ကြော်ငြာကိစ္စအတွက်...”

“ဘာကြီး ..”

ကျွန်တော်က ဦးရဲထက်ကို ကူညီခုံကစပြီး ယနေ့အထိ ကိစ္စ
မှန်သမျှကို သူမကို သံတော်ဦးတင်ရပါသည်။

“ဟယ် .. တကယ်”

“ငါက နောက်ရမှာလားဟ”

“နင်က အဲဒီလိုဆိုတော့ သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတာပဲ”

သူမက ကျွန်တော့်ပါးကို ဆွဲညှစ်ရင်းပြောတော့ ကျွန်တော် ပြုံး
ရင်း ...

“နင့်အတွက်ဆို .. ငါ အမြဲ အသင့်ရှိနေပါတယ် နေ့ဦးရယ်”

“နင် ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကို အဲဒီလိုကူညီနေတာလဲ မင်းယ”

သူမက မေးထောက်ကာ ခပ်ပြုံးပြုံးလေး မေးတော့ ...

“ချစ်လို့လေ .. နင် ယုံလား”

သူမက ကျေနပ်ဟန် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တော့ နှစ်ယောက်
သား ကြည့်နူးစွာ ရယ်မောမိပါသည်။

အခန်းထဲကို မောင်မင်းယံ လွှတ်လိုက်တဲ့ မောင်မင်းယံညီမ
ဆိုတဲ့ မိန်းကလေး ဝင်လာတော့ ဦးရဲထက်က အံ့အားသင့်မိသည်။

နေ့ဦးကလည်း ဦးရဲထက်လိုပဲ တအံ့တဩနှင့်...

“အန်ကယ် ..”

“မင်း ...”

ဟိုတစ်ခါက ကိုမိုးဇော်သမီး မွေးနေ့မှာ သူနဲ့တိုက်မိခဲ့တဲ့ မိန်း
ကလေး..။

“တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ကွာ .. ထိုင်ကွာ”

“ကျွန်မနာမည် နေ့ဦးဇော်ပါ အန်ကယ်”

“ကိုယ့်နာမည်က ရဲထက်လို့ ခေါ်ပါတယ် နေ့ဦး..။ ရင်းရင်းနှီးနှီး
အစ်ကိုကြီးလို့ပဲ ခေါ်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုကြီး”

ရဲထက်က အပြစ်ပြောစရာမရှိတဲ့ သူမရဲ့အလှကို သူ့နှလုံးသားက လက်ခံပြီးကတည်းက ကြော်ငြာမော်ဒယ်အတွက် ဆန်းစစ်စရာ မလိုဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ။

ဒါကြောင့်လည်း မောင်မင်းယံက မကြိုက်ခဲ့ရင် အလုပ် ဆက်မလုပ်ပါနဲ့လို့ ခပ်ရဲရဲ အာမခံခဲ့တာ ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

“မင်း ကိုယ်တို့ကုမ္ပဏီအတွက် ကြော်ငြာရိုက်ပေးရမယ် နွေဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ ..”

“အင်း ... ကြော်ငြာဒါရိုက်တာအတွက် အစ်ကိုကြီး စဉ်းစားနေတုန်းပဲ နွေဦး.. ဒါနဲ့ မင်း နာမည်ကြီး ဒါရိုက်တာတွေနဲ့ ရင်းနှီးလား”

“ဟုတ်ကဲ့ .. သိပါတယ်”

“ဒါဆို အိုကေ ..”

အဲဒီနေ့ပဲ သူနဲ့နွေဦး ကြော်ငြာဒါရိုက်တာတစ်ယောက်ကို ရွေးချယ်ကာ အလုပ်စကား သွားပြောကြပါသည်။

ကြော်ငြာဒါရိုက်တာနှင့် သုံးယောက်သား ခေါင်းချင်းဆိုင် ဆွေးနွေးပြီး ကြော်ငြာဒါရိုက်တာက အဆင်သင့်ဖြစ်ရင် ဖုန်းပြန်ဆက်ပါမယ်လို့ မှာကာ စရန်ပေးခဲ့ပြီး ပြန်လာခဲ့ကြပါသည်။

နေ့လယ်စာ စားချိန်မို့ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရွေးပြီး စားသောက်ကြပါသည်။

တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သွားရင်းလာရင်းမို့ စကားပြောရ

တာ အဆင်ပြေလာပါသည်။

“မင်း ဘာစားမလဲ နွေဦး”

“အစ်ကိုကြီး ကြိုက်တာမှာပါ”

ဦးရဲထက် ခေါင်းညိတ်ပြပြီး အစားအသောက်တွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု မှာသည်။ စားရင်းသောက်ရင်းနှင့် စကားပြောဖြစ်ကြပါသည်။

“မင်း ဒီအလုပ် လုပ်တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ နွေဦး”

“တစ်နှစ်ခွဲလောက်တော့ ရှိပါပြီ အစ်ကိုကြီး”

“မောင်မင်းယံကတော့ သူ့ညီမကို အတော်ချစ်တာပဲကွ”

မင်းယံဆိုတာကြောင့် ထမင်းငုံ့စားရင်း ပြုံးမိပါသည်။

“ကဲ .. စားပြီးသောက်ပြီးရင် မင်းအတွက် လိုအပ်တဲ့ အဝတ်အစားတွေ သွားဝယ်ရမယ်”

“ရှင် ... ဟို ..”

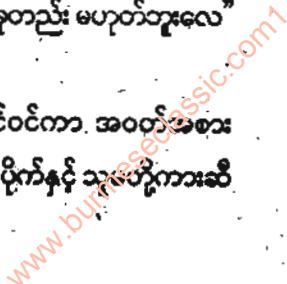
ဦးရဲထက်က အံ့ဩသွားတဲ့ သူမကြောင့် ပြုံးရင်း...

“မင်း သရုပ်ဆောင်ကြေးထဲက မဟုတ်ပါဘူး နွေဦးရယ် ..”

အစ်ကိုကြီး ဝယ်ပေးတာပါ ကြော်ငြာက တစ်ခုတည်း မဟုတ်ဘူးလေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူမနဲ့ ဦးရဲထက် တစ်ဆိုင်ပြီးတစ်ဆိုင်ဝင်ကာ အဝတ်အစားတွေ ဝယ်ကြပါသည်။ လက်ထဲမှာ တပွေတပိုက်နှင့် သူမဟိုက်ကားဆီ ပြန်လာတော့...

“ကဲ.. ကိုယ့် လိုက်မပို့တော့ဘူး၊ တက္ကစီနားပြီး ပြန်နော် နွေဦး
 ဪ... ဒါက စရန် .. နောက်မှပဲ စာချုပ်ချုပ်ကြတာပေါ့”
 ပိုက်ဆံအထပ်လိုက်ကို ကြည့်ပြီး နွေဦး တံတွေးမျိုချမိပါသည်။
 သူမ တက္ကစီနားပြီး ကားပေါ်တက်ကာ ဦးရဲထက်ကို လက်ပြ
 တော့ ဦးရဲထက်က ပြုံး၍ လက်လှမ်းပြသည်။
 သူမ အိပ်မက်တစ်ခု မက်နေရသလိုပဲ..။

“မောင်မင်းယံ အားရင် ကိုယ့်ကုမ္ပဏီကို လာခဲ့ပါဦး” လို့
 ဆွေးနဲ့မှာလိုက်တော့ ကုမ္ပဏီကို ရောက်လာခဲ့ပါသည်။
 “ကျွန်တော် အန်ကယ်နဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ ခင်ဗျာ”
 အပေါက်ဝက လူက သူ့ပုံစံကို ကြည့်ပြီး...
 “ကြိုချိန်းထားလား မသိဘူး”
 “မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျ.. ကျွန်တော့်ကို ခေါ်ထားလို့ပါ”
 “ခဏနော်”
 ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းက ရုံးတွင်းဖုန်းနှင့် လှမ်းအကြောင်းကြားပြီး...
 “ကျွန်တော့်နောက်က လိုက်ခဲ့ပါ ခင်ဗျာ”
 သူ့ကို ချက်ချင်းပင် တရိုတသေ ငါလေးတစားပုံစံ ပြောင်းသွား
 အကြောင့် မင်းယံ အံ့သြမိပါသည်။
 ဝန်ထမ်းက ဦးဆောင်ပြီး ဦးရဲထက်ရဲ့ ကုမ္ပဏီအခန်းတွင်းကို
 ခေါ်သွားပါသည်။ တံခါးဖွင့်ပြီး အခန်းထဲဝင်ရော့...။

“လာဟော့ .. မောင်မင်းယံ .. လာကွာ”
ဝန်ထမ်းကောင်လေးက ဘဲခါးကို ပြန်စေပြီး ပြန်ထွက်သွားပါသည်။

ကျွန်တော် ဦးရဲထက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်က ခုံကို အသာဆွဲထုတ်ဝင်ထိုင်ပြီး...

“အစ်ကိုကြီး မောင်နိုင်နဲ့ လှမ်းခေါ်လိုက်တာက မင်းနဲ့လည်း စကားပြောစရာ ရှိလို့၊ ပြီးတော့ အစ်ကိုကြီးအလုပ်မှာ မင်း အားမထီဆိုရင် ဝိုင်းကူလုပ်ပေးဖို့ ..”

“ဟို .. ကျွန်တော် ...”
ရဲထက်က ပြုံးရင်း ...

“အမြဲတမ်းတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ကွာ..၊ အားရင် အားသာလိုပေါ့ မင်းယံ ရိပ်စားမိပါသည်။

ဦးရဲထက် သူ့အတွက် မလုပ်မရှိ အလုပ်ရှာကာ အလုပ်ပေးဆောင်ချင်တဲ့သဘော..။

“ဟိုလေ .. ကျွန်တော့်မှာက ဆိုင်ကတစ်ဖက်နဲ့ဆိုတော့ ..”

“အစ်ကိုကြီး သိပါတယ် မောင်မင်းယံ..၊ မောင်နိုင်လည်း ပြောပြထားပြီးပါပြီ၊ အန်ကယ့်အလုပ်ကို သင့်သလို ကူညီဖို့ပဲ အန်ကယ်ပြောတာ၊ ဒီရက်ပိုင်းမှာ အန်ကယ်က သိပ်ကျန်းမာရေး မကောင်းတော့ အန်ကယ့်အနားမှာ ခေါ်ထားတဲ့ သဘောပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်”
အစ်ကိုကြီး သူ့အပေါ် သံယောဇဉ် ဘယ်လောက်ရှိမှန်း သူ ရိပ်စိတ်ပါသည်..။

“ဒါနဲ့ မနေ့က မင်းညီမ နွေဦးနဲ့ ကြော်ငြာရိုက်ဖို့က အဆင်ပြေစာယ် မောင်မင်းယံ..၊ ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း ဒါရိုက်တာ စီစဉ်ပြီးပြီဆိုတာ နဲ့ ကြော်ငြာရိုက်ဖို့ လုံးပမ်းရတော့မယ်လေ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်ကိုကြီး”
အဲဒီနေ့က သူ့အတွက် အလုပ်မည်မည်ရရ မရှိပါ..။

အတွင်းရေးမှူးမလေး စန္ဒီနဲ့ အန်တီရီတို့ရဲ့အနားမှာ စာရင်းစီစဉ်တွက်ပေး အန်ကယ် အပြင်ထွက်ရင် အဖော်လိုက်ပေးရုံလောက်ပါ..။

ရုံးကဝန်ထမ်းတွေက သူ့ကို အန်ကယ်ရဲ့တူလို့ တမင်ပြောပြထားသည်လို့ သိခဲ့ရပါသည်။

www.burmeseclassic.com

ဒီရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ မင်းယံနဲ့ သူမ ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ကိုယ် ရှုပ်ထွေးကြတာကြောင့် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မတွေ့ဖြစ်ကြပါ။

အန်ကယ်က သူ့ကိုယ်သူ ကိုကြီးလို့ ပြောင်းခေါ်တာကြောင့် သူမလည်း အလိုက်သင့် အစ်ကိုကြီးလို့ပဲ ခေါ်မိပါသည်။

တိဗ္ဗိမှာပြဖို့အတွက် ကြော်ငြာကနစ်ချ ဝေါလ်ရှိကတော့ ဓာတ်နဲ့ အတော်များများ ရိုက်ဖြစ်ပါသည်။ ကြော်ငြာရိုက်စဉ်ကာလတစ်လျှောက်မှာ သူမနဲ့အတူ အစ်ကိုကြီးက အမြဲ ရှိနေခဲ့ပါသည်။

ဓာတ်ပုံအတွက် အပ်ထားတဲ့ ကြော်ငြာဓာတ်ပုံဆရာက နာမည်ကြီး ဓာတ်ပုံဆရာ အစ်ကိုကြီးကိုယ်တိုင်က ဘယ်လောက်ကုန်ကုန် ကုန်ကျစရိတ်ကို ထည့်မတွက်ဘူးလို့ ပြောထားတာကြောင့် ကြော်ငြာ ဒါရိုက်တာက အဝတ်အစား စိတ်တိုင်းမကျဘူးလို့ ပြောရင် အစ်ကိုကြီးက ဒီခိုင်နာနဲ့တိုင်ပင်ကာ ရအောင် ဝယ်သင့်တာ ဝယ်၊ ချုပ်သင့်တာ ချုပ်ပါသည်။

ပထမတစ်နေ့ ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီးလို့ သူမနဲ့အစ်ကိုကြီး တစ်ဆိုင်ဆိုင်မှာ စားသောက်ရင်း အစ်ကိုကြီးက စာချုပ်ကို သူမကိုပေးကာ...

“ကဲ .. မင်း ဖတ်ကြည့်ဦး နေဦး၊ ရော့ .. ဒါက သရုပ်ဆောင်ခ” သူမ စားပွဲပေါ်တင်ထားတဲ့ ပိုက်ဆံအုပ်တွေကို ကြည့်မိပြီး မျက်လုံးပြူးရပါသည်။

“ဟို ...”
“ဘာဖြစ်လို့လဲ နေဦး”

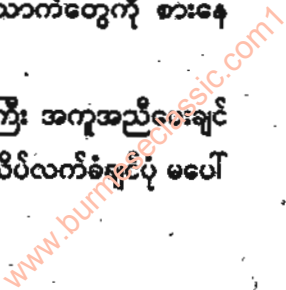
“ဟိုလေ .. ဝိုက်ဆံက များနေသလားလို့”
သူမက တွန့်ဆုတ်ဆုတ်နဲ့ပြောတော့ ဦးရဲထက်က ရယ်သည်။

“ကိုယ် ကျေနပ်လို့ ပေးတာ ယူထားလိုက် နေဦး.. ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ ဒီလောက်ပေးချင်တာ၊ ဒါက ကစားနေတာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ မင်းလည်း စီးပွားရေး .. ကိုယ်လည်း စီးပွားရေး လုပ်နေတာ”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုကြီး”
သူမ ဘာမှဆက်မပြောတော့ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရပါသည်။

ဦးရဲထက်က မှာထားတဲ့ အစားအသောက်တွေကို စားနေရင်း...

“မောင်မင်းယံအတွက်လည်း အစ်ကိုကြီး အကူအညီပေးချင်တယ် နေဦး၊ ဒါပေမယ့် ဒီကောင်လေးက သိပ်လက်ခံလို့မပေါ်တော့ အခက်တွေ့နေတယ်”

“သူက အဲဒီအတိုင်းပဲ အစ်ကိုကြီးရဲ့ ..”

အစ်ကိုကြီးက ထမင်းစားရင်း “ဟုတ်တယ်.. ဟုတ်တယ်” လို့ ပြောကာ ရယ်ပါသည်။

“အခုလည်း ဒရိုင်ဘာကို သူ့အိမ်အတွက် လိုအပ်မယ်ထင်တာ ကွေဝယ်ပြီး မနက်ကို သွားပို့လိုက်လို့ မှာထားသေးတယ်၊ နွေဦးလည်း ဒီကောင်လေး ယူအောင် ဝိုင်းပြောဦး”

“စိတ်ချပါ အစ်ကိုကြီး”

အစ်ကိုကြီး မင်းယံကို တော်တော်သံယောဇဉ်ရှိမှန်း နွေဦးရိပ်မိပါသည်။

“ဟင် ဒါတွေက ..”

ကျွန်တော် အိမ်ပေါ်တက်တော့ အိမ်ထဲမှာ စုပုံထားတဲ့ပစ္စည်းတွေ ကြောင့် အံ့ဩတကြီးပြောမိတော့ မေမေက အခုလို ပြောပါသည်။

“ခုနကပဲ မင်းအန်ကယ် ပို့ခိုင်းတာလို့ ပြောပြီး လာပို့သွားတာ သား၊ မေမေကလည်း ငြင်းပါသေးတယ်၊ ဒရိုင်ဘာက မင်းအန်ကယ်က မငြင်းပါနဲ့လို့ မေတ္တာရပ်ခံတယ်တဲ့၊ သူကိုယ်တိုင် မလာနိုင်တာ နွေဦးလွတ်ပါလို့ တောင်းပန်လိုက်တယ်တဲ့”

အိမ်ထဲမှာ တီဗွီတွေ၊ ရေခဲသေတ္တာတွေ၊ အစားအသောက် မုန့်ပိုးဘူးတွေကြည့်ပြီး သူ ရယ်ချင်ချင်နင်း..

“ဒါတွေသုံးပြီး ကျွန်တော်တို့ နောက်မစားရရင် အကျင့်ပျက်နေဦးမယ် မေမေရေ”

“ဪ .. သားရယ်၊ စေတနာနဲ့လာပေးတာကို မေမေကတော့ ဘာမှမကြိုက်ဘူး၊ တီဗွီရလာတော့ ကိုရီးယားစာတန်းလမ်းတို့ တရား

ခွေတို့ ဖွင့်လိုရတော့ သဘောကျတယ်။ ဪ... ဒါနဲ့ မင်း ပြန်
ရောက်ရင် သူ့ဆီလာခဲ့ပါဦးလို့ သမီးနွေဦး မှာလိုက်တယ် သား အိမ်
မှာ ထမင်းမစားနဲ့တဲ့။ သူ့ဆီမှာစားတဲ့ မေမေအတွက်တော့ ဟင်းချိုင့်
လာပိုသွားသေးတယ်။ ငှဲရွေးမလေးက အလိုက်တော့ သိတတ်သားထံ”

မေမေက သူတို့အကြောင်းကို သိနေပြီမို့ စုနေပါသေးသည်။

“ရေမိုးချိုးပြီးရင် သား သွားလိုက်မယ် မေမေ”

“အေး .. အေး ဪ... ရေမချိုးခင် ရေအဝသောက်ပြီး ဓဏ
နားဦးနော် သား။ နေပူထဲကလာတော့ အပူရှုပ်နေဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

ရေသောက်ပြီး ဓဏနားကာ ရေမိုးချိုး အဝတ်အစားလဲပြီး နွေဦး
တို့အိမ်ကို သွားတော့ နွေဦးက အိမ်ရှေ့ အဝင်တံခါးပေါက် လှေကား
မှာထိုင်ပြီး သူ့ကို မျှော်နေဟန်တူသည်။

“နင်ကလည်း ထမင်းစားဖို့ စောင့်လိုက်ရတာဟာ အူတောင်
လိမ်နေပြီ”

“ငါ ပြန်ဖြန့်ပေးပါမယ်ဟာ”

သူမက ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို လှမ်းရိုက်ပါသည်။

“ဒါနဲ့ ဒေါ်လေးလည်း မမြင်ပါလား”

“သူမောင် နေမကောင်းလို့တဲ့ လူနာသတင်း သွားမေးတယ်
လေ။ အငယ်မကတော့ ကျောင်းပိတ်ရက်မို့ ကစားလို့ကောင်းတုန်း”

အိမ်ပေါ်တက်တော့ ထမင်းဝိုင်းက ခူးခပ်ပြင်ဆင်ပြီးတော့
နွေဦးက ကျွန်တော့်ကို လက်ဆေးရေပေးတော့ လက်ဆေးရင်း
ဟင်းဝိုင်းကို ကြည့်ကာ...

“ဟာ ... အပျံစားပါလား။ ပိုက်ဆံထောနေတယ်နဲ့ ထင်တယ်”

“ဒါပေါ့ဦးရဲထက်နဲ့တွေ့ပြီး ကြော်ငြာရိုက်ဖို့ငွေအကြေ ရလာပြီလေ”
ကျွန်တော့်ကို ဟင်းခပ်ထည့်ပေးတော့..

“မသိရင် အခုမှ ညားကာစ လင်မယားကျနေတာပဲ”

“ခွေးစုတ်...”

သူမက နှုတ်ခမ်းစုကာ ပြောတော့ ကျွန်တော် ရယ်ပါသည်။

“အစ်ကိုကြီးက သဘောကောင်းတယ်ဟာ”

“အခေါ်အဝေါ်တွေ ပြောင်းနေပါလား”

“သူက အဲဒီလို ခေါ်ခိုင်းတာကိုဟဲ့”

“အေးနော် .. ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်တယ်ဟာ..။ မသိတဲ့လူဆို
ရင် ငါတို့နဲ့ လေးငါးနှစ်လောက်ပဲ ကွာတယ် ထင်ရအောင် ဦးရဲထက်
က နုပျိုနေပုံရတယ်နော်”

“အင်း .. ပြီးတော့ နင့်ကြောင့်မို့လို့နဲ့တူတယ်။ ငါ့ကိုပေးတဲ့
စရန်ငွေက နာမည်ကြီးမော်ဒယ် ပေါက်ကြေးလောက် ရှိတယ်ဟာ
ပြီးတော့လည်း ကြော်ငြာရိုက်ဖို့ဆိုပြီး ဝယ်ပေးတဲ့ အဝတ်အစားက
မနည်းဘူး။ ဦးရဲထက် တော်တော်ကို ကုန်သွားမယ်”

“အေးဟာ .. အိမ်မှာလည်း ဦးရဲထက် ဒရိုင်ဘာ လာပို့သွားတာ
ငြင်းလို့လည်း မရဘူး တီဗွီတွေ၊ အောက်စက်တွေ၊ ရေခဲသေတ္တာ
တွေ၊ မုန့်ပုံး အစုံအလင်ပဲဟာ”

“နင်တော့ ပူတာပေါ့ဟ.. အစ်ကိုကြီး ငါ့ကို ပြောပြတယ်ဟ”

“ဒါပေမယ့် တစ်မျိုးကြီးပဲဟ ..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဪ .. ငါ ကူညီလိုက်တာ စေတနာနဲ့လေး သူက အခုလို
လုပ်တော့ ..”

“ဟာ ... မဆိုင်ပါဘူးဟာ၊ နင့်စေတနာကို သူ နားလည်ရင်
ပြီးတာပဲဟာ”

ထမင်းကလည်း စားလို့ကောင်းပါသည်။

“ရှေ့ .. ထပ်ယူဦး”

နွေဦးက ထမင်း ထပ်ထည့်ပေးပါသည်။

ထမင်းစားသောက်ပြီးစီးတော့ အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်မှာ နှစ်ယောက်
အတူ စကားပြောဖြစ်ကြပါသေးသည်။

“ဟင် .. မောင်မင်းယံ ..”

“အစ်ကိုကြီး ..”

ကျွန်တော်နဲ့ ဦးရဲထက် နိုင်ထူးတို့ခြံထဲမှာ ရုတ်တရက် တွေ
တော့ နိုင်ထူးက အံ့ဩနေပုံရသည်။

ဦးရဲထက်က ကားပေါ်က ဆင်းလာပြီး...

“ဘယ်က လာတာလဲကွ..”

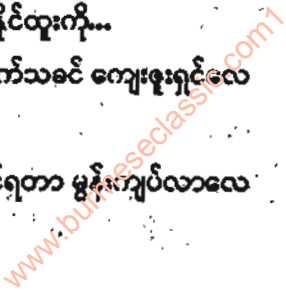
“နိုင်ထူးဆီ လာတာ အစ်ကိုကြီး”

“မင်းနဲ့ အန်ကယ်ရဲထက်နဲ့က သိတယ်”

ဦးရဲထက်က တအံ့တဩနဲ့ပြောတဲ့ နိုင်ထူးကို...

“မောင်မင်းယံက အန်ကယ်ရဲ အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်လေ
ကွာ”

ဦးရဲထက် အဲဒီလိုပြောလေ နေရထိုင်ရတာ မွန်းကျပ်လာလေ
လေပါပဲ။

“မင်းညီမ နွေဦးနဲ့ ကြော်ငြာရိုက်ဖို့က အဆင်သင့်ပဲ၊ ကြော်ငြာ ရိုက်ဖို့တောင် ပြင်ဦးလွင် သွားရဦးမယ်”

“ဟုတ်လား .. အစ်ကိုကြီး”

“မင်းကို နွေဦး မပြောပြဘူးလား”

“ကျွန်တော်နဲ့ ဒီတစ်ရက်၊ နှစ်ရက် မတွေ့သေးဘူး အစ်ကိုကြီး”

“ကဲ .. နောက်မှ အန်ကယ် မင်းဆီ လာခဲ့ဦးမယ် မောင်မင်းယံ၊ နိုင်ထူး ကိုကြီးနိုင် ရှိလား”

“ရှိတယ် အန်ကယ် .. အထဲမှာ ..”

ကျွန်တော်နဲ့ နိုင်ထူး ခြံထဲဆင်းလာတော့...

“မင်းက ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့ အန်ကယ်ရဲထက်ကို နွေဦးက မင်း ညီမလို့ ပြောရတာလဲ..၊ ပြီးတော့ နွေဦးနဲ့ အန်ကယ်က...”

ကျွန်တော်က အဖြစ်အပျက် အစုံအလင်ကို ပြောပြပါသည်။

“မင်းကွာ .. မင်းရည်းစားလို့ ပြောလိုက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ လိမ် စရာမဟုတ် ကြံဖန်လိမ်နေတယ်”

နိုင်ထူးရဲ့ စကားကြောင့် မင်းယံက ပြုံးနေပြီး...

“ဪ ... ငါ့ကိုပေးတဲ့ အခွင့်အရေးကို သူစိမ်းတစ်ယောက် ကို ပေးလိုက်ရင် အစ်ကိုကြီးစိတ်က တစ်မျိုးထင်မှာ ငါ ခိုးရိမ်တယ် လေ”

“ဘာဆိုလဲကွာ .. မင်းကိုက ကြံဖန် အားနာနေတာ”

“ဟဲ့ .. ဘာတွေ အားနာနေတာလဲဟဲ့”

သူတို့နှစ်ယောက် စကားပြောဆိုနေကြရာ ခြံထဲက ခုံတန်းရှိရာ ထို့ မနွယ်နီက နားစွန်နားဖျားကြားလို့ လှမ်းမေးပါသည်။

“ဒီကောင် မင်းယံလေ မမရာ .. မဟုတ်တာကို အဟုတ်လုပ် ချေပြီ ဟုတ်နေတာကို မဟုတ်အောင် လုပ်နေတယ်”

“နင်တို့ဟာကလည်း ဟုတ်လိုက်မဟုတ်လိုက်နဲ့ ဟုတ်အောင် ပြောဟယ် ..”

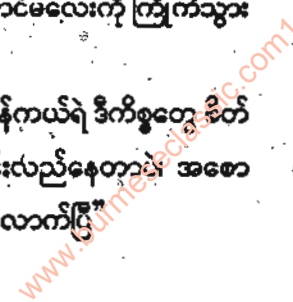
လည်နေတဲ့ စကားတစ်ခွန်းကို မနွယ်နီက အရှိန်မြင့်နေပါသည်။

နိုင်ထူးက ရယ်ပြီး အစ်ကိုကြီးရဲထက်၊ နိုင်ထူးနဲ့ နွေဦးစော်တို့ ရဲ့ပတ်သက်မှုတွေကို ပြောပြတော့ မနွယ်နီက ပါးစပ်အဟောင်း သားနှင့်...

“ဒါဆို အခု နွေဦးက အန်ကယ်ရဲတို့နဲ့ ကြော်ငြာရိုက်နေတာပေါ့” ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြပါသည်။

“နင်ကိုက ကိုယ့်ရည်းစားဆို ကိုယ့်ရည်းစားလို့ ပြောလိုက်ရင် ပြီးတဲ့ဟာ၊ မတော် အန်ကယ်ရဲက နင့်ကောင်မလေးကို ကြိုက်သွား ပါရဲ့ .. အဲဒီကျမှ ဝိုပွဲနဲ့နေရဦးမယ်”

“ဟာ ... မဖြစ်နိုင်ပါဘူး မမရယ်..၊ အန်ကယ်ရဲ ဒီကိစ္စတွေ စိတ် ဝင်စားနေရင် အန်ကယ်ရဲနားမှာ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတာပဲ၊ အစော ကြီးကတည်းက ထပ်အိမ်ထောင်ကျနေလောက်ပြီ”

“ဪ .. မောင်လေးရယ် မိုးမပြုသည်ရှိသော် ..”

မမနွယ်နီက စီလောက်ပဲ ပြောပြီး ထွက်သွားပါသည်။

“ကဲ ... ငါတို့လည်း လစ်မယ်..၊ ဟိုကောင် အကြာကြီး စောင့်နေရလို့ မင်းနဲ့ငါ့ကို ဒေါပူနေဦးမယ်”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြပြီး နိုင်ထူးနဲ့အတူ နိုင်ထူးကားရှိရာကို လျှောက်လာခဲ့ကြပါသည်။

“ဟော .. လာပြီ”

ကျွန်တော်စကားကြောင့် အေးမြင့်ကျော်က လှမ်းကြည့်ပြီး...

“ဟေ့ကောင် .. သွားလေ”

နိုင်ထူးက လက်ဖက်ရည်သောက်နေရာမှ စပ်ပြန်နှင့်...

“ငါ နည်းနည်းလန်တယ်ကွ”

“ဟာ ... သွားမှာသာ သွားစမ်းပါကွာ”

သုံးယောက်သား လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း နိုင်ထူး ကြွနေတဲ့ ဗြိတိန်ထွေးဆိုတဲ့ ချာတိတ်မလေးကို နိုင်ထူး ရည်းစားစကားပြောဖြစ်ဖို့ မြှောက်ပေးနေကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“ဟေ့ကောင် အခွင့်အရေးဆိုတာ နှစ်ခါ မရဘူးနော်..၊ သုံးခါလောက်ပဲ ရချင်ရမှာ”

“ဟာ ... မင်းက အရေးထဲ နောက်နေပြန်ပြီ ဒီမှာမသွားရလို့ ဖြစ်နေတဲ့ကြားထဲ..”

“သွားသာ သွားလိုက်စမ်းပါ ဖြစ်တယ်”

အေးမြင့်ကျော်က အဆင်းကို ချောဆီတပ်ပေးပါသည်။

ကျွန်တော်က နိုင်ထူးကို ဆွဲထူပြီး အတင်းလွတ်တော့ နိုင်ထူးက ခေါင်းကုတ်ရင်း တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ်နှင့် ထွက်သွားပါသည်။

နိုင်ထူး ကြောက်ရွံ့နဲ့ သူမအနားကို တိုးကပ်သွားတော့ သူမက မော့ကြည့်ရင်း...

“မြတ် .. မြတ် ..”

နိုင်ထူးရဲ့ ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ အသံကြောင့် မြတ်မွန်ထွေးက...

“ဘာ မြတ် လဲ”

“ဆင်ငိုမြက် ! ဟာ .. မဟုတ်ပါဘူး၊ မြတ်မွန် ..”

နိုင်ထူး စကားကြောင့် မြတ်မွန်က ဟိုကြည့်ဒီကြည့်နှင့်...

“ဘာ မြတ် လဲ”

“ဟဲ့ .. ဟဲ့ .. ဒီမြတ်မွန်လေ..”

နိုင်ထူး သူမကို သွားအဖြာသားနှင့် လက်ညှိုးထိုးပြတော့...

“ဒီမြတ်မွန်လည်း မရှိဘူး .. စီရော်နယ်ဒိုလည်း မရှိဘူး .. ဘယ်သူလဲ မြတ်မွန် ..”

“မြတ်မွန်က မြတ်မွန် မဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

နိုင်ထူး တွေးမရ ဖြစ်သွားပါသည်။

“ဒါဖြင့် ဧည့်ခေါ်မှာ မြတ်မွန်ဆိုတာက...”

သူမက ပါးရှိုင့်လေးတွေ ပေါ်အောင်ပြုံးရင်း...

“ရှင်ကို ကိုမင်းယံကြီး ကျပ်လိုက်ပြီနဲ့တူတယ်”

“စင်ဗျာ ..”

“ဟုတ်တယ် .. မြတ်မွန်ထွေးဆိုတာ ကျွန်မအစ်မ.. အစ်မနာမည် နဲ့သာဌာနားနေတော့ မြတ်မွန်ထွေး နာမည်နဲ့ပဲ ဧည့်ခေါ်နေတာ..”

“ဟင် ... ဒါဆို ဒီက ..”

“ကျွန်မနာမည် ဂျင်နီဖာလိုပတ် .. ဟောလိဝုဒ်ကလေး”

“ဗျာ!... ဂျမခါနာညိုသက် .. သာဌာနားက ..”

“ရှင် နော်..”

သူမက သူ့အလှည့်ကျတော့ မျက်စောင်းထိုးပြီး...

“အဟမ်း ... မပြောမပြီး မတိုးမမြည်ဆိုသလို”

“ပြောပြီးပြီပဲ ထားလိုက်.. အကြွေးရှင်ကိုလေ”

သူမကလည်း တိုက်ချင်းပစ်လမ်းကြောင်း မျက်ခုံးကျည်နှင့် ထမ်းလွဲသည်။ ကျွန်တော်ခုံးကျည်ကလည်း ကွေ့ရှောင်ပြီး အဓိက ဝန်မှတ်ဆီသို့...

“အကြွေးရှင်တို့မည်သည် အတိုးအရင်း မှန်မှန်လေးပေးရင် ဖြစ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်ကို ထောင့်ငါးရာလောက် ချေးပါလား”

“ချေးပါနေအောင် ရှင် ရေမဆေးတူးနဲ့တူတယ်”

ကျွန်တော်တို့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာက စကတည်းက နံနံစော်စော်ပါ။
 “အချစ်တွေကို PH, နဲ့ သန့်စင်ထားပါတယ် မြက်ပင်ရိုင်းလေး
 ရယ်၊ ဆွဲဖြတ်လို့မရအောင် နိုင်နံတဲ့ ကိုရင်ထဲက သံယောဇဉ်တွေကို
 အသိအမှတ်ပြုပေးပါနော်”
 သူမက နှာခေါင်းရှုံ့သည်။
 “နှာခေါင်းရှုံ့လို့ အကြောင်းမဟုတ်ပေမယ့် .. ရောင်းထုတ်ရန်
 ဆန္ဒမရှိတဲ့ တို့အချစ်တွေက ဒီက ချာတိတ်မအတွက်ပါ”
 “ရှေ့ဒီယိုဇာတ်လမ်း ကျနေတာပဲ”
 သူမစကားကြောင့် ကျွန်တော် ရယ်ပြီး...
 “ကဲ .. တည်တည်နဲ့တုံတုံကို တွဲပြီး ပြောရရင် မင်းကို အရမ်း
 ချစ်တယ် မြတ်မွန်၊ ကဲ ... အပြေပေး”
 အခုလိုကျတော့လည်း သူမ ရက်တတ်နေပြန်သည်။
 “ဟ .. အဲလောက်ကြီး မြန်မြန်စားရအောင် ရှင် ရည်းစားစကား
 ကို တက္ကစီ စီးပြီး ပြောသလိုပဲ”
 “ကျွန်တော့်နာမည် ခင်ဗျား သိသွားပြီ.. ကိုယ့်တိုင် ထောက်ခံ
 ချက်အရ ကျွန်တော် အကျင့်ကောင်းတယ်”
 “ဘယ်လို ယုံရမှာလဲ”
 “ယုန်ကောင်တစ်ကောင် ပိုက်ပြီး ဆေးရုံထဲမှာ ပြောပြရမလား”
 သူမက ရယ်သည်..။

“နည်းနည်းလေး ရုံဖန်ရုံခါ သောက်တတ်တယ်”
 “ဘယ်လို ရုံဖန်ရုံခါလဲ ..”
 “တစ်ပတ်ကို ရှစ်ရက်လောက်ပါ”
 “ဘယ်လို ..”
 “မသောက်တာကို ပြောတာပါ”
 သူမက မျက်စောင်းလဲ့လဲ့ ကာတင်တွေနဲ့ ပစ်သည်။
 “လောင်းကစားဆိုလို့ ဘောလုံးကန်လို့ အသင်းခေါင်းဆောင်
 အချင်းချင်း ကွင်းရွေးရင်တောင် မြောက်ပန်းမလှန်ဘူး..။
 “ဟင် .. ဒါဆို ဘယ်လို ကွင်းရွေးလဲ”
 “ပိုကာထုပ်နဲ့ ဖဲချပ်ဆွဲတယ်”
 “ဘယ်လို ..”
 “ဒီပြင်လူကို ဆွဲခိုင်းတာပါ”
 “မိန်းမကိစ္စကတော့ ကင်းသလား မပြောနဲ့ ထမင်းစားရင်
 တောင် လက်အိတ်စွပ်ပြီးမှ စားတာဗျ”
 “ဘာဖြစ်လို့လဲ”
 “လက်မ မြင်ရမှာမို့လို့”
 “ရှင်ကတော့လေ ..”
 “ကဲ .. ဘာကျန်သေးလဲ”
 သူမက စဉ်စားဟန်ပြုပြီး...

www.burmeseclassic.com 1

“ရှင် နိုင်ငံခြားကပြန်လာတာဆို .. ဘယ်နိုင်ငံကလည်း ..”

“အရှေ့ကိုရီးယား”

“ဟာ .. မကြားဖူးပါဘူး”

“အရှေ့ရန်ကင်းက ကိုးရီးယားစားသောက်ဆိုင်ကနေ မနက်စာစားပြီး ပြန်လာတာ”

“ကဲ .. စကားအတည်ပြောစမ်းပါရှင်”

“မင်းကို ချစ်တယ်”

“ဟာ!...”

စကားအကောင်း ပြောပြန်တော့လည်း ရှက်နေပြန်ပါသည်။ သူမ လမ်းထိပ်ရောက်ခါနီးပြီမို့...

“ပြန်တော့လေ .. အိမ်ကတွေ့ရင် မကောင်းဘူး”

“ကောင်းသွားအောင် ကန်တော့ပွဲနဲ့ လာတောင်းမယ်”

“ကျွန်မ ကြီးတော်ကြီးကိုလား”

“ဟာဗျာ..”

“ကဲပါ ... ပြန်ပါတော့ ..”

“မွေ့လာဘူးနော် .. သုံးခွေတစ်ထောင် ငှားမယ်”

သူမ သဘောကျစွာရယ်ရင်း ခေါင်းညိတ်ပြကာ ထွက်သွားပါသည်။ နိုင်ထူးလည်း အခြေအနေကောင်းလောက်တာ သိနေပြီမို့ အညှင်ကာ လေလေးချွန်ပြီး ဟိုကောင်တွေဆီ ပြန်လာပါသည်။

ဒီကောင် အူမြူးပြီး ပြန်လာကတည်းက အခြေအနေကောင်းတာ သိသာသည်မို့ အေးမြင့်ကျော်က မင်းယံကို မျက်စိမှိတ်ပြကာ ပြောလက်စ စကားကို စိတ်ဝင်စားဟန်နှင့် ဆက်ပြောနေပါသည်။

“ဒါဆို မြောက်ကိုရီးယားက ဓာတုလက်နက်တွေကို ငရုတ်သီးမှုန့်စက်ရုံနားမှာ ထောင်မှာပေါ့”

“ဒါပေါ့ မင်းယံရာ .. ကုန်ကြမ်းမပြတ်သေးဘူးပေါ့၊ အဲဒါ အရေးကြီးဘူး မြောက်ကိုရီးယားကြောင့် ဘုတ်ဆုံမလည်း စိတ်ညစ်နေပြီ”

“ဘုတ်ဆုံမက ဘာကြောင့် စိတ်ညစ်ရမှာလည်း သူက မြောက်ကိုရီးယားကို သွားချင်လို့လား .. ငါကြားတာတော့ ဘုတ်ဆုံမက စင်ကာပူသွားမလို့ဆို ..”

“ဟာကွာ .. ရုပ်ကွက်ထဲက ဘုတ်ဆုံမကို ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ ငရုတ်သီးမှုန့်ရောင်းတဲ့ ဘုတ်ဆုံမလေ .. သူ ကုန်ကြမ်းပြတ်မှာ စိုးရိမ်နေတယ်”

နိုင်ထူး ဒီကောင် မြတ်မွန်နဲ့ အဆင်ပြေလာတဲ့စကားကို ဒီကောင် နှစ်ကျောင်းကို ပြောချင်နေပေမယ့် ဒီကောင်တွေက အရေးစိုက်တော့ အခက်တွေ့နေပါသည်။

“ဒါဆို တောင်ကိုရီးယားက ...”

“ဘယ် အတင်အစီးခံမလဲ မင်းယံရာ ..”

www.burmeseclassic.com

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ခါးနာနေလို့ ဖြစ်မှာပေါ့”

နိုင်ထူး ဒီကောင်တွေ အကျင့်ယုတ်နေမှန်း သိတာကြောင့် ခပ်
အေးအေးဟန်နဲ့ ထရပ်ဟန်ပြပြီး...

“အင်းလေ အစကတော့ ငါနဲ့ ခြတ်မွန်ရဲ့ အကြောင်းကို ဘီယာ
လေး မင်းတို့ကိုတိုက်ပြီး ဘဲကင်လေးစားရင် ပြောရင်ကောင်းမလား
လို့ အခုတော့ မင်းတို့စကားဝိုင်း ကောင်းနေတာနဲ့ မနှောင့်ယှက်
တော့ပါဘူးကွာ.. ဒီဝိုင်း မင်းတို့ရှင်းလိုက်နေသ်.. အိမ်ပြန်ပြီး ကောင်း
မလေးအကြောင်း အိပ်ရာထဲမှာ စဉ်းစားခန်းဖွင့်လိုက်ဦးမယ်”

ပြောပြီးလှည့်ထွက်သွားတော့ အေးမြင့်ကျော်နဲ့ မင်းယံ တစ်
ယောက်ကို တစ်ယောက်ကြည့်ကာ ...

“ဟာ .. ဟေ့ကောင် ငါတို့စကား အရေးမကြီးဘူး ဟေ့ ..
ပိုက်ဆံရှင်းမယ်”

“ဟေ့ကောင် .. အမြန်ရှင်း ..”

ခန့်မှန်းခြေတွက်ပြီး နှစ်ယောက်သား နိုင်ထူးနောက်လိုက်တော့
နိုင်ထူးက တဟားဟားနဲ့ အော်ရယ်ပါတော့သည်။

ကျွန်တော် နွေဦးတို့အိမ်ရှေ့ကို လှမ်းကြည့်တော့ ကားလှလှ
လေးတစ်စီး ထိုးရပ်ထားပါသည်။

မင်းယံ အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ နွေဦးကို အလှအပတွေ ပြင်ဆင်
ပုံပိုးပြီး အိမ်ပေါ်က ဆင်းလာပါသည်။

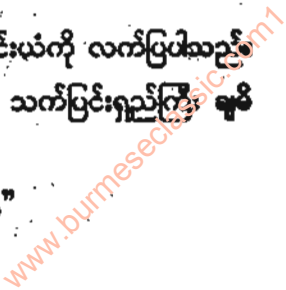
သူ့ကိုမြင်တော့..

“ဟယ်... မင်းယံ .. နင်နဲ့ မတွေ့ရတာတောင် အတော်ကြာနေ
ပြီ နောက်မှပဲ တွေ့မယ်၊ ကားလာကြိုနေလို့ သွားပြီ”

သူ ဘာမှတောင် မပြောလိုက်ရပါ။

သူမက ကားပေါ်တက်သွားကာ မင်းယံကို လက်ပြပါသည်။
ကားထွတ်သွားရာကို ကြည့်ပြီး မင်းယံ သက်ပြင်းရှည်ကြီး ခုခံ
ပါသည်။

“မောင်မင်းယံ အိမ်ပေါ်တက်ဦးလေ”

“ဟုတ်သားပဲ ကိုကြီးမင်းယံကလည်း မမ မရှိဘူးဆိုတာနဲ့ အိမ်
ဝေါ်တက်ဖို့တောင် ဆန္ဒမရှိတော့ဘူး”

ဒေါ်လေးနဲ့ ဆောင်းဦးတို့ စကားကြောင့် ကျွန်တော် ရယ်ရင်း
အိမ်ပေါ်တက်ခဲ့တော့ ဒေါ်လေးက ရေခွေးကြမ်းအိုးကို ယူတာ
နောက်ဖေးသို့ ဝင်သွားပါသည်။

“ညည်းရော စာတွေလိုက်နိုင်ရဲ့လား ..”

ဆောင်းဦးက ခေါင်းညိတ်ပြပါသည်။

“ကိုကြီး သိလား .. မမ ကြော်ငြာက အရမ်းပေါက်တယ်လို့
ပြောတယ်၊ ကျောင်းမှာလည်း အခုမှ မမညီမမှန်းသိတော့ ဆောင်းဦး
ကို အရမ်းခင်ချင်ကြတာ”

ဒီရက်များရဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ သူနဲ့ခွေဦး အချိန်တော်တော်ကြာ
မတွေ့ဖြစ်ခဲ့တာ အမှန်ပါ..။

“အခုကြော်ငြာတွေ ဆက်တိုက် မမရိုက်နေတော့ မမမှာ အား
တဲ့ရက်ကို မရှိဘူးတဲ့”

ဆောင်းဦးနဲ့ စကားပြောဆိုနေကြစဉ်မှာ ဒေါ်လေး ရေခွေးဖန်း
လာချပေးရင်း ...

“အခုလည်း မင်းသူငယ်ချင်း ခွေဦးက တိုက်ခန်းတစ်ခန်း ဝယ်
ထားတယ်ဆိုလား ဒေါ်လေးကို ပြောတယ်လေ”

ကျွန်တော် တကယ်အံ့ဩရပါသည်။

အဖြစ်အပျက် ပြောင်းလဲမှုက ဒီလောက်မြန်ဆန်လိမ့်မယ်လို့
သူ မတွေးမိ...။

“ဟို .. ဦးရဲထက်ဆိုတဲ့သူက ခဏဠေ့စိုက်ပြီး တိုက်ခန်းကို
ထယ်ပေးထားတာတဲ့၊ ဂုဏ်မငယ်အောင်လို့ ပြောတာပါပဲကွယ်”

ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲမှာ အချက်ပေးခေါင်းလောင်းသံတွေ ဆူညံ
နေခဲ့ပါသည်။

ရင်ထဲကအပူက ဘာကိုရည်ရွယ်နေသလဲ သူ သိသည်။

“မင်းလည်း သမီးရှိတဲ့အချိန် အိမ်ကို လာလည်ပါဦးကွယ်၊ ခွေဦး
ထ တစ္ဆေထိုးကွယ်၊ မင်းစကားကလွဲပြီး ဘယ်သူစကားမှ နား
စထောင်တာ မဟုတ်ဘူး မောင်မင်းယံ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါ်လေး .. ကျွန်တော်လည်း ဆိုင်သွားလိုက်ဦး
ဇယ်.. ဒီနေ့ သူငယ်ချင်းက မြို့ထဲသွားတော့ ကျွန်တော် ဆိုင်ဖွင့်တဲ့
အလှည့်လေ”

“ထမင်းစားသွားဦးလေ”

“နောက်မှပဲ ဒေါ်လေး”

ဒေါ်လေးနဲ့ ဆောင်းဦးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ကျွန်တော် ဆိုင်ဘက်ကို
ပြန်လှည့်ခဲ့ပါသည်။

ဆိုင်ရောက်တော့ အေးမြင့်ကျောက် ဆိုင်တောင် ဖွင့်ပြီးနေ
ပြီ..။

“မင်း မြို့ထဲ မသွားဘူးလား”

“မသွားတော့ဘူးကွာ .. ငါ့ညီပဲ ခိုင်းလိုက်တယ်”

ကျွန်တော်က ဘေးလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို လက်ဖက်ရည် လှမ်း
မှာတော့ အေးမြင့်ကျော်က စာအုပ်အသစ်တွေ အဖုံးချုပ်နေရာမှ-

“ငါ့အတွက် တစ်ခွက် ပိုမှာလိုက်ကွာ .. စီးကရက် မမှာနဲ့တော့
မနေ့က နိုင်ထူး စီးကရက်တစ်ဘူး ထားသွားတယ်”

ကျွန်တော် အေးမြင့်ကျော်အတွက် တစ်ခွက် ထပ်မှာပေးပါ
သည်။

အေးမြင့်ကျော်က စာအုပ်အဖုံးချုပ်နေရင်း...

“နေဦးတောင် အတော်အောင်မြင်နေတာပဲကွာ .. ညကမှ တီဇွီ
က သူ့ကြော်ငြာတွေ တွေ့မှ ငါ သတိထားမိတယ် မင်းယံ”

“အင်း ..”

ကျွန်တော့်ရဲ့ စိတ်မပါတာပါ အသံကြောင့် အေးမြင့်ကျော်က
မော့ကြည့်သည်။

“မင်းနဲ့ နေဦး တွေ့ကြသေးလား”

“သူ့အလုပ်နဲ့သူ ငါ့အလုပ်နဲ့ငါ ရှုပ်နေတာနဲ့ တော်တော်ကြာပြီ
မတွေ့ဖြစ်ဘူး”

အေးမြင့်ကျော်က အဖုံးဆက်မချုပ်သေးဘဲ သူ့ကို အကြာကြီး
ငေးစိုက်ကြည့်နေမှန်း သူ သိပေမယ့် မသိချင်ယောင် ဆောင်နေ

စိုက်ပါသည်။

“ဪ .. ညီလေး ထားနဲ့”

ဘေးဆိုင်က စားပွဲထိုးလေးက လက်ဖက်ရည်ခွက်တွေကို သူတို့
ဈေးမှာ လာချပေးပါသည်။ ကျွန်တော် လက်ဖက်ရည်ကို တစ်ငုံ
သောက်ရင်း ...

“ဒီကောင်တွေဆိုင်က လက်ဖက်ရည်က ဘယ်တော့မှ ပူတယ်
ဧည့်သည် အကျရေအိုးကို မီးသွေး အမြဲမထည့်ဘူးထင်တယ်”

အေးမြင့်ကျော်က ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ပြုံးသည်။

“အဲဒါပဲလေ အမြဲတမ်း ဖြည့်ပေးနေမှ နွေးမှာ”

ကျွန်တော် အေးမြင့်ကျော်ရဲ့ စကားကို နားမလည်တာကြောင့်
မော့ကြည့်သည်။

အေးမြင့်ကျော်က စာအုပ်သားကို စာအုပ်ချုပ်တဲ့အခွန်နှင့် တစ်
ဆုံး ထိုးသွင်းလိုက်သည်။

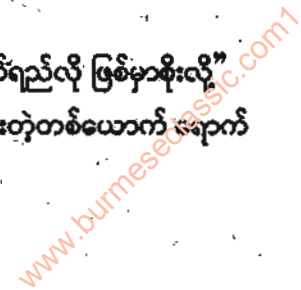
“မင်း နေဦးနဲ့ အဆက်အသွယ် မပြတ်စေနဲ့ မင်းယံ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ..”

“ဪ .. မင်းသောက်တဲ့ လက်ဖက်ရည်လို ဖြစ်မှာမို့လို့”

ကျွန်တော် ဆက်မမေးတော့.. နွှောားတဲ့တစ်ယောက် ရောက်
လာပါတယ်။

နိုင်ထူးရဲ့ ကောင်မလေး မြတ်မွန်..

မြတ်မွန်က ကျွန်တော့်ကို ရွေးပေးရင်း ဆိုင်ထဲသို့ တစ်ချက်စေ့ ကြည့်ပါသည်။

“ဒီရွေးက ကောင်းလည်းမကောင်းဘူး”

“နင့်ဘာသာ ရွေးယူသွားတာလေ”

မြတ်မွန်က ရယ်နေပါသည်။

“ဒီနေ့ ကျောင်းမတက်ဘူးလား”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် မြတ်မွန်က ရယ်ရင်း...

“ဒီနေ့ ကျောင်းပိတ်ရက်လေ ကိုမင်းယံကြီးကလည်း”

“ဪ... ဟုတ်တယ်”

ကျွန်တော်လည်း ဒီနေ့ စိတ်နဲ့လူနဲ့ မကပ်နိုင်ခဲ့ပါ။

“ကိုမင်းယံ ဟိုဒင်း မလာဘူးလား”

မြတ်မွန်ထွေးက ရှက်သလိုလိုနဲ့ မေးတော့...

“ဘယ်သူလဲ... ငါ့အမေလား ? ထမင်းစားချိန် ထမင်းလာပို့တာပေါ့”

“ဟာ .. အဲဒါပြောတာ မဟုတ်ဘူး”

“ဪ... အေးမြင့်ကျော်လား..? အေးမြင့်ကျော် မင်းကို မြတ်မွန် မေးနေတယ်”

အေးမြင့်ကျော်က ခပ်တည်တည်နှင့်...

“ဘာလဲ ညီမလေး .. ညည်းအစ်မ ငါ့ကို သတိရနေတယ် ပြောလို့လား”

“အောင်မာ .. ကျွန်မအစ်မကိုများ ..”

မြတ်မွန်က နှုတ်ခမ်းစုပြတော့ အေးမြင့်ကျော်က...

“ကဲပါ .. ညည်း ဘာကိုမေးနေတယ်ဆိုတာ ငါ့သိတယ်၊ နိုင်ထူးမှာသွားတယ်၊ မြတ်မွန် လာခဲ့ရင် ညနေကျရင် ကြေးအိုးဆိုင်မှာ ဒီကောင် စောင့်မယ်တဲ့”

မြတ်မွန်က အေးမြင့်ကျော်စကားကြောင့် နှုတ်ခမ်းစုရင်း...

“အဲဒီလူကြီးကလေ ကတိလည်း မတည်ဘူး၊ တစ်နေ့ကကျတော့ ဒီအချိန် ခဏလေး ထွက်ခဲ့ပါလို့ ပြောပြီး ..”

“ဟဲ့ .. သူ့အဖေ ခိုင်းထားလို့ဟဲ့၊ ဒီကောင်က ညည်းအိမ်မှာ အိမ်ငှားပြီး ညည်းမျက်နှာကို ကြည့်နေချင်တဲ့ကောင်ဟဲ့ ..”

“ဟာ .. ကိုအေးမြင့်ကြီးနော်”

ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနဲ့ မြတ်မွန်က အော်တော့...

“အဲဒီ သောကအပူတွေကြားထဲမှာ နေရတာ စိတ်မောတယ်၊ ငါဘာသာ တစ်ကိုယ်ရည်တကာယ နေတာပဲ ကောင်းတယ်”

“ဒါဆို ကိုအေးမြင့်ကြီး မမနဲ့ အောင်သွယ်ခိုင်းတာ မလုပ်ပေးတော့ဘူး”

မြတ်မွန်စကားကြောင့် အေးမြင့်ကျော်က ချက်ချင်းပင်...

“လူဆိုတာ ဆေးပေးမီးယူလေးရှိမှ အသက်ကြီးရင် ဒီဘီရုရုမှာ ငါ မြတ်မွန်ရယ်”

“အဲဒါဆို လဲသေလိုက် .. သွားပြီ .. ညနေကျမှ ကိုကိုနဲ့ အဖွဲ့ သစ်ပေးလိုက်တော့”

“ဘယ်က ကိုကိုလဲ ..”

“ကိုအေးမြင့်ကြီးနော်”

“ပြောလိုက်ရင် ကိုအေးမြင့်ကြီးနော်နဲ့ ဟိုကောင်တွေ့ရင်တော့ နှစ်ယောက်လုံး တာရော်နဲ့ကင်ပွန်း ရောထားသလိုပဲ ခွဲယှစ်နေကြတာ”

“အဲဒါ မနာလိုမရှိနဲ့လေ”

ကျွန်တော်ကတော့ မြတ်မွန်ကိုကြည့်ပြီး နွေဦးကို သတိရမိပါ သည်။ သူတို့ကိုကြည့်ပြီး ဘယ်လောက် စိတ်ချမ်းသာစရာ ကောင်း လိုက်သလဲ နွေဦးရယ်..!

“ကိုကြီး အလုပ်ကိစ္စရှိရင် ပြန်ချင်ပြန်လေ”

ရဲထက် အပြုံးနဲ့ ခေါင်းခါပြလိုက်မိရင်း...

“ရပါတယ်.. မင်း ကြော်ငြာရိုက်ပြီးတဲ့အထိ ကိုယ်စောင့်ပေး မယ် နွေဦး”

“အိုကေ .. ကျေးဇူး”

နွေဦးက ချစ်စနိုးနဲ့ လက်ကာပြပါသည်။ ရင်းနှီးနေပြီဖြစ်တဲ့ အိရိုက်တာ ကိုအောင်က...

“ကိုရဲထက် ဆင်းပါဦး .. အေးအေးဆေးဆေးကြည့်လို့ရအောင် ကျွန်တော် စီစဉ်ပေးမယ်”

“ကျွန်တော် လာတာနဲ့ ခင်ဗျား အလုပ်ရှုပ်ပြီ”

“ဟာ ... ဒါ ပြောရမယ့်သူတွေမှ မဟုတ်တာ”

ကိုအောင်က သူ့ကို အပူအအေးနှင့် သက်သောင့်သက်သာ ကြည့်ရှုနိုင်ရန် စီစဉ်ပေးပါသည်။

ရိုက်ကွင်းမစသေးခင်မို့ သူနဲ့ ကိုအောင် စကားပြောဆိုနေမိပါသည်။ ကိုအောင်က မိတ်ကပ်လူးနေတဲ့ နွေဦးကို ကြည့်ပြီး...

“အင်း.. နွေဦးရဲ့ စန်းက တော်တော်ကောင်းတာပဲဗျာ၊ ခြောက်... ဒါနဲ့ ကျွန်တော် ပြောဖို့ မေ့နေတယ်၊ ကျွန်တော် ကုမ္ပဏီတစ်ခုနဲ့ ကားရိုက်ဖို့ စာချုပ်ချုပ်ထားတယ် ကိုရဲထက်.. အဓိကကတော့ ကျွန်တော်နဲ့ စရိုက်တော့ နွေဦးကြော်ငြာက မောက်သွားတယ်လေ၊ နွေဦးကို သူတို့တိုက်က မင်းသမီးအဖြစ် ရိုက်ချင်.. စင်တင်ချင်တယ် ပေါ့”

“ဟ .. ကောင်းတာပေါ့ဗျာ၊ နွေဦးတို့ ပြောပြီးပြီလား”
“ပြောတော့ မပြောရသေးဘူး၊ ကိုရဲထက်ရှိတုန်း တစ်ခါတည်း ပြောလိုက်ရင် ကောင်းမယ်”
ဦးရဲထက် ပြုံးမိပါသည်။

နွေဦးဆိုတဲ့ တက်သစ်စ မော်ဒယ် ကြော်ငြာမင်းသမီးလေးဟာ သူ့ရဲ့ အရိပ်အောက်ကလူလို့ အားလုံး သံသယရှိနေကြပုံရသည်။ ကိုအောင်က မိတ်ကပ်လူးပြီးလို့ မိတ်ကပ်ဆရာမနဲ့ စကားပြောနေတဲ့ နွေဦးကို သူတို့ဆီ လှမ်းခေါ်လိုက်ပါတယ်။

နွေဦးက ဝင်ထိုင် ထိုင်ချင်း...
“ကဲ... ကိုအောင်.. ကျွန်မကို ဘာများပြောစရာ ရှိပါသလဲရှင်”
ကိုအောင်က နွေဦးရဲ့ ခပ်ရွတ်နောက်နောက် စကားကြောင့်

ချင်း...

“နွေဦးကို ကုမ္ပဏီတစ်ခုခုက ဝီဒီယိုဇာတ်ကား မင်းသမီးအဖြစ် စင်တင်ချင်တယ်”

“တကယ် ..”
နွေဦးမျက်ဝန်းလေးတွေက လင်းလက်သွားပြီး ပျော်ရွှင် ရယ်ထသက သံစဉ်တစ်ခုလိုပါပဲ..။

“ကိုကြီး.. နွေဦးကို မင်းသမီးတင်မယ်တဲ့ .. ဝမ်းမသာဘူးလား”

ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို လှုပ်ပြီး ပြောနေပုံကြောင့် ကိုအောင် ရယ်ရင်း မျက်နှာလွှဲပါသည်။

“နွေဦးနဲ့ ထပ်တူနီးပါး ပျော်တာပေါ့ နွေဦးရယ်”
“တကယ် ..”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြမိပါသည်။
ကိုအောင်က ကြော်ငြာရိုက်ဖို့ပြောတော့ သူမက ခဏလို့ပြောရိုက်ကွင်းတည်နေရာကို လျှောက်သွားပါသည်။

နေ့စဉ် သူမရဲ့ ဟန်ပန်လှုပ်ရှားမှုမှာ ကျွန်တော့်ဝိညာဉ်ကို အပ်နှံအရသာလို အိမ်မဟုတ်ရင် ရဲထက် အသစ်တဖန် မွေးဖွားလိုက်စေဖို့ ဖြစ်မိတာတော့ အမှန်ပါ..။

သူမ ရိုက်ကွင်းပြီးတော့ နှစ်ယောက်သား ရှောင်ပင်ထွက်ခဲ့ကြပါ

သည်။ ပစ္စည်းတွေဝယ်ပြီးတော့ သူမအတွက် ဝယ်ပေးထားတဲ့ တိုက်ခန်းကို သူမကို ခေါ်သွားပါသည်။

အသင့်နေဖို့အထဲက ဒက်ကရေးရှင်းကို ပြင်ဆင်ပြီးသားအခန်း ကို မြင်ရတော့ ကလေးတစ်ယောက်လို ပျော်ရွှင်သွားပုံက ကျွန်တော် သူမရဲ့ နောင်ကြီးမှ မလွတ်ကင်းနိုင်မှန်း သိခဲ့ရပါသည်။

ရင်ဘတ်လေးကိုဖိ ပျော်ရွှင်နေပုံနဲ့ သူမရဲ့ လှုပ်ရှားမှု...

“ဘုရားရေ!... ဒါက နွေဦးနေဖို့အတွက် ဟုတ်လား ကိုကြီး”

ကျွန်တော် လက်ပိုက်ကာ ငေးမောရင်း ခေါင်းညိတ်ပြမိပါသည်။

သူမက သူမအတွက် အိပ်ရာပေါ်မှာ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် လှဲချ ရင်း...

“ဟာ!... မိုက်တယ်ကွာ”

“ကဲ .. လာ .. ဝရန်တာ သွားရအောင်.. တစ်ခုခုသောက်ရင်း

နွေဦးကို ပြောစရာရှိတယ်”

နွေဦးက ခေါင်းညိတ်ပြရင်း...

“ကိုကြီးသွားနှင့်လေ နွေဦး လိုက်လာခဲ့မယ်”

ဦးရဲထက် ခေါင်းညိတ်ပြကာ ဝရန်တာကို ကြိုတင်သွားနှင့်ပါ သည်။ နွေဦးက သူမအတွက် မစ်ရှိုတ်တစ်ခွက်ဖျော်ပြီး ဦးရဲထက် အတွက် ကပ်ပါချီယိုတစ်ခွက်ဖျော်ပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။

ဝရန်တာက နောက်မှီကုလားထိုင်မှာ ဦးရဲထက်က ထိုင်ရင်း

တစ်ခုခု စဉ်းစားနေပုံ ရသည်။

သူမက ဦးရဲထက်အတွက် ကပ်ပါချီယိုကို ခုံပုလေးပေါ်ချရင်း...

“ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ ကိုကြီး”

ဦးရဲထက်က သူမကို မော့ကြည့်ပါသည်။ ပြီးတော့ ပြောသင့် မပြောသင့် စဉ်းစားနေဟန်ရှိပါသည်။

“နွေဦးကို ကိုကြီး စကားတစ်ခွန်းပြောမယ် .. ဒီစကားတစ်ခွန်း ကြောင့် ကိုကြီး နွေဦးအပေါ်ထားတဲ့ စေတနာသန့်သန့်ကို တစ်မျိုး မတွေးစေချင်ဘူး။ နွေဦး ဆုံးဖြတ်ပါ ငြင်းပယ်နိုင်ပါတယ်”

သူ့ရဲ့ နိဒါန်းပျိုးမှုကြောင့် နွေဦးက ရယ်ရင်း...

“နွေဦးကို ရည်းစားစကားပြောဖို့ ဘာလို့ အဲဒီလောက် နိဒါန်း ချီနေရတာလဲ ကိုကြီး”

နွေဦးက ပြုံးစေ့စေ့နဲ့ သူ့ကို မေးထောက်ကာကြည့်ပြီး ပြော တော့...

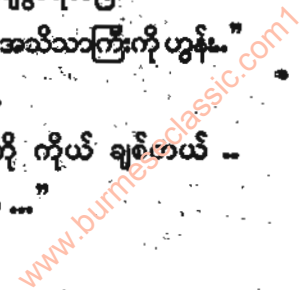
“ဟင်!.. နွေဦး သိတယ်”

နွေဦးက သူ့စကားကြောင့် သဘောကျစွာရယ်ပြီး...

“ဪ .. ကိုကြီးစကား စကတည်းက အသိသာကြီးကို ဟွန်း..”

နွေဦးက နှာခေါင်းရှုံ့ပြီး ပြောတော့...

“ကဲ .. ကိုယ်စပြောမယ်..။ နွေဦးကို ကိုယ် ချစ်တယ် .. လက်ထပ်ချင်တယ်။ ကဲ ... နွေဦးဘက်က ...”

ဦးရဲထက်ကပြောတော့ နွေဦးက ပခုံးတွန့်ပြီး...

“ဟာ!... မြန်မြန်ဆန်ဆန်ကြီးပါလား.. ဒီမှာ ဦးရဲထက် ထွက်
က မိန်းမသားရှင် စဉ်းစားခွင့်လေး ပေးပါဦး”

“စဉ်းစားထားတာတော့ စဉ်းစားပါ။ သိပ်တော့ ကြာကြာ စားစေချင်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျုပ်က အသက်ကြီးပြီလေ”

“ဟွန်း... ဘာအသက်ကြီးလို့လဲ..။ သုံးဆယ့်ခုနစ် သုံးဆယ့်ခုနစ်
ဆိုတာ အသက်ကြီးတယ် ခေါ်လို့ရလား.. ပြီးတော့ ကိုကြီးပုံစံ
ပိုက်ဆံလည်းရှိတယ်၊ ရုပ်ရည်ကလည်း ရှိရင်းစွဲ အသက်ထက်နှုန်း
တာနော်..။ နွေဦးတို့အရွယ် ကောင်မလေးတွေက ကိုကြီးပုံစံကို သိ
သဘောကျတာ”

“နွေဦးရော..”

“ဟာ... လူလည်ကြီးတော်.. စဉ်းစားပါဦးမယ် ဦးရဲထက်ရယ်
ကျွန်တော် နွေဦး စကားကြောင့် သဘောကျစွာ ရယ်မိပါသည်
သူမနှင့်အတူ လက်တွဲရမယ့် အနာဂတ်အတွက် ကျွန်တော်
ကြိုတင်စဉ်းစားမိရင်း ဘယ်လောက်ပျော်ရွှင်မိသလဲ နွေဦး မသိပါ”

“မေ့ရေ လက်ဖွဲ့ကောင်းကောင်းတော့ ပြင်ဆင်ထားပေတော့”
နိုင်ထူးက သူ့ဒယ်ဒီစကားကြောင့် မမနဲ့ စကားပြောနေရာမှ
လှည့်ကြည့်မိသည်။ မာမိဒေါ် ဇင်းမင်းဝေက ဒယ်ဒီအတွက် သံပရာ
ရည်ပန်းကန်ကို လာရူပေးရင်း ဒယ်ဒီဘေးမှာ ဝင်ထိုင်ကာ...

“ဘယ်သူများလဲ ဒယ်ဒီကြီးရဲ့..”

ဒယ်ဒီက ရယ်ရင်း...

“ဘယ်သူရှိရမှာလဲကွ.. ဟိုကောင် ရဲထက်လေ”

ဒယ်ဒီစကားကြောင့် မာမိက အံ့ဩဟန် ရင်ဘတ်ဖိရင်း...

“ဘုရားရေ!... ဘယ်လိုက ဘယ်လို.. ကိုရဲထက်က ဒါတွေ
စဉ်းစားတာလဲ”

“သူ့အကြိုက် တွေသွားလို့ပေါ့ကွာ”

“ဘယ်သူလေးလဲ ဒယ်ဒီကြီးရဲ့”

ဒယ်ဒီက မျက်မှောင်တွန့် စဉ်းစားဟန်ပြုရင်း...

www.burmeseclassic.com

“အခုနာမည်ကြီးနေတဲ့ မော်ဒယ်ကောင်မလေးကွာ ဘယ်သူ..”

“ဪ... နွေဦးဇော်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးလား”

“အေး.. အေး ဟုတ်တယ်”

ကျွန်တော်နဲ့မမ အလန့်တကြား တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်

ကြည့်မိကြပါသည်။ မမက တိုးတိုးလေး လှမ်းပြောပါသည်။

“မောင်နိုင် ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်ကုန်တာလဲဟဲ့”

“ကျွန်တော်လည်း ဘယ်သိမလဲ မမ”

“ဟဲ့ နင် မသိမသာ ဒယ်ဒီကိုမေးကြည့်စမ်း”

နိုင်ထူးက ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ဒယ်ဒီကို လှမ်းပြောပါသည်။

“ဒယ်ဒီ.. ဒယ်ဒီသတင်းက ဟုတ်ရောဟုတ်ရဲ့လား”

“ဟ .. ငါက လူကြီးဖြစ်ပြီး မဟုတ်မဟတ် ပြောဖို့မလားကွ”

မနေညနေက ဒီကောင် ငါ့ကို ဘီယာတိုက်ပြီး ပြောတာ”

ကျွန်တော် မမကို ကြည့်မိပါသည်။ နိုင်ထူးနဲ့မမ မယောင်

မလည်နှင့် ခြံထဲဆင်းထိုင်ရင်း...

“ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်ကုန်တာလဲ မောင်လေးရယ်”

“ကျွန်တော်လည်း အဲဒါ စဉ်းစားနေတာ.. ဒီကောင့်ဆီသွားပြီး

ကျွန်တော် မေးကြည့်ပါဦးမယ်”

“အေး.. မြန်မြန်သွား ပြန်လာရင် ငါ့လည်း ပြောပြဦးဟဲ့”

နိုင်ထူး ခေါင်းညိတ်ပြပြီး...

“ဒီအကြောင်းတွေကို ဒယ်ဒီတို့ကို သွားမပြောနဲ့ဦး မမ”

“အေး.. အေး”

နိုင်ထူး အိမ်ထဲဝင်ပြီး ကားသော့ယူကာ ...

“မာမီ .. သား အေးမြင့်ကျော်တို့ဆိုင် ဓကသွားဦးမယ်နော်”

“အေး ... အေး အရမ်းညှဉ်မနက်နဲ့နော် သား”

“ဟုတ်ကဲ့”

မေမေကို လှမ်းအော်ပြီး ကားစက်မှူးက ကားကို မောင်းထွက်လာခဲ့ပါသည်။ ဆိုင်ရောက်တော့ နှစ်ဦးစလုံး အဆင်သင့်ရှိနေကြပါသည်။

“မင်းပြောတော့ ညနေစောင်းမှ လာမယ်ဆို”

“အေးကွာ .. ငါ မင်းယံနဲ့ တွေ့ချင်လို့”

“ငါနဲ့ တွေ့ချင်လို့ ..”

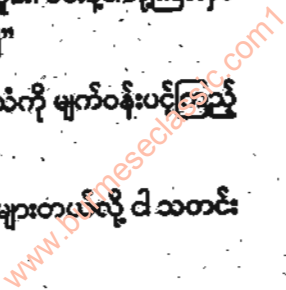
နိုင်ထူးက ခေါင်းညိတ်ပြကာ ပြောဖို့စကားကို စဖို့ ခက်နေမိသည်။ မင်းယံက နိုင်ထူးရဲ့ပုံကိုကြည့်ပြီး...

“မင်း ငါ့ကို ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ နိုင်ထူး.. မင်းနဲ့ငါတို့ကြားမှာ

စကားပလ္လင်ခံစရာမလိုဘူး နိုင်ထူး ပြောပါ”

နိုင်ထူး သက်ပြင်းကျိတ်ရွက်ရင်း မင်းယံကို မျက်ဝန်းပင့်ကြည့်ကာ...

“နွေဦး.. ဦးရဲထက်နဲ့ လက်ထပ်ဖြစ်ဖို့များတယ်ဆို ငါ သတင်း

ကြားတယ် မင်းယံ”

“ဟာ!...”

“ဟင်!...”

အေးမြင့်ကျော်ရော မင်းယံပါ ပါးစပ်အဟောင်းသား မင်းယံ၊ မယုံကြည်နိုင်ဟန် အကြောင်းသားနဲ့ နိုင်ထူးကို ငေးကြည့်နေမိပါသတဲ့ နိုင်ထူး ပြောသာပြောချလိုက်ရတာ မင်းယံအတွက် စိတ်မကောင်း။

“မင်း ဘယ်လို ဒီသတင်းကို ကြားခဲ့ရတာလဲ နိုင်ထူး”

“မင်း သတင်းက အမှန်ပဲလား နိုင်ထူး”

တစ်ယောက်တစ်ဝေါက် လှမ်းမေးကြတဲ့ မေးခွန်းကြောင့် နိုင်ထူး စားပွဲပေါ်က မန်ခွက်ကိုသာ ငုံ့ကြည့်ရင်း...

“ခုနမ ငါ အဲဒီသတင်းကို ကြားတယ်၊ မမလည်း ဒီသတင်းကြောင့် ဧဝံဝေဝေတွေ ဖြစ်ကုန်တာပေါ့ မင်းယံ၊ ဒီသတင်းကို ကြားရတာ သူက ငါ့ဒယ်ဒီပဲ မင်းယံ၊ မနေ့က ဒယ်ဒီနဲ့ ဦးရဲထက်တို့ သောက်စာကြရင်း ဦးရဲထက်က ဒယ်ဒီကို ပြောတာတဲ့”

မင်းယံ ငိုငံတွေသွားပါသည်။ အေးမြင့်ကျော်က မင်းယံအတွက် နွေဦးကို မခံချင်ဟန်ဖြစ်နေပါသည်။

“တောက် .. နွေဦးကွာ .. သူ့အပေါ် ဒီလောက်ကောင်းတဲ့ မင်းယံကို အရူးလုပ်သွားတာပဲ၊ မင်းယံ .. မင်း တာလုပ်မလဲ၊ တာလုပ်ချင်သလဲ”

နိုင်ထူးက အေးမြင့်ကျော်ကို လက်ကာထားရပါသည်။

“အခြေအနေတွေက ဘာမှန်းမသိသေးဘူး အေးမြင့်ကျော်၊ အခြေအနေ အကျိုးအကြောင်းသိရအောင် မင်းယံနဲ့ နွေဦး တွေ့ဖို့ အရေးကြီးတယ်လေ”

မင်းယံ ကြမ်းပြင်ကို အကြာကြီး တွေ့တွေဝေဝေ ကြည့်ရင်း...

“ငါ သူနဲ့ တွေ့ကိုတွေ့မှာပါ”

နိုင်ထူး မင်းယံကို ကြည့်ကာ...

“မင်း အန်ကယ်ဦးရဲထက်နဲ့ စကားပြောမလား၊ မင်းနဲ့ နွေဦးရဲ့ အကြောင်းကိုသိရင် အန်ကယ်ရဲထက် ကျိန်းသေ နောက်ဆုတ်ပေးမှာပါ”

မင်းယံ ခေါင်းခါပြမိသည်။

“ဘာလုပ်မှာလဲကွာ .. ဒီကိစ္စက ယောက်ျားချင်းပြောရမယ့်ပွဲ မဟုတ်ဘူး နိုင်ထူး၊ ကာယကံရှင်ဖြစ်တဲ့ နွေဦးကို မေးမှဖြစ်မယ့်ပွဲ”

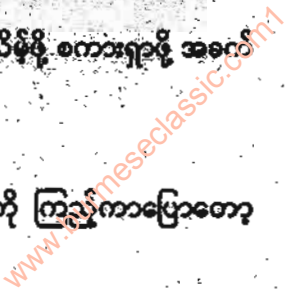
“အင်း အဲဒါလည်း မှန်တာပဲ”

“သူငယ်ချင်း...”

နိုင်ထူး မင်းယံပခုံးကိုပုတ်ကာ နှစ်သိမ့်ဖို့ စကားရှာဖို့ အခက်တွေ့နေပါသည်။

“ငါ့ကို နှစ်သိမ့်ဖို့လား နိုင်ထူး”

မင်းယံက မချီပြုံးပြုံးရင်း နိုင်ထူးကို ကြည့်ကာပြောတော့

နိုင်ထူး ဘာကို ပြောရမှန်းမသိ..။

“ဟိုတစ်နေ့က ငါ နွေဦး အိမ်သွားတော့ နွေဦး ရိုက်ကွင်းသွားမှာ နဲ့ ကြိုတယ်လေး အချိန်နီးနေလို့ ငါနဲ့စကား မပြောလိုက်ရပါဘူး ဒါပေမယ့် အဲဒီနေ့မှာ နွေဦးကို လာကြိုတဲ့ကားက အစ်ကိုကြီးရဲ့ ကားလေ”

“ဘယ်လို့..”

ဒီအကြောင်းတွေကို ဒီကောင်တွေ အခုမှ သိပုံရပါသည်။

“ဟုတ်တယ်..။ အဲဒီနေ့က နွေဦးအမေ ဒေါ်လေးအေးသိက် အိမ်ပေါ်ခေါ်လို့ ငါ သိရတာ..။ အစ်ကိုကြီးက နွေဦး ဂုဏ်မငယ်စေဖို့ တိုက်ခန်းတစ်ခန်း ဝယ်ပေးထားတယ်လို့ ငါ ကြားခဲ့ရတယ်”

စကားသံတွေ တိတ်သွားပါသည်။ အေးမြင့်ကျော်နဲ့ နိုင်ထူးက မင်းယံကို ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ ငေးကြည့်နေပါသည်။ ရင်ထဲမှာ ပူလောင်နေတဲ့ အခံရခက်မှုတွေ၊ မျက်ဝန်းအိမ်မှာ ပူနွေးစိုစွတ်လာတဲ့ အရိပ်အရောင်တွေ မင်းယံ ခံစားမိပါသည်။ မင်းယံ မျက်ရည်မကျမီ သူတို့ဘက် မင်းယံ လှည့်ကြည့်သည်။ မျက်ဝန်းထဲက ရှုံးနိမ့်မှုကို အေးမြင့်ကျော်ရော နိုင်ထူးပါ မြင်ကြရပါသည်။

“အဲဒီကတည်းက သိပ်မကြာခင် ငါ ရှုံးနိမ့်တော့မယ်လို့ ငါ တွေးပြီးသားပါ..။ ဒါပေမယ့် ငါ့ရှုံးနိမ့်မှုက သူပါးစပ်က ဖွင့်ပြောဖို့ အရေးကြီးတယ်လေး ငါ့ရှုံးနိမ့်မယ့်အချိန်ကို ငါ ကြားပါရစေ”

နိုင်ထူးနဲ့ အေးမြင့်ကျော် ဆက်မမေးချင်တော့..။

ရင်တွေပူ စိတ်တွေမောခြင်းကို အချစ်လို့ ကမ္ဘာသားတွင်ခံသလဲ နွေဦး..။ အပူချိန်ပြင်းပြင်းနဲ့ ရေငွေ့အဖြစ် အသွင်ပြောင်းပြီး မိုးအဖြစ် ငါ အလွမ်းတွေကို ရွာချခွင့်ပြုပါ..။

ရေဆာငတ်လို့ ရေတံခွန်အောက် ရောက်နေပေမယ့် ရေသောက် နှင့်မရတဲ့ ဥပဒေကို အခုတော့ မင်း စီရင်ခဲ့ပြီ..။

ငါ အတောင်တွေလည်းကျိုးကြေ.. ငါ ခရီးနှင်ရမယ့်လမ်းကို စုန်တိုင်းကကွယ်လို့ ငါ့အနာဂတ်က မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင်ကျရပြီ..။

ဒါပေမယ့် ငါ့အလွမ်းကို နှင့်ရဲ့ သာယာတဲ့စကားတစ်ခွက်နဲ့ အခွန်ရှည်ခွင့်ပြုပါလို့..။

1 2 1

သူ ဒုတိယအကြိမ်မြောက် အစ်ကိုကြီး ကုမ္ပဏီကို ဂေါ်တာကြောင့် သူ ကုမ္ပဏီကို ထပ်ရောက်ခဲ့ပါသည်။

သူရောက်တော့ အစ်ကိုကြီး ရှိမနေ... အစ်ကိုကြီးမှာထားတဲ့ အလုပ်တွေကို ဝိုင်းကုလုပ်ပေးရင်း စန္ဒီက...

“ကိုမင်း .. ရှင့်အစ်ကိုကြီးက ပျော်နေတာပဲနော်”

“ဘာကိုလဲ စန္ဒီ ..”

“အောင်မယ် အချင်းချင်းကို လာလျှို့နေပြန်ပါပြီ.. ရှင့်အစ်ကိုကြီး နဲ့ မော်ဒယ်နေ့ဦးစော်တို့ရဲ့ ဘာညာဘာညာသတင်းလေ .. ကျေနပ်တွေကတောင် ဖွနေကြပြီ”

စန္ဒီရဲ့ နောက်ရွတ်ရွတ်အပြောကြောင့် သူ တမင် လုပ်ရယ်မိပါသည်။ ရင်ထဲမှာ ဝပ်စိပ်စိပ် အချက်ပေါင်းများစွာ မားချက်နဲ့ထိုးခံရသလိုပါပဲ..

“ရှင်ရော အိမ်ထောင်ပြုဖို့ မစဉ်းစားဘူးလား ကိုမင်းယံ”

သူမရဲ့ ပြုံးစေ့စေ့ မျက်ခုံးပင့်ပြောပုံက တော်ရုံလှ ခင်ဗျားနဲ့ဆိုရောလို့ ပြောထွက်ချင်စိတ်ပေါက်မှာ သေချာပါသည်။

အန်တီရီက တစ်ဖက်စားပွဲကနေ...

“မင်းယံက အိမ်ထောင်ပြုဖို့ လူရှာရခက်နေရင် စန္ဒီကို အကူညီတောင်းလေး စန္ဒီက ကိုယ့်ဖိရင်ဖိ ကူညီပေးမှာပါ”

“ဟာ .. အန်တီ ရိုဝင်းနော်”

စန္ဒီက အန်တီရိုဝင်း စနောက်လိုက်တာကြောင့် ရှုမိရုမိနဲ့ အနားက လစ်ပြေးသွားပါသည်။

အန်တီရီက ဧကန်တရားတစ်ချက် အညောင်းပြေချိုးရင်း..

“ဘယ်လိုလဲ မင်းယံ .. နင့်ကို ဒီကောင်မလေး ကြိတ်ကြိတ်နုနု ဝါတို့ ကုမ္ပဏီတစ်ရုံးလုံး သိတယ်နော်”

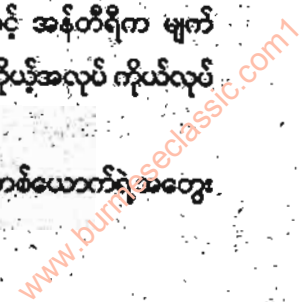
“ဟာဗျာ .. အန်တီရီကလည်း ..”

“ဟာဗျာ .. အန်တီရီက လုပ်မနေနဲ့”

ကျွန်တော့်ရင်ထဲက ဒဏ်ရာတွေကို အန်တီရီ သိပုံမရပါ..

တိတ်ဆိတ်သွားတဲ့ ကျွန်တော့်ပုံစံကြောင့် အန်တီရီက မျက်စိကြည်ကြည်ကာ ဘာမှဆက်မပြောပဲ ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်ပါသည်။

ကျွန်တော့်အတွေးတွေ အကျဉ်းကျခံရသူတစ်ယောက်ရဲ့ အတွေးအစိထုပ်တည်းပါ။

အစ်ကိုကြီးရဲ့အလုပ်အောက်မှာ အလုပ်လုပ်နေရလို့ ဒီလို စိတ် ကျဉ်းကျပ်မှုက ရှိနေသည်လား မသိပါ..။

အစ်ကိုကြီး ပြန်ရောက်လာတော့ သူ့ကိုခေါ်တာ တစ်ဆိုင်ဆိုင် မှာ ဝင်သောက်စားကြရင်း စကားပြောဖြစ်ကြပါတယ်။

“ငါ့အသက်အရွယ်နဲ့ အခုအချိန်မှာ အချစ်ဆိုတာကို ထိတွေ့ လိုက်ရတော့ အဝင်ခွင့်ကျ မဖြစ်နေသလိုပဲ မောင်မင်းယံ..။ ငါ့ပုံစံက ပေါတောတောများ ဖြစ်နေသလားကွ”

“မဖြစ်ပါဘူး ကိုကြီး”

ကျွန်တော် အားတင်းစွာ ပြောမိပါသည်။

“ငါ နွေဦးကို သိပ်ချစ်တယ် မောင်မင်းယံ..။ အဲဒီအချစ်ကို လက် လွတ်ဆုံးရှုံးသွားရမှာကို ငါ ကြောက်နေခဲ့တာလည်း အမှန်ပဲ”

ကျွန်တော် ကိုကြီးကို ငေးကြည့်မိပါသည်။

“မင်း ချစ်ဖူးလား မောင်မင်းယံ”

“ကျွန်တော် ...”

အစ်ကိုကြီးက သူ့ကို ကြည့်နေပါသည်။ သူ့ဖန်ခွက်မှာ အငွေ့ထ နေတဲ့ ရေငွေ့တွေကို ကြည့်ပြီး...

“ချစ်ဖူးခဲ့တယ် ထင်တာပဲ”

“ဘယ်လို ..”

အစ်ကိုကြီး နားမရှင်းဟန်နှင့် ကြည့်သည်။

“အိပ်မက်တစ်ခုလိုပေါ့၊ ပြီးတော့ ပျောက်ကွယ်သွားတဲ့ ရေခိုး နေ့တစ်ခုလိုပဲပဲ အစ်ကိုကြီး”

အစ်ကိုကြီးက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း ဆက်မမေးဖြစ် စရာမှ ကျွန်တော် သက်ပြင်းချမိသည်။

အချစ်ဆိုတာ အခါခါသေခွင့်ပေးတဲ့ ဝေဒနာတစ်ခုဆိုတာ သူ အစ်ကိုကြီးကို မပြောပြဖြစ်ခဲ့ပါ..။

အခုတော့ ဘာထူးတော့မှာလဲလေ..။

(၂ ၂)

“ နွေဦး ဒီမှာ မနေတာ သား မသိဘူးလား..။ နွေဦးက ထမင်း
ထားတဲ့တိုက်ခန်းကို ပြောင်းသွားပြီကွယ်”

ဒေါ်လေးစကားကြောင့် ကျွန်တော် အံ့သြသွားရပါသည်။

ဒေါ်လေးက သူ့ကို မကြည့်၊ မျက်နှာလွဲကာ မျက်နှာပူဖောင်း
ရှိပါသည်။

“မောင်မင်းယံ .. နွေဦး ဒေါ်လေးတို့ကို သူနဲ့လိုက်နေဖို့ ခေါ်မိ
သေးတယ်ကွယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒေါ်လေးကိုယ်တိုင်က ဒီအရပ် ဒီပတ်
ဝန်းကျင်က မခွာနိုင်ဘူးလေ”

“ကျွန်တော့်ကို ဘာမှာသွားသေးလဲ ဒေါ်လေး”

ဒေါ်လေးက လေးပင်စွာ ခေါင်းခါပြပါသည်။ ဒါဆို သူ့စာဖတ်
လမ်းက ဆုံးပြီပေါ့..။

လမ်းခွဲဖို့အတွက်တော့ ခြေသံမပေးခဲ့တဲ့ ချစ်သူ .. နှုတ်ဆက်ဖို့
အတွက်တောင် သူမက ဆွဲအားမဲ့ပြီလား..။

“ကျွန်တော် ပြန်ဦးမယ် ဒေါ်လေး..။ တကယ်လို့ ဒေါ်လေးဆီ
ဦးစုန်းဆက်ရင်ပဲဖြစ်ဖြစ် .. လာတွေ့ရင်ပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်က
အရင်အထူးအထူးပဲဖြစ်ဖြစ် ဒေါ်လေး ပြောပေးပါနော်”

ဒေါ်လေးက စိတ်မကောင်းဟန် ခေါင်းညိတ်ပြပါသည်။ ကျွန်တော်
ဒေါ်လေးဆီက ပြန်လာပြီး ဆိုင်ရောက်တော့ ကျွန်တော့်မျက်နှာ
အထူးအထူးကြည့်ကာ အေးမြင့်ကျော်က လှမ်းမေးပါသည်။

“မင်း နွေဦးတို့အိမ်က ပြန်လာတာလား မင်းယံ..။ ဘာထူးလဲ”
ကျွန်တော် ကုလားထိုင်ပေါ် စိတ်ပျက်လက်ပျက်နီရင်း...

“နွေဦး .. ငါ ပြောတဲ့ တိုက်ခန်းကို ပြောင်းသွားပြီတဲ့”

“ဘယ်လို မင်းယံ .. နွေဦး အိမ်ပြောင်းသွားပြီ၊ ဒါဆို ဒေါ်လေး
အရော ..”

“ဒေါ်လေးတို့က ဒီမှာကျန်ခဲ့တယ်လေ”

“ဟာကွာ.. နွေဦး ပြောင်းမယ်ဆိုရင် မင်းကိုတော့ အကြောင်း
ပြောသင့်တယ်လေ”

အားမလို အားမရဟန်နှင့် အေးမြင့်ကျော်ပြောတော့ ကျွန်တော်
အရုထို ပြောမိပါသည်။

“ရင်ခွင်ကို စုံကန်ဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့သူတစ်ယောက်က တိတိ
အဆိတ် ထွက်ပြေးသွားတာ ဆန်းသလား အေးမြင့်ကျော်”

“ဟော .. ဟိုကောင်တောင် ရောက်လာပြီ”

နိုင်ထူးက ဝင်ဝင်လာချင်း...

“ဘာသတင်းတူးလဲ မင်းယံ”

“နွေဦး ဟိုတိုက်ခန်းကို ပြောင်းသွားပြီ နိုင်ထူး”

ကျွန်တော့်အစား အေးမြင့်ကျော်က ဝင်ပြောပေးပါသည်။

“ဒါ မင်းကို မျက်နှာချင်းမဆိုင်ရဲလို့ဖြစ်မယ် မင်းယံ”

နိုင်ထူးမျက်နှာက ကျွန်တော့်အတွက် မကျေနပ်ဟန်ရှိပုံရပါသည်။

“ငါက သူ့အတွက်ဆို ပေးနိုင်သမျှတွေ အစားပေးအထိ ပေးထား

ခဲ့တာသူလည်း သိပါတယ်။ ဒါကို သူ နားလည်သင့်တယ်ကွ”

“မင်း သူ့နဲ့ တွေ့ချင်လား မင်းယံ”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြမိပါသည်။

“စိတ်ချ သူငယ်ချင်း.. ငါ အန်ကယ်ပိုင်တဲ့ တိုက်ခန်းတွေထဲမှာ ဘယ်တိုက်ခန်းလဲဆိုတာ ဒယ်ဒီဆီက နည်းနာလိုက်မယ် သူငယ်ချင်း

နာကျင်စရာတွေလည်း ရင်ထဲမှာ များလို့ ထားရ စက်စေတယ် နွေဦး ..

ဒီနေ့ဝင်လို့ နောက်တစ်နေ့ နေထွက်တဲ့အထိ ငါ့အချစ်တွေနဲ့ နေ့စဉ်ရက်ဆက် မင်းအတွက် ရှင်သန်ခွင့်ပြုနေမှာပါဆိုတာ မင်းနားလည်သင့်ပါတယ်..။

| ၂ ၂ |

“ ကိုကြီး မင်းကို လက်ထပ်ချင်ပြီ ငယ်လေး”

ကိုကြီးစကားကြောင့် နွေဦး ဆတ်ခနဲ တုန်ရီသွားကာ တိုကြီးရဲ့ နှုတ်မှာ မိန်းမောနေရာမှ ရုန်းထွက်မိပါသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ငယ်လေး”

ကိုကြီးကို အဖြေပေးပြီးကတည်းက ကိုကြီးက သူမကို ‘ငယ်လေး’ ဟော ခေါ်ပါသည်။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ကိုကြီး၊ ငယ်လေး လက်မထပ်ချင်သေးဘူး

ကိုကြီး အခုမှ နွေဦးက နာမည်ရစပဲ ရှိသေးတယ်”

တိုကြီးက သူမကို ပြုံးကြည့်နေရင်း...

“အခုခေတ် ပရိသတ်က အပျိုအအို မခွဲပါဘူး ငယ်လေးရယ်၊

အပညာစစ်ဖို့က အရေးကြီးဆုံးပါ”

သူမ ပြုံးရင်း...

“ကိုကြီး ထင်လို့လား”

www.burmeseclassic.com

ဦးရဲထက်က ခေါင်းညိတ်ပြပါသည်။ နွေဦး အမှတ်တရ အလေးတွေတင်ထားတဲ့ စင်ပေါ်က ယုန်ရုပ်လေးကို ငေးကြည့်မိသွား

ဒီအရုပ်လေးကို ကိုကြီးနှင့် ရှေ့ပင်ထွက်ရင်း ချစ်စရာကောင်းလို့ ဝယ်လာခဲ့ပေမယ့် အိမ်ရောက်တော့ ဒီအရုပ်လေးကို ဖွေပိုက်ကတည်းက ဒီအရုပ်လေးကို မျက်နှာချင်းဆိုင် မကြည့်ရဲ။ အသဖြင့် အပြစ်ကင်းတဲ့ ယုန်ရုပ်လေးရဲ့ မျက်ဝန်းတွေကိုပေါ့။

ဒီယုန်ရုပ်လေးရဲ့ မျက်ဝန်းကိုမြင်တိုင်း သူမ ရင်ထဲကို ကြားရုံမှတော့ လေးလံမှုတွေ ဝင်လာခဲ့ပါသည်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မင်းယံရဲ့ ပုံရိပ်ကို ဖျတ်ခနဲ မြင်လိုက်သလိုလို ဖြစ်နေမိပါသည်။

“ငယ်လေး ကိုကြီး ပြောတာကြားလား”

“ရှင် .. တာလဲဟင်”

ကျွန်မရဲ့ ဝိုင်တွေတွေနဲ့ မေးမိတာကြောင့် ကိုကြီးက ရယ်ရင်းမတတ်ထရပ်ကာ အဝတ်အစားတွေ သေသေသပ်သပ် ပြင်ဆင်ရင်း

“နွေဦးလည်း ဒီနေ့ ဘာတွေဖြစ်နေလဲ မသိဘူးက .. ကိုကြီး

လည်း ကုမ္ပဏီသွားလိုက်ဦးမယ်၊ ခြောက် .. ရော့ .. နွေဦးအတွက် အသုံးလိုမယ်ထင်ပြီး ကိုကြီး စီစဉ်ပေးထားတာ နွေဦးမှာမည်နဲ့ နေပန်းဟမ်းဖုန်း”

ကိုကြီးက စားပွဲပေါ်က အိတ်ကို ပုတ်ပြုရင်း သူမနဖူးကို နှိပ်နှိပ် ထွက်သွားပါသည်။

သူမနဲ့ကိုကြီး တွေ့ကြသည်ဆိုပေမယ့် သူမ ကိုကြီးကို အဆုံးစွန်စီ အလိုမလိုက်ခဲ့ပါ။ ဒါဟာ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူမရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက် တွေဝေမှုကြောင့် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မည် ထင်ပါသည်။

ကိုကြီးထွက်သွားတော့ သူမတစ်ယောက်ထဲ ကျန်နေခဲ့ပါသည်။ သူမ မှန်ရေ့မှာရုပ်ရင်း မှန်ထဲကပုံရိပ်ကို ကြည့်ကာ မျက်ရည်တွေ ထွက်ခဲ့ပါသည်။

ငါ့ရဲ့ လိုချင်တပ်မက်မှုအတွက် စီးစာကောင်းနေခဲ့ပြီ မင်းယံ၊ ငါ့ရဲ့ မရောင့်ရဲနိုင်တဲ့စိတ်က နင့်ရဲ့ စိတ်ကို သတ်သလိုဖြစ်နေပြီလား မင်းယံ..

ငါ့ မှန်တယ်လို့ ထင်ခဲ့သလားလို့ နင့်ကို ဇွတ်မေးရင် နင့်ရဲ့ ငါ့အပေါ် အလိုလိုက်မှုနဲ့ ခေါင်းညိတ်မှာ ငါ သိနေခဲ့တယ်ဟာ..

မေမေပြောသလို နင် ငါ့တွေ့ချင်တယ် ဘယ်လိုပြောနေပေမယ့် နင့်ကို ငါ မတွေ့ရဲဘူး မင်းယံ..

ငါ့ရဲ့ အပြစ်တွေက များနေပြီ.. မှားမှန်းသိရက်နဲ့ ငါ ဒီလမ်းကို ရွေးချယ်ခဲ့မိပြီလေ..

ငါ့ထိုက်နဲ့ ငါ့ကပေါ့ဟာ..

၁၅၁

စိတ်လေလွင့်တယ်ဆိုတဲ့စကားရဲ့ အဓိပ္ပာယ် အတိမ်အနက်ကို ကျွန်တော် ခုမှ သိလာခါစရှိသည်။

ဘယ်သူနဲ့မှလည်း မတွေ့ချင်၊ ဘယ်သူနဲ့မှလည်း စကားမပြောချင်မည် ခံစားချက်က ရင်ထဲမှာ..။ တစ်ယောက်တည်း နေချင်သည်။ အတွေးတွေနှင့်ပေါ့..။

သာယာတဲ့ရွှေခင်းတွေလည်း ဝမ်းနည်းရိပ်နဲ့ တအံ့နွေးနွေး ငိုကြွေးနေသယောင်..။

သစ်ရွက်ခြောက်တွေရဲ့ လွင့်ကြွေမှုဟာ ကျွန်တော့်အိပ်စက်တွေနဲ့ ထပ်တူညီမျှနေသလား..။

“ဟဲ့ .. ဟိုဘက်မှာ မော်ဒယ်ဇွေဦးစော် ကြော်ငြာရိုက်နေတယ်ဟဲ့”

သူမရဲ့ နာမည်ကို ကြားမိတိုင်း နေ့လယ် တစ္ဆေအခြောက်ထိ လိုက်ရသလို ဖြစ်မိတာတွေ အမှန်..။

ခုနကောင်မလေးနှစ်ယောက် ပြောသွားတဲ့စကားက ကျွန်တော့်ခြေထောက်တွေကို အမိန့်ပေးလိုက်သလိုပါပဲ..။

လူတွေစုဝေးနေတဲ့ ကန်ပတ်လမ်းဘက်ကို သူ လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။ လူအုပ်ကြားရဲ့ ဆန်ကျင်စွာ ကုန်းမြင့်တစ်ခုပေါ်ကနေ ကြော်ငြာရိုက်ကွင်းကို ငေးကြည့်နေသည်။

စက်အဖွဲ့သားတွေ၊ ရောင်ပြန်ပြား ကိုင်ဆောင်ထားသူတွေ၊ ထရော်လီ၊ ကရိန်းတွေနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေတဲ့ လူတစ်စု၊ ကြော်ငြာသီချင်းသံက ပျံ့လွင့်နေသည်။

စည်းချက်ကျစွာ လှုပ်ရှားနေတဲ့ အပြာရောင် ငှက်ကလေးစာစ်ကောင်ရဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေက သူ့ရင်ကို စုံကန်ခဲ့သော ငှက်ကလေးတစ်ကောင်လို့ ဘယ်သူ ထင်ကြမှာလဲ..။

“ဟာ ... ဇွေဦး နင့်ပုံစံကို ပြန်ကြည့်ဦး၊ ဟဲ့ .. ဇွေဦးရဲ့စိတ်ကပ်ဆရာမ ဘယ်သူ .. အခင် နင့်မင်းသမီးလည်း ကြည့်ဦး၊ ဆံပင်ပုံပျက်နေတယ်လေ”

ကနွဲ့ကလျနဲ့ အခြောက်တစ်ယောက်က ရုပ်ပြာရှုပ်ပြာနဲ့ ဇွေဦးရဲ့ ဆံပင်ကို ပြင်ပေးပါသည်။ ဒါရိုက်တာဖြစ်ဟန်တူသူက ကင်မရာဆရာ နှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ကို လှမ်းအော်ပြောပါသည်။

“ကိုစိုး .. ခင်ဗျား ဒီဘက်ကို ချိန်”

ကင်မရာတွေသယ်ပြီး ဒါရိုက်တာညွှန်ပြရာ နေရာမှာ ချိန်ရွယ်

ကြပြန်သည်။ ဒါရိုက်တာက ကင်ဇရာဆရာကို အချက်ပြပြီး မော်နီတာကို ကြည့်သည်။

“ရိုက်မယ်... ဇိုက် ဖိုး ဟိုး ဟာ.. ဟိုနောက်ကလူ ကျေးဇူးပြုပြီး ဝေဖယ်ပေးပါ။ ခင်ဗျားရုပ်က ကင်ဇရာထဲ ပါနေတယ်”

ဒါရိုက်တာက ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း ရပ်နေရာကို လှမ်းအော်ပြောတော့ လူအုပ်ရဲ့ အာရုံက ကျွန်တော့်ဆီ ရောက်လာပါသည်။ နွေဦးလည်း အများနည်းတူ လိုက်ကြည့်သည်။

သူမ ကျွန်တော့်ကိုမြင်တော့ အံ့ဩသွားဟန်ထက် ပိုပါတယ်။ ဝိုင်းစက်သွားတဲ့ နှုတ်ခမ်းက ပြန်ပီတိခွင့်မရ...။ သူမရဲ့အကြည့်တွေက သေဆုံးခြင်းတစ်ခုကို ကပ်ငြိနေသလိုပါပဲ။

သူနဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့အကြည့်က ဝေလေးပါ...။ ဒါဝေမယ့် အဲဒီအကြည့်နှစ်ခုထဲမှာ ပြောပြဇရာအချက်အလက်တွေပါ ပါတယ်။

နာကျင်ခြင်းနဲ့ အပြစ်တစ်ခုရဲ့ စကားသံ...။ တစ်ယောက်က တောင်းဝန်ခြင်းနှင့် ရင်မဆိုင်ရသူ...။ ဒီလောက်ဆို လုံလောက်ပါပြီ။

ကျွန်တော် သူမကိုကျောခိုင်းကာ ကုန်းမြင့်လေးပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့ပါသည်။

ဘာတွေဆက်ပြီး လွမ်းချင်သေးလို့လဲ မောင်မင်းယံရယ်လို့ ကောင်းကင်က တရားချနေသယောင်ယောင်...။

နွေဦး ထွက်ခွာသွားတဲ့ကျောပြင်ကို ငေးကြည့်မိသည်။

ရိုက်ကွင်းထဲကို ရောက်လာပြီး သွေးရူးသွေးတန်းနဲ့ သူမကို ပက်ပက်စက်စက်ပြောသွားမယ်လို့ ထင်ထားမိပေမယ့် မင်းယံက အထိရာပိုသည်းစေမည့် အကြည့်တစ်ချက်ပေးသွားရုံကလွဲပြီး ဘာမှ မပြောခဲ့...။

“နွေဦး.. ညည်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ..။ ဪ ဒီကလေးမ စိတ်နဲ့ လူနဲ့ ကော်ပါလား။ ကဲ... စမယ်”

အဲဒီနေ့က သူမ ဝေဖယ်ပြန်ရိုက်ခဲ့ပါသည်။

အမှားတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပြုလုပ်ခဲ့တဲ့ နွေဦး ဆက်မှားနေပါသေးသည်။

[Faint, mostly illegible text in Burmese script, likely bleed-through from the reverse side of the page.]

“မင်း အရမ်းခဲစားနေရလား မင်းယံ”

မန္တယံနီက စာနာဟန်နှင့် ကျွန်တော့်ကိုမေးတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ရယ်သံက အသက်မပါခဲ့ပါ။

“ဟာ ... ဘာလို့ခဲစားရမှာလဲ၊ ပျော်နေတယ်လေ မန္တယံနီ”
ကျွန်တော့်ရဲ့ ဟာသကို မန္တယံနီက လိုက်မရယ်ခဲ့။

“ခံထားရတဲ့ဟာတွေက များတော့ ဒီကောင့်နှလုံးသားက သွက်
ချာပါဒ် ဖြစ်သွားပြီ မမ”

ဒီတစ်ခါတော့ အားလုံး ရယ်မိကြပါသည်။

“အေးဟယ် .. နွေဦး ဒီလိုလုပ်လိမ့်မယ်လို့ ငါ မထင်ထားမိတာ
အမှန်ဟ”

“ဪ မမရယ် ဆံပင်ကောက်တာကို ဖြောင့်လို့ရတယ်။

စိတ်ကောက်တာကို ဖြောင့်လို့မရဘူး..၊ စကားပုံ ရှိတယ်လေ”

“နင်ပြောမှ စကားပုံ အသစ်အဆန်းတွေ ပေါ်လာတော့တယ်၊
အင်း.. ဒီကောင်မလေး ဒီနောက်ပိုင်း ငါ့ဆီမှာမအပ်တာ ဘာကြောင့်
ပါလိမ့်လို့ ငါ တွေးနေတာ”

မန္တယံနီစကားကြောင့် ကျွန်တော်က...

“ဖောက်သည်တစ်ယောက် လျော့သွားလို့လား မမ”

“ဒီကောင်လေးနယ် အရေးထဲဟယ် .. နင် တကယ် မခံစားရ
တာလား မင်းယံ”

မန္တယံနီစကားကြောင့် နိုင်ထူးက အခုလိုပြောပါသည်။

“ဒါပေမယ့် မမရယ် .. ဒီကောင်နဲ့ နွေဦး တွဲလာတာ သက်တမ်း
က အရှည်ကြီးလေ၊ ဆန်ရင်းက ဒီကောင်ကို နာနာဖွတ်သွားတော့
ဒီကောင် ရုတ်တရက်ခံလိုက်ရတာ အနာရှိန် ပိုများသွားတာတော့
အမှန်ပဲ”

မန္တယံနီက နိုင်ထူး စကားကြောင့် ခေါင်းညိတ်ပြီး...

“ဒီကိစ္စတွေ အန်ကယ်ရဲထက် သိလား”

မင်းယံက နှုတ်ခမ်းတင်းတင်းစေ့ရင်း...

“မပြောတတ်ဘူး မန္တယံနီ”

“ငါ့အထင်တော့ သိပုံမရဘူး မင်းယံ”

“ဟဲ့ .. အဲဒါဆို ပြောလိုက်ပါလား”

“ဒီကောင်က မပြောနဲ့တဲ့.. အန်ကယ်ရဲထက်က ကာယကံရှင်

www.burmeseclassic.com

မဟုတ်ဘူးတဲ့လေ၊ ထိပ်တိုက်ဖြေရှင်းရမှာ နွေဦးတဲ့”

“ဟဲ့ .. အဲဒါဆိုလည်း သွားရှင်းလိုက်ပါလား”

“ကျွန်တော်မှ သူ့လိပ်စာကို မသိတာ မနွယ်နီရယ်”

“ဒယ်ဒိုကို မေးကြည့်ပါလား”

ကျွန်တော်က နိုင်ထူးကို ကြည့်ပြီး...

“ဒီကိစ္စတွေကို လူကြီးတွေ မသိစေချင်ဘူးလေ..၊ မမနွယ်နီရော နိုင်ထူးပါ ဒီကိစ္စကို အန်ကယ်နဲ့အန်တီ မသိအောင် ဖုံးဖိထားပေးပါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ..”

နိုင်ထူးအမေးကြောင့် ကျွန်တော်က...

“အန်ကယ်တို့ အန်တီတို့သိရင် ကျိန်းသေ အစ်ကိုကြီး သိပြီ လေ..၊ ကျွန်တော် အစ်ကိုကြီးတို့ ပေးမသိစေချင်ဘူးလေ၊ အစ်ကိုကြီး အနေနဲ့က ကျွန်တော်နှင့်နွေဦး ရည်းစားဖြစ်မှန်းမသိလို့ ပရိုပိုစ်လုပ်ခဲ့ တာလေ”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် နိုင်ထူးက မျက်စောင်းထိုးရင်း...

“မင်းကို အစကထည်းက ငါ ပြောထားပဲ..၊ အစကတည်းက နွေဦး ကြော်ငြာရိုက်ဖို့ လုပ်ကတည်းက မင်းရည်းစားပါလို့ ပြော လိုက်ရင် ဒီပြဿနာက ဒီလောက်အထိ ပါမလာဘူး”

“ဒါတော့ကွာ ..”

ကျွန်တော်ရဲ့ ဝိုးတိုးပါးတားစကားကြောင့် နိုင်ထူးက...

“မင်း ပြောလိုက်ရင် ပျော့စိပျော့စိနဲ့ ဒါကတော့ကွာ..ကတော့ ပြောမှာပဲ၊ ဟိုဟာမက ..”

“ဟဲ့ ..”

မနွယ်နီက လှမ်းဟန်ပေမယ့် ကျွန်တော် နိုင်ထူး အကြောင်းသိ နေတော့ ရယ်မိသည်။

“ပြောရမှာပဲ မမ..၊ အဲဒီဟာမက ဒီကောင်ရင်ဘတ်ကို ရော့ကား ထစ်လို အသုံးပြုပြီး အပေါ် တစ်ဆင့်ကို တက်သွားတာ”

“အဲလောက်ကြီး မပြောစမ်းပါနဲ့ဟယ်”

“ကျွန်တော်မှိုလို့ တော်သေးတယ် မမ..၊ ဟိုကောင် အေးမြင့် ကျော်ဆို ဒုဂိုကတည်းက ဟိုဟာမအတွက် အစစအရာရာ ကျွန်လို ငြိမ်ခံပေးနေတဲ့ ဒီကောင်ကို အမြင်ကပ်လို့ပြောတာ ကျွန်တော့်ထက် ဆိုးတယ်”

“ဒါကတော့ ဒီလိုဖြစ်မှန်းမှ မသိလို့ဖြစ်မှာပေါ့ .. ဟုတ်တယ်နော် မင်းယံ ..”

မောင်နှမနှစ်ယောက်ကို ကြည့်မိပြီး ကျွန်တော်ပြီးမိပါသည်။ အခုချိန်တော့ ဒဏ်ရာက နည်းနည်းထူပေတာပေ ခံနိုင်ရည်ရှိသွား ပါပြီ။

www.burmeseclassic.com

“ဟော သားပြန်လာပြီ”

ကျွန်တော် အိမ်ပေါ် တက်တော့ ဦးရဲထက် ရောက်နေပါသည်။

“မင်းကွာ စောင့်လိုက်ရတာ”

ကျွန်တော် မျက်နှာမပျက်အောင် ဟန်ဆောင်နေရပါသည်။

“အစ်ကိုကြီး ရောက်နေတာ ကြာပြီလား”

“မင်းအစ်ကိုကြီး ရောက်နေတာ ကြာပြီသားရဲ့ ဒီမှာလေ လက်ဆောင်တွေ ပါလာသေးတယ်”

“ဟာ!... အားနာစရာဗျာ”

ပစ္စည်းတွေက အတော်များပါသည်။ ပြီးတော့ ဒီလိုလက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေက သူတို့ပတ်ဝန်းကျင်အသိုင်းအဝိုင်းနဲ့ မနီးစပ်..။

“အားနာစရာ မလိုပါဘူးကွာ..။ ငါ့ညီနဲ့ အစ်ကိုကြီးကြားမှာ အားနာစရာစကား လိုသေးလို့လား..။ ကဲ .. မင်း အားလား”

“အားမိတယ် အစ်ကိုကြီး”

“ဇာလိက်ခဲပါကွာ..။ ပြီးရင် အစ်ကိုကြီး အိမ်တိုင်ရာရောက်ပြန်လိုက်ပို့ပေးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒေါ်လေး ကျွန်တော် သွားလိုက်ပါဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

မေမေ့ကို ဦးရဲထက် နှုတ်ဆက်ပြီး ကျွန်တော်နဲ့ ဦးရဲထက် ထားဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့မိပါသည်။ ကားပေါ်ရောက်တော့ ဦးရဲထက်က စီးကရက်ဘူးကို လှမ်းပေးပါသည်။ ကျွန်တော် စီးကရက်ထို ပါးစပ်မှာတော့တော့ ဦးရဲထက်က အလိုက်သင့် မီးညှိပေးပါသည်။

ဦးရဲထက်က ကားကို ကန်စောင်းတစ်ခုကို မောင်းသွားပြီး အရိပ်ကောင်းတဲ့ သစ်ပင်ရိပ်အောက်မှာ ကားကို ထိုးရပ်ပါသည်။ ထားပေါ်မှ နှစ်ယောက်သား ချက်ချင်းမဆင်းကြပေ။

“အစ်ကိုကြီး မင်းကို အရေးကြီးတဲ့စကား ပြောစရာရှိလို့ ခေါ်လာ ခဲ့တာ မောင်မင်းယံ၊ ပြီးတော့ မင်းဆီက အကူအညီတစ်ခု ထည်း လိုတယ်လေ”

အစ်ကိုကြီးက ကားတံခါးဖွင့်ကာ အရင်ဆင်းသွားပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း အလိုက်တသိ လိုက်ဆင်းပေးရင်း နှစ်ယောက်အတူ ထန်အစပ်ကို လျှောက်မိကြသည်။ ငြိမ်သက်အေးဆေးတဲ့ ရှုခင်းနဲ့ လေပြည်သည် ငြိမ်းချမ်းအေးမြစရာ..။

www.burmeseclassic.com

“နားနဲ့မနာ ဖဝါနဲ့နာကွာ မောင်မင်းယံက နွေဦးအစ်ကိုဝမ်းကွဲ ဆိုတော့ မင်းကို အစ်ကိုကြီး အကူအညီတောင်းချင်လို့..”

“ဗျာ!...”

အစ်ကိုကြီးက သူ့ကို လှည့်ကြည့်ပါသည်။ ပြောရခက်နေဟန်ရှိ သည်။ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆုပ်နယ်ရင်း...

“အစ်ကိုကြီး ပြောချင်တာက အခု အစ်ကိုကြီး နွေဦးနဲ့ လက် ထပ်ဖို့စီစဉ်ထားတာ နွေဦးက အချိန်ဆွဲနေတယ် မောင်မင်းယံ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မင်းအပေါ် နွေဦး သံယောဇဉ်ကြီးတာ အစ်ကိုကြီး သတိထား မိတယ်လေ၊ အခုကိစ္စလာတာတောင် နွေဦး မသိဘူး မောင်မင်းယံ၊ သူသိရင် အစ်ကိုကြီးကို စိတ်ကောက်မှာ သေချာတယ်”

ကျွန်တော် သက်ပြင်းရှိုက်မိပါသည်။

“မင်း အစ်ကိုကြီးအတွက် နွေဦးကို လက်ထပ်ပွဲကို အမြန်ဆုံး လက်ခံဖို့ ဝိုင်းကူပြောပေးပါလို့”

“ဗျာ!...”

ရင်ဘတ်ထဲမှာ နာကျင်စရာကောင်းလောက်အောင် ခိုင်းစေမှု...

“ဟို .. အစ်ကိုကြီး ပြောတာ အမှားပါလို့လား မောင်မင်းယံ” အစကတည်းက မှားခဲ့တာပါလို့ မပြောထွက်ရက်ပါ..။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကိုကြီး .. ကျွန်တော် ပြောပေးပါ့မယ်”

အစ်ကိုကြီးက ဝမ်းသာအားရနှင့်...

“သိပ်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ငါ့ညီ”

“သူ အခု ဘယ်မှာနေတာလဲ အစ်ကိုကြီး”

အစ်ကိုကြီးက လိပ်စာတစ်စုံကို ရွတ်ပြပါသည်။

“စိတ်ချပါ အစ်ကိုကြီး”

“ဟိုလေ .. လောတာတော့ မဟုတ်ဘူးကွာ၊ မနက်ဖြန် သူ နိုက်ကွင်းမရှိဘူး။ သူ့အိမ်မှာပဲ ရှိလိမ့်မယ် ငါ့ညီ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် မနက်ဖြန်ပဲ သွားလိုက်ပါ့မယ် အစ်ကိုကြီး”

အစ်ကိုကြီး ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ပျာပျာသလဲနှင့်...

“ဟာ .. အစ်ကိုကြီး လိုက်ပို့ပေးမှာပေါ့”

“ရပါတယ် အစ်ကိုကြီးရယ် .. ဒီနေရာလေးက ငြိမ်းချမ်းတော့ စထနေလိုက်ဦးမယ်”

“ဪ .. ဒါဆိုလည်း ပြီးရော၊ အစ်ကိုကြီး သွားမယ်နော်”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြမိပါသည်။ အစ်ကိုကြီးက နှုတ်ဆက် ပြီး ကားပေါ်တက်ကာ မောင်းထွက်သွားပါသည်။

ကျွန်တော့် ကန်ရေပြင်ကို ငေးကြည့်ရင်း စိတ်မော့စွာ သက်ပြင်း ချစ်ပါသည်။ အနီးနားကိုကြည့်တော့ အများသုံး တယ်လီဖုန်းဆိုင် လေးကို တွေ့မိပါ သည်။

www.burmeseclassic.com

ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း စဉ်းစားနေစဉ်မှာပဲ နိုင်ထူးရဲ့ ကားမှလေး ရောက်လာပါသည်။ နိုင်ထူးနှင့်အတူ အေးမြင့်ကျော်ပါ ကားပေါ်က ဆင်းလာရင်း...

“ဟာ!.. အလွမ်းသမားလေးက ကန်ရေပြင်ကို ကြည့်ပြီး ဘာတွေ ပီစီဒီရိုက်နေတာလဲ”

ကျွန်တော် ဒီမှာ ရှိသည်လို့ ဖုန်းဆက်ခေါ်လိုက်တော့ ဒီကောင် တွေရောက်လာကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အေးမြင့်ကျော်နဲ့ နိုင်ထူးက ကျွန်တော့်ဘေးမှာ ခြေပစ်လက်ပစ် ဝင်ထိုင်ရင်း...

“ဟာ .. ကောင်းလိုက်တဲ့လေကွာ”

မျက်နှာကိုမော့ကာ လေပြည်ကို ရှုမြိုက်ရင်း နိုင်ထူးက ပြောပါ သည်။ ဒီကောင်တွေ ဘာမှသိပုံမရသေး..။

“ဘာကိစ္စနဲ့ ငါတို့ကို ခေါ်လာရတာလဲဟာ..။ ဘာလဲ ကောင် မလေးတစ်ယောက်က မင်းကို တွေ့ချင်တယ်ပြောလို့ ချိန်းလို့လား”

အေးမြင့်ကျော်က နောက်ရွတ်ရွတ်နဲ့ ပြောသည်။

ကျွန်တော် ကန်ရေပြင်ကို လေကြည့်ရင်း...

“သိပ်မကြာခင်က ငါ့အိမ်ကို ဦးရဲထက် လာသွားတယ်”

“ဟမ်!..”

“ဟေ!..”

နှစ်ယောက်စလုံး အထိတ်တလန့်နဲ့ သူ့ကို လှည့်ကြည့်ကြပါသည်။

“ဟဲ့တိတယ်..။ ငါ့ကို ပြောစရာရှိလို့ဆိုပြီး ဒီကိုခေါ်လာခဲ့တယ်”

“သူက ဘာပြောလဲ”

“နေပါဦးဟ..။ ဒီကောင်စကားအဆုံးကိုလည်း စောင့်ကြည့်ပါ ဦးဟ”

“အစ်ကိုကြီးက ငါ့ကိုပြောတယ်လေ..။ သူနဲ့ နွေဦး လဲက်ထပ်ဖို့ အတွက် နွေဦးကို ငါက ဝိုင်းတွန်းအားပေးဖို့..”

“ဟာကွာ.. ဒါက ဒဏ်ရာရနေတဲ့သူကို ထပ်ပြီး နာကျင်အောင် နှိပ်စက်တာပဲ”

နိုင်ထူးက လက်မခံနိုင်ဟန် အပြောကြောင့်...

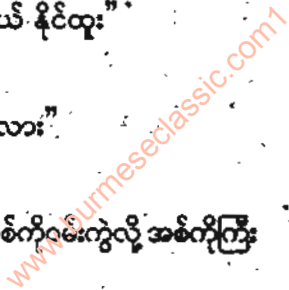
“ငါ လုပ်ပေးမယ်လို့ ကတိပေးခဲ့တယ် နိုင်ထူး”

“မင်း ကြောင်နေပြီ မင်းယံ”

“အခုလာပြောတဲ့ကိစ္စကို နွေဦး သိလား”

ကျွန်တော် ခေါင်းခါကာ...

“နွေဦး မသိဘူးတဲ့..။ နွေဦးနဲ့ ငါ့ကို အစ်ကိုခေါ်လို့ အစ်ကိုကြီး

သိထားခဲ့တာကို ငါ ဘာလို့ ကတိပေးလိုက်သလဲ သိလား”
 နှစ်ယောက်စလုံး ခေါင်းခါပါသည်။
 “ငါ နွေဦးနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပဲလေ”
 ကျွန်တော့်စကားကြောင့် နိုင်ထူးတို့ ငြိမ်သက်သွားကြပါသည်။
 “ရင်ထဲမှာ ဒီပုစ္ဆာကြီးကို ငါ ကြာကြာ ရင်ဝယ်မပိုက်ထားချင်
 တော့ဘူး သူငယ်ချင်း..။ နွေဦးနဲ့ ထိပ်တိုက် ပြဿနာရှင်းပြီးသွားရင်
 ငါ့ရဲ့ဘဝက ငြိမ်းချမ်းသွားပါပြီ”
 “ဘယ်နေ့လဲ..”
 “မနက်ဖြန်..”
 အေးမြင့်ကျော်က ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ကာ သက်ပြင်းချပါသည်။
 “မင်းအဖြစ်ကလည်းကွာ ခြေထောက်မှာ ခလုတ်တိုက်လို့ဒဏ်ရာ
 ရပါတယ်ဆိုမှ အဲဒီဒဏ်ရာပေါ်ကို အလေးထပ်ကျသလို ဖြစ်နေပြီ”
 “မိအေး နှစ်ခါမှာ မဟုတ်ဘူး .. မင်းယံ နှစ်ခါမှာလေ”
 ကျွန်တော် ကန်ထဲကို ခဲတစ်လုံး လှမ်းပစ်မိပါသည်။
 “မင်းတွေ့ရင်တော့ စိတ်လိုက်မာန်ပါ မဖြစ်စေချင်ဘူး မင်းယံ”
 ကျွန်တော် ပြုံးမိလိုက်ပါသည်။
 “ငါ့ဘဝမှာ မိန်းမတစ်ယောက်ကြောင့် ဘဝနှစ်မွန်းရမယ့်ကိစ္စတို
 ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူး နိုင်ထူး”
 နိုင်ထူးက ကျေနပ်ဟန်ပြုံးနေမိပါသည်။

“သူ့ကို ငါ မေးမှာပါ .. ငါ့ကို ဘာကြောင့် ရက်ရက်စက်စက်
 ထားခဲ့တာလဲလို့”
 “အဲဒါ မေးပြီးရင်..”
 “ငါ အဖြေသိရင် ကျေနပ်ပါပြီ နိုင်ထူး”
 “အေးလေ အခုပြဿနာက ဖြေရှင်းလိုက်မှဖြစ်မယ့်ဟာကို ငါ
 တို့ပါ လိုက်ပေးရမလား”
 “ရပါတယ်ကွာ .. ငါ့ကိစ္စ ငါ ရှင်းလိုက်မယ်”
 ကျွန်တော့်စကားကြောင့် အေးမြင့်ကျော်က ခေါင်းခါရင်း...
 “ငါတို့ အပေါ်ထပ် မလိုက်လာပါဘူး။ အောက်မှာ ကားထဲက
 စောင့်နေတယ်လေ”
 ပြောမရတော့လည်း ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်လိုက်ရပါသည်။
 နေလုံးက ကန်ရေပြင်ရဲ့ အရောင်ဟပ်မှုနဲ့ သွေးခဲသလိုလို..။
 သူ့ရင်ထဲက နွေဦးကြောင့် စွန်းထင်းခဲ့တဲ့ သွေးစက်တွေ တစ်မို
 စိမ့်နှင့် ဘယ်လောက်တောင် ယိုစိမ့်နေပြီလဲ..။ ဗရမ်းဗတာ ပြန်ကြ
 နေတဲ့ အလွမ်းတွေ ဒီတစ်နေ့ တစ်စစီ ကောက်ပြီး အနာဂတ်ကို
 မသယံဆောင်ဖို့ မနက်ဖြန် ဖြေရှင်းချက် ထုတ်ပါတော့မယ်..။
 မနက်ဖြန်ပေါ့ နွေဦးရယ်..။

www.burmeseclassic.com

“လိပ်စာအရတော့ ဒီကွန်ဒိုပဲ”

ကားထဲကနေ နိုင်ထူးက အပေါ်ကို မော့ကြည့်ကာ ပြောပါသည်။ ကျွန်တော် ကားပေါ်က ဆင်းတော့ အေးမြင့်ကျော်က ...

“မင်းယံ စိတ်အေးအေးထားပြီး ဖြေရှင်းနော်”

“စိတ်ချပါကွာ”

“သွားတော့ သူငယ်ချင်း”

နိုင်ထူးကို လက်ပြကား ကျွန်တော် တက်လာခဲ့ပါသည်။ လက်ကနာရီကိုကြည့်တော့ မနက်ရှစ်နာရီကျော်သာသာပဲ ရှိပါသေးသည်။ တတိယထပ်ရောက်တော့ မျက်နှာချင်းဆိုင်က လျှောက်လာတဲ့ ကောင်မလေးကို...

“ဟိုလေ .. မော်ဒယ် နွေဦးဇော်ရဲ့ အခန်းကို သိလားမသိဘူး”

ကောင်မလေးက ပြုံး၍ လက်ညှိုးပြပါသည်။ ကျွန်တော် ကောင်မလေး

ညွှန်ပြတဲ့ အခန်းတံခါးရှေ့ကိုရောက်တော့ အခန်းတံခါးကို

မခေါက်မိသေး..။ အခန်းနံပါတ်ကို အကြာကြီး ငေးကြည့်နေမိပါသည်။ မော်ဒယ် နွေဦးဇော်နဲ့ မင်းယံကြားမှာ ခြားနားမှုတွေ ဘယ်လောက် များနေပြီလဲ..။ မီးတစ်တန် ရေတစ်တန် စည်းခြားသလို စည်းတွေခြားနေခဲ့ပြီလဲ..။

လက်က လူခေါ်ဘဲလဲလုတ်ကိုနှိပ်မိတော့ သာယာတဲ့ အသံလေးက သဲ့သဲ့ကြားရပြီး “လာပြီ လာပြီ” လို့ ပြောသံနဲ့အတူ အခန်းတံခါးဖွင့်သံနှင့်အတူ...

“ကိုကြီးတို့များ တစ်ရက်လေး အနားရ ..”

စကားတစ်ခွန်းအဆုံးသတ်နဲ့ ရယ်မောပျော်ရွှင်ဖွယ် မျက်နှာလေးက သွေးဆုတ်သွားတဲ့လူနာလိုပဲ အံ့ဩ မျက်နှာ အပျက်ကြီးပျက်ကာ နွေဦးဇော် အဲဒီနေရာမှာ ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို..။

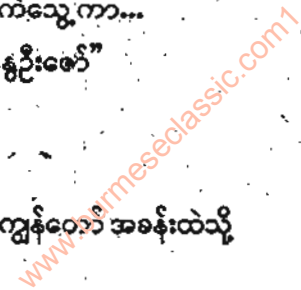
အိပ်ရာကနိုးလာစ ကပိုက်ရုံမျက်နှာလေးနှင့် ကျွန်တော့်ရဲ့ ဇာတ်လမ်း .. ဘယ်အချိန်ကြည့်ကြည့် လှနိုင်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် အိပ်ရာမှ ပို၍ သိလာပါသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်နှုတ်ခမ်းက စကားက ကျွန်တော် မစေခိုင်းရဘဲ အက်ကွဲခြောက်သွေ့ကာ...

“ငါ့ကို တံခါးဖွင့်မပေးတော့ဘူးလား နွေဦးဇော်”

သူမ ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားကာ...

“ငါ ...”

လမ်းဖယ်ဝေးတဲ့ သူမကို ကျော်လွန်၍ ကျွန်တော် အခန်းထဲသို့

ဝင်ခဲ့မိပါသည်။။ အခန်းရဲ့အပြင်အဆင်ကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော်နှင့် နွေဦး ပိုပြီး ဝေးကွာသွားသလို ခံစားရတာတော့ အမှန်ပါ။။

ကျွန်တော် သူမတို့လှည့်ကြည့်တော့ ကျွန်တော့်ကို ဧည့်ဝတ်ပြုတဲ့ သူမရဲ့အပြုံးတွေက မပီပြင်..။

“ငါလည်း နင့်ဆီကို ဒီတစ်ရက်နှစ်ရက် လာမလားလို့”

“လာမလို့..”

ကျွန်တော်က သံယောင်ပြုရင်း ရယ်သည်။

“အိမ်ပြန်ချိန်လွန်ခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို စောင့်နေရတဲ့ လူတစ် ယောက်အဖို့ ဘယ်လောက်ခံစားနေရမလဲ နှင့် သိလား နွေဦး”

သူမ မျက်လုံးတွေ ဝိုင်းစက်သွားပါသည်။ အထိအနာခံထားရသူ ရဲ့ မျက်ဝန်းတွေကို သူမ သတိမထားမိတာလား..။

“အခု ငါလာရတဲ့ကိစ္စက အစ်ကိုတစ်ယောက်က ညီမတစ် ယောက်ကို လက်ထပ်ဖို့ ပြောပြခိုင်းတဲ့ သံတမန်ဆက်ဆံရေးနဲ့ နင့်ဆီကို လာခဲ့ခိုင်းတာ နွေဦး”

သူမက အကြောင်သား ငေးကြည့်နေမိပါသည်။

“ခိုင်းစေသူက .. နှင့် ကိုကြီးလို့ခေါ်တတ်တဲ့ ဦးရဲထက်ပဲ နွေဦး”

သူမမျက်နှာမှာ ကြောက်မက်ဖွယ် ကြေကွဲမှုတွေနဲ့.. ဟော.. တစ်စတစ်စ ရှိုက်သံက စတင်ပြီ..။

“ငါ့မှာ နင့်ကို ပံ့ပိုးပေးနိုင်မယ့် ဂုဏ်သိက္ခာစည်းစိမ် အသိုင်း

အပိုင်းမရှိပေမယ့် နင့်ကို အပေါ်ရောက်အောင် တွန်းတင်နိုင်တဲ့ ပန်း ကောင်းကောင်း ရှိပါတယ် နွေဦး”

သူမ နှုတ်ခမ်းတင်းတင်းစေပြီး ငိုကြွေးသံကို ကျွန်တော် မျက် တွယ်ပြုချင်ပါသည်။

“နှင် ပွဲလမ်းတက်ဖို့ လုံခြုံလှပတဲ့ အဝတ်အစား ငါ မဆင်နိုင်ပေ မယ့် နှင့် လက်ညှိုးညွှန်ရာ လုပ်ပေးတတ်တဲ့ ခပ်ညံ့ညံ့နုလုံးသား တစ်ခု ရှိခဲ့တာ နှင့် မေ့နေခဲ့ပြီလား နွေဦး”

ကျွန်တော် သူမ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို လှုပ်ရှမ်းပြီး..

“ပြောပါဟာ ... ငါ့မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့ ငါ့ကို ထားခဲ့ရတာလဲ နွေဦး..။ နှင့် စိတ်ညစ်နေရင် အားပေးတတ်တဲ့၊ နှင့် ပျော်ရွှင်အောင် ပြေရှင်းတတ်တဲ့ နင့်ရဲ့အရဲလူတစ်ယောက်မှာ ဘာအပြစ်တွေများ ရှိနေလဲ..။ နှင့် ငြီးငွေ့သွားလို့လား..”

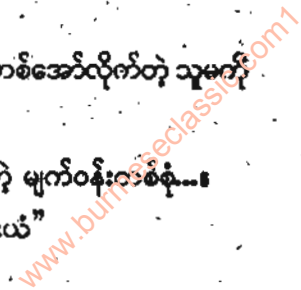
“နှင် အမြင့်ရောက်အောင် ငါပခုံးကို စုံကန်တက်ခဲ့ပြီးလို့ အလို မရှိလို့ ကန်ထုတ်လိုက်တာလား နွေဦး .. ပြောပါဟာ ..”

“မဟုတ်ဘူး ..”

ငိုကြွေးရင်း ဗလုံးဗထွေးနှင့် ငြင်းဆန်ဟစ်အော်လိုက်တဲ့ သူမကို ကျွန်တော် ကြည့်မိသည်။

ကျွန်တော့်ကို ရိုကျိုးတောင်းပန်နေတဲ့ မျက်ဝန်းဝစ်စုံ..။

“ငါ နင့်ကိုချစ်တာ ငါပဲ သိတယ် မင်းယံ”

ကျွန်တော် သူမစကားကြောင့် ရယ်မောမိခဲ့ပါသည်။

“အဲဒီအသိတွေကြောင့် နင်ပဲ ငါ့ကို ထားသွားခဲ့တာပေါ့ ဟုတ်လား နွေဦး..၊ တော်ပါတော့ဟာ .. အခု နင့်ဆီ ငါလာတာ နင် လက်မထပ်ပါနဲ့လို့ တောင်းဆိုဖို့ မဟုတ်ဘူး။ ငါ့ကို ပြန်ချစ်ပါ .. ငါ့ရင်ခွင်ဆီကို ပြန်လာပါလို့ တောင်းခံဖို့လည်း မဟုတ်ဘူး။ အရူးလုပ်ခံရတဲ့ ငါ့ရဲ့ အဖြစ်တွေကို ရုပ်တန်းကရပ်ဖို့၊ နောက်ဆုံး လမ်းခွဲတစ်ခု အကြောင်းကို နင့်ကို လာပြောတာ ဒါပါပဲ”

ကျွန်တော် လှည့်ထွက်ဖို့ပြင်တော့ ကျွန်တော့်နောက်ကျောကို သိုင်းဖက်ပြီး...

“မင်းယံ .. ငါ့ကို မထားခဲ့ပါနဲ့”

ကျွန်တော့်လက်က တံခါးသော့ကို လှည့်မိပြီး...

“နင့်ဘဝကို နင် တည်ဆောက်ခဲ့ပြီးပြီပဲ နွေဦး..၊ နင့်အဆောက်အအုံ ခိုင်မာအောင်လို့ ငါ့ဘဝက ကတုတ်ကျင်းသာသာ အံ့တူးခံခဲ့ရပြီးပြီဟာ..”

ကျွန်တော် ရုန်းထွက်ပြီး လှေကားအတိုင်း ဆင်းလာခဲ့ပါသည်။

နွေဦးစော် ကြမ်းပြင်ပေါ်ကို အရုပ်ကျိုးပြတ်ထိုင်ချရင်း တံခါးကို မျက်နှာအပ်ကာ ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုမိပါသည်။

မင်းယံ တိုက်အောက်ကို ရောက်တော့ ကားတံခါးဖွင့်ကာ ဝင်ထိုင်ပါသည်။

မင်းယံ ကားထဲရောက်တော့ နိုင်ထူးက ကားမောင်းထွက်သည်။ နိုင်ထူး နောက်ကြည့်မှန်မှတစ်ဆင့် မင်းယံကို လှမ်းကြည့်ဆော်ဘု တိုက်ပွဲရဲ့ အရှိန်အဟုန်က ခန့်မှန်းရလွယ်သည်။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မင်းယံရဲ့ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ နာကျင်ကြေကွဲမှု လမ်းခွဲတစ်ခုရဲ့ အဖြေကို တွေ့နေရပါသည်။

“မင်း ပြီးပြတ်ခဲ့ပြီလား မင်းယံ”

မင်းယံ ခေါင်းညိတ်ပြပါသည်။

“အားလုံး ပြီးပြတ်ခဲ့ပြီပေါ့”

အေးမြင့်ကျော် စကားကြောင့် မင်းယံ ကြိုးစားပြုံးမိသည်။

“အားလုံး ပြီးပြတ်ခဲ့ပါတယ်..၊ တကယ်လို့ တစ်ခါတလေ တိုက်ခိုင်းလို့ သတိရခဲ့မိရင်တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတိမရဖို့ အသိတစ်ခုတော့ ကြိုးစား မွေးရမှာပေါ့”

ဒီကောင်တွေဆီမှ စကားသံ ဆက်မကြားရတော့ပါ..။

“တကယ်”

နေဦး ခေါင်းညိတ်မိပါသည်။ ဦးရဲထက် ကလေးတစ်ယောက်လို ပျော်ရွှင်စွာ ဟစ်အော်မိပါသည်။

“ဟား .. ကိုယ့်စိတ်ကူး မှန်သွားတယ် နေဦး”

“နေဦး ကိုကြီးကို ငေးကြည့်နေမိပါသည်။

အိပ်မက်တစ်ခုကို အကောင်အထည်ဖော်ခွင့်ရတဲ့ ယုံကြည်ချက် တွေနှင့် ဦးရဲထက် ပျော်ရွှင်မှုက အတိုင်းမဲသိ..။

“နေဦးရဲ့ အစ်ကို မင်းယံကို ကိုယ် အကူအညီတောင်းမိတာ မှန် သွားပြီ”

နေဦး အားတင်းကာ ပြုံးမိသည်။ နေဦးရဲ့ မပီပြင်တဲ့ အပြုံးကို ဦးရဲထက် သတိထားမိကာ...

“ဟင် .. နေဦး နေများမကောင်းလို့လား .. မျက်နှာလည်း မကောင်းဘူး”

“နေဦး ခေါင်းကိုက်နေလို့ပါ ကိုကြီး”

နေဦးရဲ့ စကားကြောင့် ရဲထက် ပျာပျာသလဲဖြစ်သွားပါသည်။

“ဟာ!... အစောကြီးကတည်းက ပြောပေါ့ နေဦးရယ် .. ကဲ..

ထဲ .. ဆေးခန်းသွားရအောင်”

နေဦးက ခေါင်းခါပြကာ...

“အိပ်ရေးပျက်လို့ပါ ကိုကြီးရယ် .. ဓဏအနားယူလိုက်ရင် ထောင်းသွားမှာပါ”

“ဟာ .. သွားလိုက်ပါ နေဦးရယ်.. ရောဂါဆိုတာ မွေးထားတာ မကောင်းဘူး ရှာတိတ်ရ”

“နေဦး ဘာမှမဖြစ်တာ နေဦး သိပါတယ်”

“ဒါဆို ကားရိုက်ဖျက်လိုက်ပြီး အနားယူမလား”

နေဦး သူမကို အရမ်းအလိုလိုက် ဂရုစိုက်တတ်တဲ့ ဦးရဲထက် ကြောင့် ကြည်နူးမိတာ အမှန်ပါ..။

“မဖျက်ပါဘူး ကိုကြီးရယ် .. အိပ်ရေးဝဝ အိပ်လိုက်ရင် နေဦး ထောင်းသွားမှာပါ။ တကယ် ..”

“ကဲ ဒါဆို ဖိတ်စာတွေကြည့်ဖို့ ခန်းဝင်ပစ္စည်းတွေ သွားကြည့်ဖို့ ဝိုကြီးပဲ သွားလိုက်မယ်”

“ရပါတယ် နေဦး လိုက်ခဲမယ် ဓဏနော်”

ဦးရဲထက် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်မိပါသည်။ နေဦး သူမအနားထ ထိုင်သွားတော့ ဦးရဲထက် ပျင်းပျင်းနဲ့ နေဦးစာကြည့်စားပွဲကို သွားပြီ

www.burmeseclassic.com

စာအုပ်တွေ လှန်လှော့ ဖတ်ရှုနေမိသည်။ ဂျာနယ်တစ်အုပ်ကိုဖွင့်ရင်း စာမျက်နှာတစ်ရွက်ကိုအလှန်မှာ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံက ပြတ်ကျသွားပါတယ်။

မှောက်လျက်ကျနေတဲ့ ဓာတ်ပုံလေးကို လှမ်းကောက်ယူရင်း ကြည့်လိုက်တော့ ပြုံးရယ်နေတဲ့ နွေဦးနဲ့မင်းယံတို့ရဲ့ တွဲရိုက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံလေး ဖြစ်နေပါတယ်။ ရဲထက် ပြုံးမိရင်း “တော်တော်ချစ်တဲ့ မောင်နှမနှစ်ယောက်” ဝဲလို့ ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်မိပါသည်။

ဒါပေမယ့် ဓာတ်ပုံကိုကြည့်ရင်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရယ်မောနေကြတဲ့ သူမတို့ရဲ့ ဓာတ်ပုံကို စိုက်ကြည့်နေရင်း ရင်ထဲမှာ တစ်ခုခု ခံစားနေရသလို ဖြစ်လာတာတော့ အမှန်ပါ..။ ဓာတ်ပုံရဲ့ နောက်ကျောမှာ ခုနှစ်သက္ကရာဇ်တစ်ခုနှင့် သင်္ချာမေဂျာ နောက်ဆုံး နှစ်အမှတ်တရလို့ ရေးထိုးထားတာကို တွေးမိပါသည်။

ဓာတ်ပုံရဲ့ နောက်ကျောကို ကြည့်နေရင်း အခန်းတံခါးကို ဖွင့်သံကြားလိုက်မိတာကြောင့် ကပျာကယာ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲကို ဓာတ်ပုံကို ထိုးထည့်လိုက်လိုက်ကာ ဂျာနယ်ကို စားပွဲပေါ် ပြန်တင်ထားလိုက်ပါသည်။

“သွားမယ်လေ .. ကိုကြီး”

နွေဦးက ပြင်ဆင်ပြီး အဆင်သင့် ထွက်လာတာကြောင့် ခေါင်းညိတ်ပြပြီး အတူတံခါးပိတ်ကာ ထွက်လာခဲ့မိပါသည်။

“ဟော .. အန်ကယ်ရဲထက် လက်ထဲမှာ ဖိတ်စာနဲ့ပါလား၊ ဘာလဲ အန်ကယ်ရဲထက် မွေးနေ့လား”

နိုင်ထူး စကားကြောင့် အန်ကယ်ရဲထက်က ကားတံခါးကို ဆောင့်ပိတ်ကာ..

“ဘယ်က မွေးနေ့ရမှာလဲ မောင်နိုင်ရာ .. ဟဲ့ .. ဟဲ့.. အန်ကယ် ဓင်္ဂလာပွဲဖိတ်စာ လာပို့တာ”

“ဗျာ!...”

ရုတ်တရက်ဆိုတော့ နိုင်ထူး အံ့ဩသွားတာအမှန်ပါ။ ဒီလောက်ကြီး မြန်မြန်ဆန်ဆန် ဓင်္ဂလာပွဲကို ကျင်းပလိမ့်မယ်လို့လည်း နိုင်ထူး ထင်ခဲ့ပါ..။

“ဘာမင်္ဂလာပွဲတွေလဲ အန်ကယ်ရဲ့”

မမက သူတို့ဆီလျှောက်လာရင်းပြောတော့ အန်ကယ်က ဖိတ်စာကို လှမ်းပေးသည်။ မမက ဖိတ်စာကို ဖွင့်တော့..

“ဟင်!...”

မမ အံ့သြပုံကြောင့် အန်ကယ်ရဲထက်က ရယ်သည်။

“ဘာလဲ .. ငါ့မင်္ဂလာပွဲဆိုလို့ အံ့သြသွားလို့လား၊ ကဲ .. ညည်း

အဖေရော့ရှိလား နွယ်နီ”

“ရှိတယ် အန်ကယ်ရဲ”

အန်ကယ်ရဲက သူတို့ကို လက်ပြကာ ထွက်သွားမယ်ပြင်ပြီးမှ--

“ဪ အန်ကယ်ကို ဖိတ်စာတစ်စောင် ပို့ပေးပါကွာ”

“ဘယ်သူလဲ အန်ကယ်”

“မောင်မင်းယံဆီကိုပေါ့ .. အန်ကယ်ကိုယ်တိုင် သွားပေးသင့်တာပါ။ ဒါပေမယ့် အန်ကယ် အလုပ်ကိစ္စတွေများလို့ ကိုယ်တိုင် မလာနိုင်တာ ခွင့်လွှတ်ပါလို့ မောင်နိုင် ပြောပေးပါကွာ”

“စိတ်ချပါ .. အန်ကယ်”

“ကျေးဇူးပဲကွာ .. အန်ကယ် မင်းအဖေနဲ့ တွေ့လိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်”

အန်ကယ်ထွက်သွားတော့ နိုင်ထူး ဖိတ်စာကို ငေးကြည့်မိပါသည်။ မမက စိတ်မကောင်းဟန်နဲ့ သက်ပြင်းချရင်း...

“မင်းယံကတော့ ဒီသတင်းကိုကြားရင် ဘယ်လောက် စိတ်ထိခိုက်မလဲ မသိဘူးနော်”

နိုင်ထူး ခေါင်းခါပြကာ..

“ဒီကောင်နုလုံးသားက ထုံသွားပါပြီ မမ.. ဒီထက်ပိုပြီး ကြော့ဖို့လည်း ဖြစ်နိုင်မယ် မထင်တော့ပါဘူး မမ”

“အေးလေ .. ဒီကောင်လေး ခံနိုင်ရည်ရှိမယ်ဆိုတာ မမ ယုံပါတယ်၊ ကြည့်တော့ .. လူပုံက ပျော့နဲ့ နဲ့ ခံနိုင်ရည်တော့ အရှိသား”

“မင်းယံ သနားဖို့တော့ အကောင်းသားနော် မမ..၊ နွေဦးအတွက် သူ အစွန်ဆုံးအထိ ကိုယ်ကျိုးစွန့်ခဲ့တာ မမ..၊ ကျွန်တော် အသိဆုံးပါပဲ မမရယ်..၊ ဒါပေမယ့် ဒီကောင် ရလို့ကံတာက အဆစတန်ပဲ”

“နင်တို့လည်း မင်းယံကို ကြည့်ကျက်ပြီး ထိန်းပေါ့ဟယ်”

“စိတ်ချပါ မမ..၊ ဒီကောင် ဘဝပျက်လောက်တဲ့အထိ မိုက်မဲမယ့်ကောင်တော့ မဟုတ်ပါဘူး”

နိုင်ထူး ဖိတ်စာလေးကို ထပ်ကြည့်မိပါသည်။ အမွှေးနံ့သာ ဖိတ်စိတ်လက် ကြေသားရောင် .. ဒီအရာဟာ မင်းယံအတွက်တော့ အဆိပ်အတောက် ဖြစ်နေမှာပါ..။

လှပခန့်ညားတဲ့ အရောင်တလက်လက် ဖိတ်စာကို နိုင်ထူး စားပွဲပေါ် ပစ်ချပြီး ဝင်ထိုင်သည်။

“အန်ကယ်၊ ရဲထက် သူ့ကိုယ်တိုင် ဖိတ်မလို့ပါ။ ဒါပေမယ့် ဒီ ရက်ပိုင်း အလုပ်တွေအိပ်ပျော်နေလို့ ကိုယ်တိုင်မလာနိုင်တာ ခွင့်လွှတ် ပါတဲ့ ပြီးတော့ ဒီပွဲကို မတက်မဖြစ်တက်ဖို့ အထူးဧည့်သည်တော် အနေနဲ့ ကြံ့ရောက်ပါတဲ့ ကောင်းကွာ ..”

နိုင်ထူးရဲ့ အကောင်မလေးက ဖိတ်စာကို ယူကြည့်ကာ သူ့ကို ဖြော ပါသည်။

“ဘယ်လိုနှလုံးသားနဲ့ ဒီပွဲကို တက်ဖြစ်ဖို့ ကြိုးစားရမလဲဆိုတာ မနွှဲဦး နားလည်သင့်ပါတယ်”

မြတ်မွန်စကားက ကျွန်တော့်နှလုံးသားကို ကျင်စက်နှင့် တို့ လိုက်သလိုပါ။ အေးမြင့်ကျော်က ကျွန်တော့်ကို ငေးကြည့်ရင်း-

“မင်း ဒီမင်္ဂလာပွဲကို တက်မှာလား မင်းယံ”

“တက်ဖြစ်အောင် တက်ရမှာပေါ့ကွာ။ တန်ကြေးကြီးတဲ့ ငါ့ နှလုံးသားကို လက်ဖွဲ့ထားတာပဲ သူငယ်ချင်း”

“အသည်းကောင်းတယ် ဆိုပါတော့”

“ဒါပေါ့ ..”

ကျွန်တော် ခံနိုင်ရည်ရှိအောင် ကြိုးစားပြီး တက်ရောက်ရမည် ပွဲ။ နိုင်ထူးက မြတ်မွန် လက်ဖဝါးကို အုပ်မိုးဆုပ်ကိုင်ပြီး...

“မင်း လူတစ်ယောက်ရဲ့ အသက်ကို ကယ်တင်လိုက်တာဟာ မင်းနှလုံးသားကို ကျရှုံးဖို့ဆိုတာ မင်း ဘယ်တုန်းကမှ တွေးမိမှာ မဟုတ်ဘူး ထင်တယ် မင်းယံ”

ကျွန်တော် ခပ်ယဲ့ယဲ့ ရယ်မိပါသည်။

“သူတည်းတစ်ယောက် ကောင်းဖို့ရောက်မှ သူတစ်ယောက်မှာ ပျက်လင့်ကစာ ဓမ္မသာတည်း တဲ့။ နိုင်ထူး သူတို့ အဆင်ပြေရင် ငါ ကျေနပ်ပေးရမှာပေါ့”

“အဲဒီပွဲကို မြတ်မွန်လည်း လိုက်ချင်တယ် ကိုကို”

မြတ်မွန်ရဲ့ စကားကြောင့်...

“လိုက်ခဲ့ရမှာပေါ့ .. ဒီပွဲက လူစုံမှာပဲ ပြီးတော့ မေမေ ဇေဇေတို့ ရော လာမှာဆိုတော့ ဧည့်ခံပွဲရောက်ရင် မိတ်ဆက်ပေးပေးသေး”

မြတ်မွန်က ကျေနပ်သွားဟန် ခေါင်းညိတ်ပြုပါသည်။

“မင်းယံ ဒီအကြော်ဆိုင်လေးထဲကနေ အလေးတို့ အေးအေးပါ”

သည်။ ဟိုး.. လွန်ခဲ့တဲ့ကာလက အခုလို ညနေခင်းတိုင်း သူ့နေ့ဦး ညနေခင်း လမ်းလျှောက်ထွက်တိုင်း ဒီဆိုင်လေးမှာ အမြဲထိုင်နေကျ အခုတော့..။

“အစက ကိုမင်းယံကြီးနဲ့ မနေ့ဦးကိုကြည့်ပြီး ကြည့်နူးစရာ ကောင်းတဲ့နံ့ဟဲ့ပဲလို့ မြတ်မွန်တို့သူငယ်ချင်းတွေ ပြောမိကြသေးတယ်”

“အခုတော့ ဟက်တက်ကွဲတဲ့ ဒဏ်ရာနဲ့ လူပြောစရာပဲ ကျန်ခဲ့ တာပေါ့ မြတ်မွန်”

ကျွန်တော့်ရဲ့ နာနာကြည်းကြည်း ပြောလိုက်တဲ့ စကားကြောင့် ကျန်တဲ့သူတွေ စိတ်မကောင်း..။

“ကဲ .. ဒါတွေထားလိုက်စမ်းပါကွာ၊ မင်း ဘာဖြစ်ချင်တာလဲ..၊ ဘီယာသောက်ချင်လား”

နိုင်ထူးရဲ့ စကားကြောင့် မြတ်မွန်က...

“ကိုကိုနော် ကိုမင်းယံ အသည်းကွဲတာနဲ့ ဘီယာသောက်တာနဲ့ မဆိုင်ဘူး”

မြတ်မွန်စကားကြောင့် နိုင်ထူးက ပျာပျာသလဲနှင့်...

“မဟုတ်ဘူးလေ .. ကိုကိုက ကိုကိုသူငယ်ချင်းအတွက် ဟို .. ဘယ်လိုပြောရမလဲ”

“ပါးစပ်နဲ့ပဲပြောပြော ဖင်နဲ့ပဲပြောပြော ကိုမင်းယံ သောက်ချင်ရင် သောက် .. ကိုကို မသောက်ရဘူး ဒါပဲ”

နိုင်ထူးက စပ်ဖြဖြနှင့်...

“ဟဲ .. ဟဲ .. ကိုကို ပြောတာလည်း ဆုံးအောင်နားထောင်ပါဦး တိုကိုနဲ့ အေးမြင့်ကျော်က သူ့ရင်ထဲ ပွင့်သွားအောင် ဘေးက နား ထောင်ရုံသက်သက်ပါ .. နော် အေးမြင့်ကျော် ..”

“ဟုတ်တယ်ဟ .. ဖုလင်းကို လက်ဖျားနဲ့တောင် မထိဘူး”

“တကယ်နော် .. တကယ်”

ဒီကောင်တွေစကားကြောင့် ကျွန်တော် ရယ်ချင်မိပါသည်။

လက်ဖျားနဲ့တောင် မထိပေမယ့် ဝိတ်တာလေးငဲ့ပေးတဲ့ မုလင်း ထဲက အရည်တွေကို ဖန်ခွက်လေးနဲ့ခံပြီး ပါးစပ်ထဲ မော့သောက်မယ့် ကောင်တွေ..၊ အေးမြင့်ကျော်က တိုးတိုးလေး လှမ်းပြောပါတယ်။

“သူငယ်ချင်း မင်းအပူ ငါတို့အပူပေါ့ကွာ .. ဟဲ.. ဟဲ..”

“ကိုအေးမြင့်ကျော် ..”

မြတ်မွန်က မယုံသင်္ကာစွာ လှမ်းအော်တော့ အေးမြင့်ကျော်က လူအများကြားအောင်...

“တကယ်တော့ အသည်းကွဲတာနဲ့ အရက်သောက်တာ တခြား မိပါကွာ”

ဦးရဲထက် ကုမ္ပဏီရုံးခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်းရှိနေစဉ် ဓာတ်ပုံကို ထုတ်ကြည့်မိပါသည်။ လွတ်လပ်ကြည့်နူးခြင်းနှင့် ရယ် မောခြင်း ပေါင်းစပ်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံထဲက ကောင်လေးနှင့် ကောင် မလေးပုံရိပ်က သူ့စိတ်ကို သံသယတစ်ခုပေးနေတာ အမှန်ပါ။

သူ့ လူခေါ်ဘဲလ်ကို နှိပ်လိုက်တော့ တစ်ဖက်ခန်းက သူ့ရဲ့ အတွင်းရေးမှူးမလေး စနီက...

“ကျွန်မရောက်ပါပြီ ဆရာ”

“စာရင်းအင်းဌာနက အော်ပရေတာ စုစုမျိုးမြင့်ကို ဒီကိုလွှတ် လိုက် စနီ၊ ဒီကောင်မလေးနဲ့ ဦးရဲ စကားအေးအေးဆေးဆေး ပြော ချင်တယ်၊ အပြင်ကကိစ္စမှန်သမျှ စနီပဲ ဒိုင်ခံဖြေရှင်းလိုက်တော့ ..”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

စနီထွက်သွားပြီး သိပ်မကြာမီမှာ စုစုမျိုးမြင့် ရောက်လာပါ တယ်။

“ထိုင် .. စုစု ..”

စုစု သူ့ရှေ့မှာ ရိုရိုကျိုးကျိုး ဝင်ထိုင်ပါသည်။

“စုစုက သင်္ချာနဲ့ ကျောင်းပြီးတာနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးရဲ”

“ဘယ်နှစ်ခုနှစ်လဲ .. ဘယ်တက္ကသိုလ်က ကျောင်းပြီးတာလဲ

စုစု”

စုစုက ကျောင်းပြီးတဲ့ ခုနှစ်နဲ့ တက္ကသိုလ်ရဲ့ နာမည်ကို ပြောပြ တော့ ကျွန်တော် ကျေနပ်သွားပါသည်။

ကျွန်တော့်အံ့ဆွဲထဲက ဓာတ်ပုံကိုယူပြီး စုစုရှေ့ ချပြကာ...

“သူတို့နှစ်ယောက်ကို သိလား .. သူတို့အကြောင်းကို စုစု သိ သလောက် ဦးရဲ သိချင်တယ်”

စုစုက ဓာတ်ပုံကို ယူကြည့်ကာ တဖြည်းဖြည်း ပြုံးလစရင်း...

“ဒါ မင်းယံနဲ့ နွေဦးရဲ့ပုံ မဟုတ်လား”

ကျွန်တော် အားတက်သွားမိပါသည်။

“စုစု သူတို့ကို သိတယ်”

“သိတာပေါ့ ဦးရဲရဲ့ .. နွေဦးနဲ့ စုစုနဲ့က အရမ်းကြီး မရင်းနှီးဝေ မယ့် ခင်တာတော့ ခင်တယ်၊ နွေဦးက ကုမ္ပဏီကကြော်ငြာတဲ့ တောင် ရိုက်ပေးသွားသေးတယ်လေ”

ရဲထက် ခေါင်းညိတ်ပြမိပါသည်။

“မင်းယံနဲ့ နွေဦးက ကျောင်းမှာ ဒုတိယနှစ်ကတည်းက ချစ်သူ တွေဖြစ်လာခဲ့ကြတာ သိပ်လည်း သိပ်ချစ်ကြတယ်”

“ဟင်!...”

သူ့မျှော်လင့်ထားပေမယ့် ရုတ်တရက်ဆိုတော့ အံ့သြမိတာ အမှန်ပါ။

“ဟုတ်တယ် ဦးရဲ့ .. နွေဦးက မင်းယံဆိုရင် သိပ်နိုင်တာ၊ နွေဦး စကားတစ်ခွန်းဆိုတစ်ခွန်း မင်းယံက အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့နေတာ၊ နွေဦး ဒီမှာ ကြော်ငြာမရိုက်ခင်က သူတို့နှစ်ယောက်ကို မြို့ထဲမှာ စုစုနဲ့တွေ့လို့ နင်တို့တွဲလာတာကြာပြီ လက်မထပ်ကြသေးဘူးလား လို့ ဇနီးသေးတယ်”

“စုစု သိတာတော့ အဲဒီလောက်ပါပဲ”

“ဒီလောက်ဆို လုံလောက်ပါပြီ၊ ကဲ .. စုစုလည်း ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်သွားလုပ်လို့ ရပါပြီ”

စုစုက ခေါင်းညိတ်ကာ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားပါသည်။ စုစု ထွက်သွားတော့ သူ ဆုံလည်ကုလားထိုင်မှာ သက်ပြင်းမှုတ်ထုတ် ကာ မှီလျောထိုင်နေမိပါသည်။

ပြီးတော့ မင်းယံအတွက် သူ့ကိုယ်သူ နောင်တရလို့ မဆုံး.. သူဟာ အတ္တကြီးတဲ့လူတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ပြီလား..။ ကိုယ့်အသက် ကို ကယ်တင်ခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ နှလုံးသားကိုမှ သူ လှယူခဲ့

သည့်အဖြစ်များလား..။ ပြီးတော့ .. နောက်ဆုတ်ဖို့အချိန် မနက်ဖြန် ဆို ဧည့်ခံပွဲက စဖို့ တာဆူနေပါပြီ..။ ဘာတွေလုပ်သင့်သလဲ..။

နိုင်ထူး .. ဟုတ်ပြီ !.. ကိုကြီးနိုင်ရဲ့ သား..။

သူ့လက်တွေက သူ့ရဲ့ဟန်းဖုန်းနံပါတ်တွေပေါ် ရောက်ရှိခဲ့ပါ သည်။

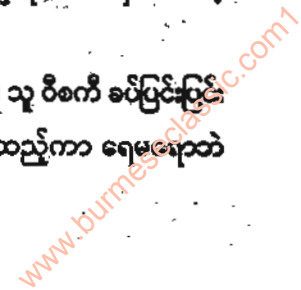
“ကိုကြီးနိုင်လား .. ကျွန်တော် ရဲထက်ပါ၊ ဪ... ကိုကြီးနိုင် ရဲ့သား နိုင်ထူးရဲ့ဖုန်းနံပါတ်ကို သိချင်လို့ ဟုတ်ကဲ့ .. ကျေးဇူးပဲ ထိုကြီးနိုင်၊ နောက်မှ ပြန်ဆက်တော့မယ်”

ကိုကြီးနိုင်ဆီ ဖုန်းဆက်ပြီးတော့ နိုင်ထူးဆီ ဖုန်းထပ်ဆက်ရပြန် သည်။

“မောင်နိုင်လား .. အန်ကယ်ရဲထက်ပါ၊ မင်း အားလား .. အားရင် အန်ကယ်နဲ့ မင်းအဖေထိုင်နေတဲ့ လိမ္မော်ရောင်ဥယျာဉ်ဆိုတဲ့ဆိုင် မင်း သိတယ်နော်၊ အေး .. မင်းနဲ့ အန်ကယ်ရဲ စကားပြောစရာရှိလို့ မြန်မြန်လေးနော်”

ဖုန်းဆက်ပြီးတော့ သူ့အိတ်ကိုဆွဲကာ စနီကို စပိကာမှတစ်ဆင့် မှာစရာရှိတာ မှာပြီး ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

ဆိုင်ရောက်တော့ နိုင်ထူး မရောက်သေး သူ ဝီစကီ ခပ်ပြင်းပြင်း တစ်တောင့်မှာပြီး ဖန်ခွက်ထဲ အရက်ချည်းထည့်ကာ ရေမရောက် တော့စာမော့သောက်လိုက်မိသည်။

အခုအချိန် သူ့ခေါင်းထဲမှာ ရှိနေတာက စက်ဆုပ်မှု .. အထိ အကျပြောရရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို စက်ဆုပ်မှုတစ်ခုပါပဲ..

သူ မင်းယံအပေါ်မှာ ကျေးဇူးပြန်ဆပ်ပုံက နိုင်လိုမင်းထက်ဆန် သည်။ သူ့အပေါ်ကောင်းခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ပေါ် အခွင့်အရေးတွေ ပေးပေမယ့် မယူတတ်တဲ့ ရိုးသားအေးဆေးတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက် အပေါ် သူ့နဲ့ နွေဦး ရက်စက်ခဲ့သည်။

“အန်ကယ်ရဲ...”

အတွေးတွေကို လှုပ်နှိုးလိုက်တဲ့အသံကြောင့် မော့ကြည့်တော့ နိုင်ထူး ဖြစ်နေပါသည်။

“ဪ... မောင်နိုင် ထိုင်ကွာ”

နိုင်ထူးက တစ်ဝက်လောက်ကျိုးနေတဲ့ အရက်ပုလင်းကို ကြည့် ပြီး...

“ဟင်.. ဆော်လှချည်လား အန်ကယ်ရဲ.. အန်ကယ်ရဲက ပရက် ရှာ ရှိတယ်နော်”

သူ ပြုံးနေလိုက်ပါသည်။

“မင်း သောက်လေ”

နိုင်ထူးက ခေါင်းညိတ်ပြတော့ အနားက ဝိတ်တာလေးက အသင့်စပ်ပေးပါသည်။ ရဲထက်က ဝိတ်တာလေးကို...

“ကဲ .. ရှာတိတ် မင်း ဝေယျာဝစ္စတွေ မလုပ်ပေးနဲ့တော့၊ ရပြီ”

ဝိတ်တာလေးက အရှိအသေပေးကာ အလိုက်တသိ ထွက်သွား ပါသည်။ ဦးရဲထက် နိုင်ထူးကို ကြည့်ပြီး...

“အန်ကယ် အရမ်းမှားသွားတယ် မောင်နိုင် ..”

“ဘာကိုလဲ အန်ကယ်”

သူ့ရဲ့ကြေကွဲတဲ့အသံကြောင့် နိုင်ထူးက နာမလည်ဟန်ပုံ ရှိသည်။

“ခု.. အန်ကယ်အပေါ် ကျေးဇူးပြုဖူးတဲ့လူတစ်ယောက်ရဲ့ နှလုံး အားကိုမှ အန်ကယ် သေအောင်နှိပ်စက်လိုက်သလို ဖြစ်မိတယ်”

“ဗျာ!...”

နိုင်ထူး ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ သူ့ကို မျက်လုံးပြူးကာ ကြည့် နေတော့ ရဲထက် နာနာကျင်ကျင် ပြုံးမိပါသည်။

“မောင်မင်းယံအပေါ် အန်ကယ် လူမဆန်သလို ဖြစ်မိတယ်”

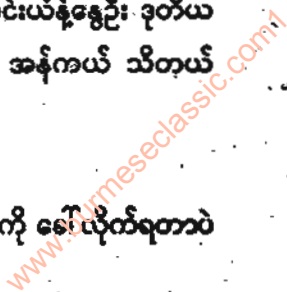
“ဟိုလေ .. အန်ကယ်”

နိုင်ထူးက ဖုံးကွယ်ဖို့ ကြိုးစားချင်ဟန်ရှိတာကြောင့် ရဲထက် လက်ကာပြကာ...

“မင်း ဖုံးကွယ်ဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့တော့၊ မင်းယံနဲ့နွေဦး ဒုတိယ နှစ်ထဲက သမီးရည်းစားတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြတာ အန်ကယ် သိတယ် ဆိုရင် ..”

နိုင်ထူး မျက်နှာပျက်သွားရပါသည်။

“အန်ကယ် ဒီကိစ္စတွေ အခုမှသိလို့ မင်းကို ခေါ်ယိုက်ရတာပဲ”

နိုင်ထူး”

နိုင်ထူး သက်ပြင်းချရင်း...

“အခုမှတော့ ဘာတတ်နိုင်မလဲ အန်ကယ် .. ပြီးတော့ ဒီကိစ္စက အန်ကယ်ရဲကိုယ်တိုင် တမင်ရည်ရွယ်ပြီး လုပ်ခဲ့တာမှမဟုတ်တာ မတော်တဆ...”

“ဘယ်လို .. မတော်တဆ .. ဟား .. ဟား”

ဦးရဲထက် နာကျင်စွာ ရယ်ပစ်လိုက်ပါသည်။

“မောင်မင်းယံရဲ့ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာကို ပျက်စီးသွားအောင် ဇာတ်လမ်းရည်ကြီးနဲ့ နှိပ်စက်မိတာဟာ မတော်တဆဖြစ်မလား မောင်နိုင်”

နိုင်ထူး ဦးရဲထက်ကို ငေးကြည့်မိပါသည်။ ဆောက်တည်ရာမရတဲ့ နောင်တတရားတွေနဲ့ ပူလောင်နေပုံကို ကိုယ်ချင်းစာမိပါသည်။

“ငါ ဘာဆက်လုပ်သင့်သလဲ မောင်နိုင်၊ ငါ့နေရာမှာ မင်း ဆိုရင် ရော မင်း ဘာဆက်လုပ်မလဲ”

နိုင်ထူး ဦးရဲထက်ကို ဘယ်လို နှစ်သိမ့်ရမလဲ မသိခဲ့ပါ..။

“အခုအချိန်မှာတော့ ဘာမှဆက်လုပ်လို့ မရတော့ဘူး အန်ကယ်၊ အန်ကယ်အနေအထားနဲ့ မကြံကောင်း မစည်ကောင်း မင်္ဂလာပွဲကို ဖျက်သိမ်းဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့လို့ ကျွန်တော် ကြားထဲက တောင်းပန်ချင်တာပါ”

“ဟာကွ...”

‘ဟုတ်တယ် အန်ကယ်၊ ဒီလိုမျိုးဇာတ်သိမ်းဖို့ မင်းယံကလည်း ခွင့်ပြုမှာမဟုတ်ဘူး အန်ကယ်”

ဦးရဲထက် ငိုငံတွေသွားပါသည်။ နိုင်ထူး အရက် တစ်ခွက်ပြီး တစ်ခွက် ခွတ်သောက်နေတဲ့ ဦးရဲထက်ကို ကြည့်ပြီး...

“တစ်ခါ တစ်ခါ ကံကြမ္မာချပေးတဲ့ ပုံစံခွက်အတိုင်း မနေချင်ဘဲ နေလိုက်ရတဲ့အဖြစ်တွေ လောကမှာ အများကြီးပဲ၊ ဥပမာ အန်ကယ်ရဲထက် .. နောက်ပြီး မင်းယံ ..”

“ဒါဆို နွေဦးကရော ..”

နိုင်ထူး မေးကြောကြီးတွေ တင်းမာသည်အထိ အံ့ကြိတ်မိသည်။

“သူကတော့ ကံကြမ္မာလို့ ပြောလို့ရတယ်လေ”

ဦးရဲထက် ဘာမှဆက်မပြောနိုင်တော့ နိုင်ထူးကိုယ်တိုင်လည်း ပြောဖို့စကား မရှိတော့ပါ..။ ဦးရဲထက်နဲ့အတူ တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် ထိုက်သောက်နေမိပါသည်။

နောက်ဆုံး ဦးရဲထက် ခေါင်းမထောင်နိုင်လောက်အောင်ဖြစ်တဲ့ အထိ သောက်နေတာကြောင့် နိုင်ထူး မတားတော့ဘဲ လွှတ်ပေး ထိုက်ပါသည်။

ဦးရဲထက် မှောက်သွားပြီဆိုတော့မှ ဒယ်ဒီကို အကြောင်းကြားတာ အိမ်ကဒရိုင်ဘာနဲ့ပဲ အန်ကယ်ရဲထက်ကို ပြန်ပို့ပေးလိုက်ရပါသည်။ ကားကိုတော့ နောက်မှလာယူမည်လို့ ခိုင်မန်နေဂျာကို

www.burmeseclassic.com

မှာခဲ့ပါ သည်း။

သူကတော့ မင်းယံဆီ ခရီးဆက်ခဲ့ပါသည်။

ဆိုင်ရှေ့ရောက်တော့ သူ ကားပေါ်မှဆင်းပြီး ဆိုင်ထဲဝင်တော့ အေးမြင့်ကျော်က နှာခေါင်းရှုံ့ရင်း...

“မင်း သောက်ထားတာလား နိုင်ထူး”

“အင်း ...”

မင်းယံက စက္ကူအိတ်ထဲက ခွေတွေကို ထုတ်ရင်း ဆိုင်တံဆိပ် ရိုက်နေရာမှ တစ်ချက်မော့ကြည့်သည်။ သူ မင်းယံဘေးက ခုံမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း...

“ငါ့ကို အနံ့ကယ်ရဲထက်ခေါ် လို့ ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ သောက်ဖြစ် တယ် မင်းယံ”

မင်းယံ သူ့ကို သာမန်ပုံစံနဲ့ လှည့်ကြည့်သည်။ သူ မင်းယံထို့ မကြည့် .. ခေါင်းမော့ကာ အမူးကို ဖြေဖျောက်ဟန်ပြုနေတာကြောင့် မင်းယံက...

“မင်း အမူးပြေသွားအောင် သံပရာရည်သောက်မလား နိုင်ထူး ငါ ဘေးဆိုင်က မှာလိုက်မယ်လေ”

သူ ခေါင်းခါပြမိပါသည်။

“အနံ့ကယ်ရဲထက် မင်းနဲ့ နွေဦး ချစ်သူတွေမှန်၊ သိသွားနို့ မင်းယံ”

“ဘာ!...”

မင်းယံ အလန့်တကြား ပြောစီသလို ကောင်တာမှ အေးမြင့် ကျော်ကလည်း မင်းယံ နည်းတူ...

“မင်း ဘာပြောတယ်”

“ဟုတ်တယ် မင်းယံ .. သူ ငါ့ကိုခေါ်ပြီး ပြောပြတယ်လေ ပြီးတော့ မင်းအပေါ်လည်း သူ စိတ်မသန့်ဘူးဖြစ်နေတာပေါ့ မင်းယံ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျကာ ဆံပင်တွေထဲ လက်ထိုးအညှစ် မိ ခဲ့သည်။

“ဟာကွာ ..”

အေးမြင့်ကျော်က ကောင်တာကနေ သူတို့အနားမှာ ဝင်ထိုင် နင်း...

“ဘယ်လိုသိသွားတာလဲ နိုင်ထူး”

“အဲဒါတော့ ငါ မသိဘူးကွာ.. ဒါပေမယ့် သူ တော်တော် စိတ် ထိခိုက်သွားပုံပါ မင်းလို သူ့အပေါ်မှာကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက် အပေါ် သူ စည်းမစောင့်မိခဲ့ဘူး၊ သူက တစ်ကိုယ်ကောင်းသမားလို့ သူတို့ယံသူ ထင်သွားတဲ့ပုံပဲ မင်းယံ”

“ဟာ .. ဘာဆိုလို့လဲကွာ၊ အစ်ကိုကြီး မသိမိလို့ဖြစ်တဲ့တိဇ္ဇပ”

နိုင်ထူး မင်းယံကိုကြည့်ပြီး သနားလည်း သနားမိပါသည်။

“ဒါပေမယ့် သူ့စိတ်ထဲမှာက အဲဒီလို ဖြစ်နေတာလေ သူ ငါ့ကို

မေးပါတယ် သူ့နေရာမှာ ငါဆိုရင် မနက်ဖြန်ကို တယ်လို စဉ်းစား
မလဲတဲ့”

မင်းယံ ကြောက်လန့်တကြား မော့ကြည့်မိတော့ နိုင်ထူး ပြုံးမိ
မိကာ...

“ငါလည်း ပြောလိုက်ပါတယ်၊ အန်ကယ့်နေရာမှာ ကျွန်တော်
ဆိုလည်း မင်္ဂလာပွဲကို တယ်လိုနည်းနဲ့မှ ဖျက်မှာမဟုတ်ဘူးလို့ ဘာ
လို့လည်းဆိုရင် ဂုဏ်သိက္ခာ .. အရှက်တရား .. နောက်ပြီး ..”

မင်းယံ နိုင်ထူးစကားအဆုံးကို မျှော်လင့်တကြီး နားထောင်နေမိ
သည်။

“မင်းယံကိုယ်တိုင်ကလည်း ဒီဆုံးဖြတ်ချက်အပေါ် ခွင့်ပြုမှာ
မဟုတ်ဘူးလို့”

မင်းယံ စိတ်ကျေနပ်သွားဟန် ပြုံးမိရင်း နိုင်ထူး ပခုံးကို ဆုပ်
ကာ...

“ကျေးဇူးပါပဲ သူငယ်ချင်း”

“ရပါတယ်ကွာ”

သုံးယောက်သား ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ငြိမ်နေမိပါသည်။

“ငါ သိဖူးတော့ဖူးသလောက် အန်ကယ့်ရဲ့ ဒီလောက် ခံစားနေ
ရတဲ့ပုံစံကို ငါ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး မင်းယံ၊ အန်တီထား နားရေးကိစ္စ
တောင် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ နေနိုင်ခဲ့သေးတယ်လေ”

နိုင်ထူး စကားကြောင့် အေးမြင့်ကျော်က မင်းယံကိုကြည့်ကာ...

“မနက်ဖြန် မင်္ဂလာပွဲကို မင်း သွားမှာလား မင်းယံ”

မင်းယံ သက်ပြင်းရွက်ရင်း ခေါင်းညိတ်ပြပါသည်။

“သွားရမှာပေါ့ကွာ၊ ငါ သွားမှ အပူရုပ်ကို ဟန်လုပ်ပြီး တည်
ငြိမ်ပြမှ အစ်တိုကြီး ရင်ထဲကဝေဒနာ သက်သာလိမ့်မယ်”

“မင်း စိတ်ဓာတ်ကိုတော့ ချီးကျူးတယ် သူငယ်ချင်း၊ ကဲ .. ငါ
ပြန်ဦးမယ်၊ မနက်ဖြန် မင်းနဲ့ အေးမြင့်ကျော်ကို ငါ လာခေါ်မယ်”

နိုင်ထူး ထွက်သွားတော့ မင်းယံ အဲဒီနေရာမှပဲ အသက်မဲ့သူတစ်
ယောက်လို ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေမိပါသည်။

“ဟော ... သတို့သားလောင်းက အခုထိ မပြင်မဆင်ဘဲနဲ့ အရက်သောက်နေရတာတုန်း”

သက်ဟန်က အိမ်ထဲဝင်လာရင်း ဘာမှမပြင်ဆင်ဘဲနဲ့ အရက်သောက်ကာ ဝိုင်တွေတွေနဲ့ ရဲထက်ကို တွေ့တော့ ပြောမိသည်။

“ဟေ့ကောင် ပြင်ဆင်တော့လေ၊ ဘာလဲ မင်္ဂလာမဆောင်ဘူးလို့ ရင်တုန်ပန်းတုန်ဖြစ်နေတာလား”

သက်ဟန်က နောက်ရွတ်ရွတ် ပြောနေပေမယ့် ဦးရဲထက်က မတုန်မလှုပ် ..။

“မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ ရဲထက်..၊ ဒါနဲ့ သတို့သမီးရော ..”

ရဲထက် အရက်တစ်ခွက်ကို ငှဲသောက်ရင်း...

သူတို့ စကားမဆုံးလိုက်ရပါ..။ အိမ်ရှေ့ဆင်ပင်အောက်ကို ကအရပ်သံ ကြားလိုက်ရပါသည်။

“ဟော .. လာပြီထင်တယ်”

သက်ဟန် စကားအဆုံးမှာပဲ နွေဦးနဲ့ အိမ်ဖော်ကောင်မလေးက အထုပ်အပိုးတွေနဲ့ ရောက်လာပါသည်။

ပြီးတော့ မိတ်ကပ်ဆရာမ၊ နွေဦးက ဦးရဲထက်ပုံစံကြောင့် မျက်ခုံးအတွန့်ချိုးရင်း အနားရောက်လာကာ..

“ဟင် .. ကိုကြီး ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ပြင်တော့ဆင်တော့လေ”

“ဪ ... အင်း ..”

ရဲထက် အသိမဲ့နေသူတစ်ယောက်လိုပြောရင်း နွေဦးကို ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ မော့ကြည့်ပါသည်။ ပြီးတော့ ထထွက်သွားပါသည်။

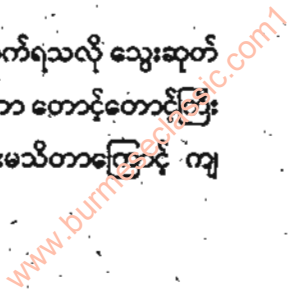
“က .. ညည်းလည်း အခန်းထဲသွားပြီး ပြင်တော့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးသက်”

သက်ဟန် နွေဦးကို ပြောနေရင်း အရက်ပုလင်းဘေးက စာအုပ်တို အလှန်မှာ မာခေါက်ခေါက်အရာတစ်ခုက ဘေးကိုကျသွားပါသည်။ အဲဒီကျသွားတဲ့ နေရာက နွေဦးခြေပေါင်းနဲ့ အနီးဆုံးမှာပါ..။ နွေဦးက ကောက်ယူပြီး လှန်ကြည့်တော့..

“ဟင်!...”

နွေဦးရဲ့မျက်နှာက တစ္ဆေအမြောက်ခံလိုက်ရသလို သွေးဆုတ်ဖြူရောင်သွားပြီး လက်ထဲမှဓာတ်ပုံ လွတ်ကျကာ တောင့်တောင့်ပြီး ဖြစ်သွားပါတယ်။ သက်ဟန်လည်း ဘာမှန်းမသိတာကြောင့် ကျသွားတဲ့အရာကို ယူကြည့်တော့..

“ဟင်!...”

ဇာတ်ပုံတစ်ပုံ .. ဇာတ်ပုံထဲမှာ ကောင်လေးတစ်ယောက်နဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ကင်မရာကိုကြည့်ပြီး စိတ်လွတ်ကိုယ် လွတ် ရယ်မောနေကြပါသည်။။ ကောင်လေးကတော့ မသိပေမယ့် ကောင်မလေးက သူ့ရှေ့မှာ..။

သက်ဟန် နွေဦးကို မော့ကြည့်ရင်း ဘာကြောင့် နွေဦးမျက်နှာ ပျက်ရသလဲ..။ အဓိပ္ပာယ်ရှာတော့ နွေဦး မျက်နှာပျက်စွာ ထွက်သွား ပါသည်။။ နွေဦး ထွက်သွားရာကိုကြည့်ပြီး ဇာတ်ပုံကို ပြန်ကြည့်မိ သည်။ ပြီးတော့ စိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခု ဝင်လာပါတယ်..။

နွေဦး အခန်းထဲရောက်တော့ မိတ်ကပ်ဆရာမ ပြင်ပေးတဲ့ အတိုင်း ငြိမ်ငြိမ်လေး ထိုင်နေပေးရင်း မှန်ထဲက သူ့ပုံရိပ်ကို သူ ပြန် ကြည့်ကာ အသက်မဲ့ကျောက်ရုပ်လို..။ စိတ်ထဲမှာလည်း ဘာဖြစ်လို့ ဒီဇာတ်ပုံက ကိုကြီးဆီမှာ ရှိနေတာလဲ..။

“သတို့သမီးကလည်း မင်္ဂလာပဲဆောင်တော့မယ် ငှုငှုငိုငိုငိုနဲ့ ပြုံးပြုံးလေးနေမှပေါ့”

မိတ်ကပ်ဆရာမ အသံကြောင့် အသိဝင်လာပြီး ဟန်ဆောင်ကာ ပြုံးကြည့်ပေမယ့် အပြုံးက မထင်ရှား အသက်မဝင်..။

“နွေဦးတို့ကတော့လေ ဘယ်လိုဝတ်ဝတ် သိပ်လှတာပဲ..။ ကဲ.. ကဲ သတို့သမီးဝတ်စုံ လဲရအောင်”

မိတ်ကပ်ဆရာမ အကူအညီနဲ့ သတို့သမီးဝတ်စုံကို လဲဝတ်ပါ သည်။ ဝတ်စုံလဲပြီး မှန်ရှေ့မှာကြည့်ကာ ပျော်ရွှင်ကျေနပ်ရမယ့် အစား သူမ မပျော်ရွှင်ခဲ့..။ သူမ ရွေးချယ်ခဲ့သည့်အရာတစ်ခုအတွက် သူမ ကျေနပ်ရမှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ရင်ထဲမှာ..

တံခါးခေါက်သံ ကြားရတော့..

“ဟော .. သတို့သား .. သတို့သမီးကို မြင်ချင်ပြီထင်တယ် လာပြီ”

မိတ်ကပ်ဆရာမက တံခါးကိုဖွင့်ပေးတော့ သတို့သားဝတ်စုံနဲ့ လူတစ်ယောက် မျက်လုံးက နီရဲနေပြီး အရူးတစ်ယောက်လိုပုံစံနဲ့ ရဲထက်က သူမကို ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ ကြည့်နေပါသည်။

“ကဲ.. ပြောကြဆိုကြဦး..။ အောက်ထပ်မှာ ကိုသက်နဲ့ စကား သွားပြောလိုက်ဦးမယ်”

မိတ်ကပ်ဆရာမက နှစ်ဦးနှစ်ဖက်သိနေကြသူမို့ အောက်ထပ် သို့ ဆင်းသွားပါသည်။ ရဲထက် သူမကို မမြင်ဖူးသလိုကြည့်ကာ လျှောက်လာပါသည်။ သူမတိုယ်တိုင်လည်း ဦးရဲထက်ကို မျက်နှာ ချင်း မဆိုင်ရဲခဲ့ပါ..။ ကြမ်းပြင်ကိုသာ ငုံ့ကြည့်နေမိသည်။

“ကိုယ်တို့အချိန်မီ မင်္ဂလာပွဲကို ဖျက်သိမ်းလိုက်ရအောင် နွေဦး”

“ရှင်!...”

မိုးခြိမ်းသံလို ကြောက်မက်ဖွယ်စကား .. မျက်နှာရည်စက်က

အလိုမတူဘဲ သူမပါပေါ် စီးကျလာခဲ့ပါသည်။ ရဲထက်က ငူငူငိုငို နဲ့ သူမကို ငေးကြည့်နေဆဲ...

“ဒါမှ မင်းယံအပေါ် ကိုယ်တရားမှာ နွေဦး”

“ရှင် ..”

ဒီတစ်ကြိမ်တော့ သွေးပျက်စေရသူက နွေဦး..။

“ကိုယ့် မင်းယံနဲ့ မင်းတို့အခြေအနေကို သိခဲ့ရပြီ နွေဦး။ အဲဒီစိတ် နဲ့ အချိန်တိုင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို ခြောက်လှန့်နေတဲ့စိတ်ကို ကိုယ် မခံစား နိုင်တော့တူး။ ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

နွေဦး အရပ်ကျိုးပြတ်ထိုင်ချရင်း ငိုကြွေးမိပါသည်။ ရဲထက် နွေဦးကို ငေးကြည့်မိကာ အခန်းထဲမှ တရွေ့ရွေ့ ထွက်ခွာသွားပါ သည်။ သူခေါင်းထဲမှာ တဆစ်ဆစ် ကိုက်ခဲနေပါသည်။ ပြီးတော့ ရှုပ် ထွေးတဲ့ကြိုးလုံးလို အတွေးစတွေ့..။ အဲဒီအကျိုးဆက်ကြောင့် လှေကားထစ်အစပ်နား အရောက်...

“အ..”

ခေါင်းထဲမှ ထိုးတက်လာတဲ့ အရှိန်တစ်ခုကြောင့်...

“ဝုန်း”

ဒလိမ့်ခေါက်ကွေး လဲကျသွားခြင်းနဲ့အတူ အသံတွေ ဆူညံသွား ပါသည်။ လှေကားထစ်အတိုင်း ဒလိမ့်ခေါက်ကွေး ပြုတ်ကျလာတဲ့ ရဲထက်ကိုကြည့်ပြီး သက်ဟန်နဲ့ မိတ်ကပ်ဆရာမ အလန့်တကြား

အော်ရင်း ပြေးပွေ့မိပါသည်။

“ဟာ!... ရဲထက် ..”

“ကိုသက် လုပ်ကြပါဦး..။ ကိုရဲ လှေကားပေါ်က ပြုတ်ကျလို့ အော်သံ ဆူညံသံတွေကြောင့် နွေဦးမျက်ရည်သုတ်ကာ အပြင် ကိုထွက်တော့ အိမ်ဖော်ကောင်မလေးက အမောတကောနဲ့..

“မမလေး .. အန်ကယ် လှေကားပေါ်က ပြုတ်ကျလို့”

“ဟင်!...”

သူမ လှေကားအတိုင်း ပြေးလာခဲ့မိသည်။ လှေကားအစပ် အောက်မှာတော့..။ သတိသားဝတ်စုံပေါ်မှာ သွေးတွေပေကျနေတဲ့ ဦးရဲထက် သတိက ရှိနေပါသေးသည်။ နွေဦးကတော့ ရဲထက်ဘေး မှာ တရွံ့ရွံ့ ငိုနေဆဲ...

“နွေဦး .. အခုမှ ..”

“ရဲထက် .. မင်း မောမယ်”

အိမ်ကကားပေါ် ရဲထက်ကို ပွေ့တင်ရင်း သက်ဟန်က ပြောမိ သည်။ ရဲထက် အားတင်ပြီး ဆက်ပြောမိသည်။

“အခု .. မှ ဇာတ်သိမ်း .. ခန်း .. က .. ကောင်း .. သွားတော့”

“သူငယ်ချင်း မင်း ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ စိတ်ချ ဆေးရုံရောက်တော့ ဝယ်”

“ကိုကြီး စကားမပြောနဲ့လေ”

ဘယ်သူတွေ ဘယ်လိုတားတား ရဲထက်က အားတင်းကာ ခေါင်းကိုခါရင်း...

“ငါ ... မင်းယံကို တွေ့ချင်တယ်၊ ပြီးတော့ ... ရှေ့နေ ..”

“စိတ်ချ .. မင်း ဖြစ်စေချင်တာ ဖြစ်စေရမယ်”

သက်ဟန်က နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ကာ ခေါင်းညိတ်ပြမိပါသည်။

ရဲထက် စတုရန်းနေလိုက်ပါသည်။

သက်ဟန် ဖုန်းဆက်ပြီး ကိုကြီးနိုင်ဆီ အကြောင်းကြားပါသည်။

“ဟယ်လို .. ကိုကြီးနိုင်လား .. ကျွန်တော် သက်ဟန်ပါ ..

ရဲထက် လှေကားပေါ်က ပြုတ်ကျလို့”

သက်ဟန် တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပြောပြမိပါသည်။

မင်းယံဆိုတဲ့ ကောင်လေးကို ခေါ်ဖို့၊ မင်္ဂလာပွဲကို ဖျက်သိမ်းဖို့ ကိုကြီးနိုင်က ရဲထက် အခြေအနေကို မေးပါသည်။

အခြေအနေက မကောင်းမှန်း သက်ဟန် သိသည်။ ဒါပေမယ့် ဘာမှမပြော နောက်ပြီး ရဲထက်မှာသည် ရှေ့နေ..။

ကားက အရှိန်ပြင်းပြင်းနဲ့ ဘရိတ်အုပ်လိုက်သံကြောင့် လန့် သွားမတတ်..။ မင်းယံနဲ့ အေးမြင့်ကျော် ကျယ်လောင်လှသော ကားဘရိတ်အုပ်သံကြောင့် လှမ်းကြည့်တော့ နိုင်ထူးတား ဖြစ်နေပါ သည်။

နိုင်ထူးက ကားပေါ်မှ မဆင်းဘဲ...

“မင်းယံ .. အမြန်လာ ..”

“ဒီကောင် ဘာတွေအရေးကြီးနေလဲ မသိဘူး၊ ငါ လိုက်သွားဦးမယ်”

“အေး ..”

မင်းယံ ကမုန်းကတမ်းပြေးလာပြီး အသင့်ဖွင့်ထားတဲ့ ကား တံခါးမှာ ဝင်ထိုင်တော့ နိုင်ထူး ချက်ချင်းဆိုသလို ကားကို မောင်း ထွက်သွားပါသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ နိုင်ထူး”

“နိုင်ထူးရှေ့ကို အာရုံစိုက်ကြည့်နေရင်း...”

“အန်ကယ်ရဲ လှေကားအပေါ်ဆုံးကနေ ပြုတ်ကျလို့”
“ဘာ!...”

“ဟုတ်တယ် မင်းယံ .. အခုချက်ချင်း မင်းကို အရမ်းတွေ့ချင်
တယ်လို့ ဖုန်းဆက်ခေါ်လို့ ငါ လာခေါ်တာ”

မင်းယံ အစ်ကိုကြီးအတွက် စိတ်မကောင်းမိ..။

အစ်ကိုကြီးအပေါ်မှာလည်း သံယောဇဉ်ရှိတာကြောင့် ဘာမှ
မဖြစ်ဖို့ ဆုတောင်းပေးနေပေမယ့်...

“အခြေအနေကရော...”

“ငါလည်း မသိရသေးဘူး မင်းယံ”

ကားကို ဆေးရုံထဲချိုးကွေ့ဝင်လိုက်တော့ အပေါက်မှာ အန်ကယ်
ရဲထက်တို့အိမ်က ဒရိုင်ဘာ သူတို့ကို စောင့်မျှော်နေပုံရပါသည်။

“ဟိုမှာ လက်လှမ်းပြနေတယ် နိုင်ထူး”

နိုင်ထူး ကားကိုရပ်ပြီး နှစ်ယောက်သားဆင်းတော့...

“အခန်းနံပါတ် (...) ဒုတိယထပ် ကိုနိုင်ထူး”

“ဟုတ်ကဲ့ .. လား .. မင်းယံ”

သူတို့နှစ်ယောက်သား ဆေးရုံထဲဝင်ကာ ဓာတ်လှေကားအတိုင်း
တက်လိုက်လာခဲ့ပါသည်။ ဓာတ်လှေကားရပ်တော့ နိုင်ထူးက မျက်နှာ
ချင်းဆိုင်နဲ့ ဘေးခန်းက နံပါတ်တွေ ကြည့်ပြီး...

“ညာဘက်မှာ မင်းယံ”

သူနဲ့ နိုင်ထူး ညာဘက်ခြမ်းအတိုင်း မပြေးရုံတမယ် ဆက်
လျှောက်ရင်း ကားဒရိုင်ဘာ ပြောတဲ့ အခန်းနံပါတ်ကို တွေ့ရပါ
သည်။

အခန်းကိုတွန်းဖွင့်ပြီးတော့ ဝင်တော့...

“ဟော .. မင်းယံ ရောက်လာပြီ”

“မောင်မင်းယံ ရောက်လာပြီ ရဲထက်”

အခန်းထဲမှာ လူအစုံအလင် ရှိနေပါသည်။

သတို့သမီးဝတ်စုံနဲ့ နွေဦးက သူ့ကို အားကိုးတကြီး ကြည့်ပါ
သည်။ မျက်ရည်တွေ စွန်းပေနေတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ရဲ့
မျက်ဝန်းကို သူ ဥပေက္ခာပြုမိသည်။

ဦးရဲထက်က ဓုတင်ပေါ်မှာ .. ခေါင်းမှာ ပတ်တီးတွေစည်းနှောင်
ထားပြီး အသက်ရှူပိုက်တွေ ချိတ်ဆက်သွယ်တန်းထားတဲ့ ဆေးဝါး
အကူအညီတွေက ကျွန်တော့်ရင်ကို မွန်းကျပ်စေခဲ့သည်။

သူ ဦးရဲထက်အနားရောက်တော့ ဦးရဲထက်က လက်ကို မသိ
မသာ မြှောက်ပြတော့ ကျွန်တော် ဦးရဲထက် လက်ဖဝါးကို ညင်သာ
စွာ ဆုပ်ကိုင်ရင်း...

“အစ်ကိုကြီး ကျွန်တော် ရောက်ပါပြီ”

ဦးရဲထက် မျက်လုံးပွင့်မလာ ဆုပ်ကိုင်ထားတဲ့ လက်အစုံက
ပျော့ကျသွားပါသည်။

www.burmeseclassic.com

“အစ်ကိုကြီး ..”

“ရဲထက် ..”

တတိတိမြည်နေတဲ့ အသံတွေနဲ့ နာဖို့နဲ့ ဒေါက်တာတို့ရဲ့ လှုပ်ရှားမှု၊ ခေါင်းခါငြင်းဆန်မှု .. ငိုသံများစွာ..။

ကျွန်တော် မျက်ဝန်းကိုမှိတ်မိတော့ ပါးပြင်ပေါ်မှာ ကျွန်တော် မပိတ်ခေါ်တဲ့ မျက်ရည်တွေ သူ့အလိုလို ကျလာခဲ့ပါသည်။

အန်ကယ်ဦးသက်ဟန် ပြောပြတဲ့ ရဲထက် နောက်ဆုံးဇာတ် သိမ်းခန်းတစ်ခုလို့ သူ့ကို ပြောပြတော့..။

အဲဒီဇာတ်သိမ်းခန်းမှာ ကံမကောင်း အကြောင်းလှသူက သူ့နဲ့ အစ်ကိုကြီးရဲထက်တို့ ပြစ်နေခဲ့ပါသည်။

ဈာန်တစ်ခု အပြီးသတ်ဖို့အတွက် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဦးရဲထက်ရဲ့ ဆွေမျိုးရင်းချာတစ်ယောက်လို နေ့ရောညပါ ကူညီပေးခဲ့ပါသည်။

နေ့ဦး အိပ်ရာပေါ် လဲသွားသည်လို့ ကြားပေမယ့် ကျွန်တော့် အဲဒီအခန်းကို မသွားဖြစ်ခဲ့ပါ။ ထိပ်တိုက်လည်း တွေ့ဆုံဖို့ မကြိုးစားခဲ့။

အသုဘချမယ့် မတိုင်မီ ညက ကျွန်တော် နိုင်ထူးနဲ့ အန်ကယ်ဦးသက်ဟန်တို့ ခြံထဲမှာ စကားပြောဖြစ်ကြပါသည်။

လရောင်က အံ့မှိုင်းမှိုင်းနှင့် အလင်းကို လွတ်လပ်စွာ မဖွင့်ပြနိုင်ခဲ့..။ အန်ကယ်ဦးသက်ဟန်က ကောင်းကင်ကို ကြည့်ပြီး...

“မင်းကိုတော့ ရဲထက်က တော်တော် သံယောဇဉ်ကြီးတာပဲ နော်..။ အေးလေ သူ့ကိုယ်တိုင်က ဆွေမျိုးမရှိ တစ်ကောင်ကြွက်ဆို တော့လည်း မင်းအပေါ် ညီရင်းအစ်ကိုလို သဘောထားတာ မဆန်းပါဘူး”

“အစ်ကိုကြီး ဘာကြောင့် အခုလို ဆုံးသွားတာလဲလို့ အန်ကယ် ထင်လဲ”

ကျွန်တော်မေးတဲ့ မေးခွန်းရဲ့ အဖြေကို နိုင်ထူးလည်း သိချင်ပုံ ပေါ်ပါသည်။ အန်ကယ်ဦးသက်ဟန်က သက်ပြင်းကို အားယူချရင်း ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်သည်။

“သူစိတ်ကဲမှာ မင်းအပေါ် အပြစ်တစ်ခုခုလုပ်မိခဲ့တယ်လို့ ယူဆ ပုံပဲ..။ မောင်မင်းယံ ..”

“ကျွန်တော့်အပေါ်ရော အန်ကယ် ဘယ်လိုထင်လဲ”

ဦးသက်ဟန်က သူ့ကို လှည့်ကြည့်သည်။

“ဒီပွဲမှာ ဓင်းနဲ့ ရဲထက်က အတူတူပါပဲ..။ တစ်ယောက်ကို တစ် ယောက် နဲ့ညှာတတ်ကြတဲ့ ဇာတ်ကောင်တွေပဲလို့ အန်ကယ် ယူဆ မိတယ်”

ကျွန်တော် တိမ်ညိုတွေကို မော့ကြည့်မိခဲ့ပါတယ်။ လမင်းကို တိမ်ညိုတွေက ဖုံးဖိထိန်းချုပ်ထားချင်ဟန် တူပါသည်။

“အပြစ်လို့ ယူဆထားခံရတဲ့အရာက တခြားတစ်ယောက် ပြုမှု ခံထားရတဲ့ ကျွန်တော်က အသာတကြည် အပြစ်မယူ ခွင့်လွှတ်ပါ တယ်လို့ လက်ခံထားရင် အပြစ်လို့ မည်မြောက်လား အန်ကယ်”

အန်ကယ်သက်ဟန်က ပြုံးငွေ့ငွေ့နဲ့ လက်မြှောက်ပြကာ ပန်း တွန့်သည်။

မဖြေနိုင်သည့် သဘောပါ..။

“ဆေးရုံမှာ အသက်မထွက်ခင်၊ မင်း မလာခင်လေး ဆိုပါတော့ ကွာ .. မင်းအစ်ကိုကြီးက မင်းနဲ့နေ့ဦးကို လက်ထပ်ပေးချင်တဲ့ဆန္ဒ ရှိခဲ့တယ် မင်းယံ”

ကျွန်တော် အလန့်တကြား မော့ကြည့်ကာ ငေးငိုင်သွားပါသည်။

“သေသူရဲ့ ဆန္ဒ ပြည့်စုံသွားအောင်တော့ မင်း လုပ်သင့်တယ်လို့ အားလုံးက ယူဆတယ် မင်းယံ”

ကျွန်တော် နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်မိပါသည်။

“ကျွန်တော် ထပ်မေးချင်တယ် အန်ကယ်..။ အန်ကယ်အနေနဲ့ အရိုးသားဆုံး ဖြေပေးပါ”

အန်ကယ် သက်ဟန်က ကျွန်တော်ကို ဂရုဏာသက်စွာ ငေးကြည့် နေပြီး ခေါင်းညိတ်ပြပါသည်။

“အန်ကယ် ဘာကြောင့် ဆုံးသွားတာလဲ”

“မင်း .. ယံ ..”

နိုင်ထူးက အလန့်တကြား ခေါ်လိုက်တော့ အန်ကယ်က နိုင်ထူး ကို လက်ကပ်ပြပါသည်။ ပြီးတော့ အိတ်ကပ်ထဲက ဓာတ်ပုံကို သူ့ကို ထုတ်ပေးသည်။

“အဲဒီမနက်က လက်ထပ်ပွဲအတွက် မပြင်မဆင်ခင်မှာ သူ ဓာတ်ပုံထဲကနေ တွေ့ခဲ့တာပဲ မောင်မင်းယံ”

ကျွန်တော် ဓာတ်ပုံကို ယူကြည့်မိပါသည်။ ဓာတ်ပုံထဲက အရယ်
အမောတွေက ကျွန်တော့်ကို ဝမ်းနည်းစေခဲ့သည်။

“ကဲ .. အန်ကယ် အိမ်ပေါ်တက်တော့မယ်”

အန်ကယ်က ကျွန်တော့်ပုံကိုပုတ်ကာ အိမ်ဘက် လျှောက်
သွားပါသည်။ နိုင်ထူး လက်ထဲကို ကျွန်တော် ဓာတ်ပုံလွှဲပေးလိုက်ပါ
သည်။

နိုင်ထူးက ဓာတ်ပုံကို ယူကြည့်သည်..။

ပြီးတော့..

“အဖြစ်အပျက်တွေအားလုံးဟာ သေသေသပ်သပ် ပီပီရီရီလုပ်
ထားသလိုပဲနော် မင်းယံ”

မင်းယံ နာနာကျင်ကျင် ပြောမိပါသည်။

“ငါတို့ ငယ်ငယ်တုန်းက ဒါမှမဟုတ်ရင် အဘိုးအဘွားတွေ ပြော
ဘူးတဲ့စကား ရှိတယ်လေ..။ ဓလုတ်တိုက်မိတာတို့၊ ခွေးကိုက်ခံရ
တာတို့ဆိုရင် ပြောတတ်တဲ့စကားက ‘ကံနိမ့်’ နေလို့ပဲလို့”

“ကံနိမ့်နေလို့ ..”

နိုင်ထူးရဲ့ စကားကို ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ကျွန်တော် ခပ်တိုးတိုးလေး
ပြောမိပါသည်။

“အစ်ကိုကြီး နှလုံးသား ကံနိမ့်သွားရှာတယ် နိုင်ထူး”

ကျွန်တော့်အသံတွေ တိမ်ဝင်သွားပါသည်။

နိုင်ထူး စိတ်မကောင်းဟန်နဲ့ ကျွန်တော့်ကို နှုတ်ဆက်ကာ အိမ်
ထဲပြန်ဝင်သွားခဲ့သည်။ ခြံဝင်းထဲမှာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း
ထိမ်ညိုမြုပ်နေတဲ့ လမင်းနဲ့ ကျွန်တော်..

အိပ်မက်အားလုံးသည် အကျဉ်းချစ်ထားရတဲ့ အကျဉ်းသား
တစ်ဦးလို မျှော်လင့်ချက်တွေသည် ဘဝတစ်ပါးသို့ ကူးပြောင်းသွားခဲ့
ပြီလား..။

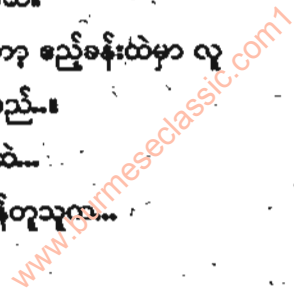
အလွမ်းလို့ မသိခဲ့ခင်ကတည်းက အလွမ်းရဲ့ ဒဏ်ရာကို သူ့ကို
နှိပ်စက်နေခဲ့ပြီ ထင်သည်။

မနက်ဖြန် နောက်တစ်နေ့မှာ ဘာတွေဆက်ဖြစ်နေဦးမလဲ..။

ကြေးစည်သံ၊ ရေအိုးခွဲသံ၊ မီးသင်္ဂြိုဟ်စက်ရဲ့ တံခါးပိတ်သံ
 တွေက တစ်ချပြီးတစ်ခု ဆက်စပ်နေပါတယ်။
 ငိုသံတွေ၊ အနက်ရောင်ဝတ်စုံနဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် မူးလဲ
 သွားတယ်။
 “နေ့ဦး သတိထားလေ”
 “မော်ဒယ်နေ့ဦးရဲ့ ခင်ပွန်းလောင်းလေး”
 “ကောင်မလေး သနားပါတယ်”
 “ဟဲ့ .. ကားပေါ်တင်”
 အရာအားလုံးကို ကျွန်တော် မြင်နေကြားနေရပါတယ်။
 မီးသင်္ဂြိုဟ်စက်ကထွက်ရှိလာတဲ့ မီးခိုးငွေ့တွေကို ကြည့်ရင်
 အစ်ကိုကြီး လွတ်လပ်သွားပါပြီလို့ တိုးတိုးလေး ပြောနေမိပါသည်။
 တစ်စတစ်စနဲ့ နာရေးတစ်ခုရဲ့ ပြီးဆုံးခြင်းမှာ လူတွေကျွဲပါးသွား
 ပါသည်။

ကျွန်တော်၊ အန်ကယ်ဦးသက်ဟန်၊ နိုင်ထူး၊ အေးမြင့်ကျော်၊
 နိုင်ထူးဒယ်ဒီ ဦးနိုင်ဇင်းဦးတို့ အရိုးပြာကိုကောက်ဖို့ စောင့်ဆိုင်းနေ
 ခဲ့ကြပါသည်။
 အရိုးအိုးမြှုပ်ဖို့အတွက် သူတို့ စီစဉ်ပြီးပါပြီ။
 အရိုးအိုးမြှုပ်ဖို့အတွက် အုတ်ဂူပြုလုပ်ဖို့အတွက် စီစဉ်နေတော့..။
 “ကဲ .. မောင်မင်းယံ .. မင်းလည်း ပင်ပန်းနေပြီ၊ အန်ကယ်တို့
 နောက်ဆက်တွဲ လုပ်စရာလေးတွေရှိလို့ အိမ်ပြန်ကြရအောင်”
 “ကျွန်တော် အုတ်ဂူအတွက် အုတ်စီ၊ ဘိလပ်မြေဖျော်စပ်နေတဲ့
 ဝန်းရန်အလုပ်သမားတွေကို ကြည့်နေရင်း ...”
 “အုတ်ဂူ အကြမ်းထည်ပြီးရင် ကျွန်တော် လာခဲ့ပါမယ်”
 ဦးသက်ဟန် သက်ပြင်းချရုံမှလွဲပြီး ဘာမှမတတ်နိုင်၊ နိုင်ထူးနဲ့
 အေးမြင့်ကျော်က ကျွန်တော်နဲ့ နေခဲ့ပေးပါသည်။
 အန်ကယ် ဦးသက်ဟန်နဲ့ နိုင်ထူး ဒယ်ဒီထွက်သွားပြီးတော့
 အုတ်ဂူအကြမ်းထည်ပြီးအောင် သူတို့ စောင့်ကြည့်နေခဲ့ကြပါသည်။
 စိတ်ချရပြီဆိုလောက်မှ သူတို့ပြန်လာခဲ့ပါတယ်။
 အန်ကယ် ဦးရဲထက်တို့ အိမ်ရောက်တော့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ လူ
 အစုံအလင် သူတို့ကို စောင့်နေကြဟန်တူသည်။
 နေ့ဦးက ထိုင်ခုံတစ်ခုမှာ တစ်ခွံ့ခွံ့ ငိုနေဆဲ...
 အနက်ရောင်တိုက်ပုံနှင့် ရှေ့နေဖြစ်ဟန်တူသူက...

“ကဲ .. လူလည်းနဲ့ပြီ စကြရအောင်”

“လာ ... မောင်မင်းယံ”

အန်ကယ်ဦးသက်ဟန်က သူ့ဘေးကိုခေါ်တော့ ကျွန်တော် အန်ကယ်ဦးသက်ဟန်က ဝင်ထိုင်ပါသည်။ အန်ကယ်က မိတ်ဆက်ပေးသည်။

“ဒီကရှေ့နေကြီးက မင်းအစ်ကိုကြီး မိသားစုရှေ့နေပဲ၊ ရှေ့နေကြီး နာမည်က ဦးဝဏ္ဏလို့ ခေါ်တယ်၊ ကဲ .. ကိုဝဏ္ဏ ..”

ရှေ့နေကြီး ဦးဝဏ္ဏက အသိအမှတ်ပြု ပြုံးပြပြီး..

“ကိစ္စကတော့ ဦးရဲထက်ဆေးရုံမှာ မကွယ်လွန်မီ ကျွန်တော့်ကို မှာကြား အသိပေးထား။ ဆောင်ရွက်ခိုင်းထားတဲ့ ကိစ္စပါပဲ၊ တချို့ လူတွေကတော့ ကြားပြီး သိပြီးလောက်ပါပြီ”

အားလုံးက ငြိမ်သက် နားထောင်နေကြပါသည်။ အန်ကယ် ဦးဝဏ္ဏက ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြီး..

“ကိုရဲထက်က မကွယ်လွန်မီ ကျွန်တော့်ကို ဆေးရုံကိုခေါ်ပြီး ဆောင်ရွက်ခိုင်းထားတဲ့ကိစ္စက အခုလက်ရှိ ဦးရဲထက်ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ကုမ္ပဏီ ရှိသမျှပိုင်ဆိုင်မှု အားလုံးကို တန်ဖိုးဖြတ်ပြီး အညီအမျှ ခွဲဝေစေဖို့ပါပဲ တစ်ဝက်က ဒီက..”

ဦးဝဏ္ဏက နွေဦးကို ကြည့်ပြီး...

“မနွေဦးစော်အတွက် ခွဲဝေပြီး ကျန်တစ်ဝက်က မောင်မင်းယံ

အတွက်လို့ မှာကြားခဲ့ပါတယ်”

“ဗျာ!...”

ကျွန်တော် ရုတ်တရက် ထရပ်မိပါသည်။ အန်ကယ်ဦးသက်ဟန် က ကျွန်တော့်ကို ပြန်ထိုင်ခိုင်းပြီး...

“ဟုတ်တယ် .. မောင်မင်းယံ ဆေးရုံကိုမရောက်ခင် ကားပေါ်မှာကတည်းက ရှေ့နေကို အတင်းခေါ်ပြီး ဒီကိစ္စကို စီစဉ်ခိုင်းတာ၊ မင်းအစ်ကိုကြီးရဲ့ ဆန္ဒအရ မင်း ဒါကို လက်ခံပါ”

အန်ကယ် နိုင်မင်းဦးကလည်း ကျွန်တော့်ကို ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ် သား .. ရဲထက်ရဲ့ ဆန္ဒကိုတော့ လိုက်လျောပေး လိုက်ပါ”

ကျွန်တော် နှုတ်ခမ်းပြတ်မတတ် ကိုက်မိပါသည်။ အန်ကယ် ဦးဝဏ္ဏရဲ့ အသံကို ဆက်ကြားရပါသည်။

“နောက်တစ်ခု ကျန်ပါသေးတယ်၊ အဲဒါက မောင်မင်းယံနဲ့ မနွေဦးစော်ကို လူကြီးနံ့ရာရှေ့မှာ လက်ထပ်ပေးဖို့”

ကျွန်တော် နွေဦးကို လှမ်းကြည့်တော့ နွေဦးက မရဲတရဲနဲ့ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

ကျွန်တော်မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပါတယ်၊ ပြီးတော့..

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါလို့ တောင်းပန်ပါတယ်”

အားလုံးက ကျွန်တော့်စကားကို နားမလည်ကြပဲဟန်တူပါသည်။

“အစ်ကိုကြီးရဲ့ စေတနာကို နားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်နဲ့ အစ်ကိုကြီးကြားမှာ သံယောဇဉ် အဖြူရောင်သက်သက်ပဲ ရှိပါတယ်။ အဲဒီကြားထဲကို တယ်အရာနဲ့မှ အစားထိုးအသုံးပြုဖို့ ကျွန်တော် လက်မခံပါရစေနဲ့ ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်ပိုင်ဆိုင်တဲ့ တစ်ဝက်ကို နွေဦးကို လွှဲပြောင်းပေးပါရစေ...။ ကျွန်တော့်ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါ”

ကျွန်တော် ပြောပြီးပြီးချင်း ထွက်သွားခဲ့ပါသည်။

“မင်းယံ ..”

“မောင်မင်းယံ ..”

ခေါ်သံတွေကို ကျွန်တော် ထားခဲ့မိပါသည်။ ကျွန်တော့်နောက်ကို အေးမြင့်ကျော်နဲ့ နိုင်ထူး အပြေးလိုက်လာခဲ့ပါသည်။

နိုင်ထူးက ကားပေါ်အတင်းတက်စေတော့ ကျွန်တော် ကားပေါ်တက်ကာ...

“တစ်နေရာရာကို မောင်းကွာ”

နိုင်ထူးက ခေါင်းညိတ်ကာ အလိုက်တသိနှင့် ကားကို မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ ကားပေါ်မှာ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး စကားမဆိုမိကြ...။ ကားရပ်သွားမှ ကျွန်တော် ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိပြုမိတော့ တစ်ခါက ကျွန်တော်နဲ့အစ်ကိုကြီး စကားပြောဖြစ်ခဲ့သည့်နေရာ၊ နွေဦးကို လက်ထပ်ဖို့ တိုက်တွန်းခိုင်းသည့် နေရာ...။ ကျွန်တော် ကားပေါ်မှ ဆင်းပြီး ကန်စပ်ကို လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။

“မမ်းဘာကြောင့် ငြင်းလိုက်တာလဲ မင်းယံ”

သူ့နောက်ကျောကနေ နိုင်ထူးက လှမ်းမေးသည်။

“သံယောဇဉ်ဆိုတာ သံယောဇဉ်ချင်းသက်သက်ပဲ ပိုကောင်းတယ်လို့ ငါ ခံစားမိလို့”

နိုင်ထူး အသံတိတ်လွှားပါသည်။

“မင်း ဘာလို့ နွေဦးကို ငြင်းလိုက်တာလဲ မင်းယံ”

အေးမြင့်ကျော်က လှမ်းမေးသည်။

“တစ်နေ့ မင်းတို့ သိလာမှာပါ”

အချိန်ကာလက စကားပြောလာလိမ့်မည်လို့ သူ ယုံကြည်သည်။ အဲဒီနေ့တစ်နေ့ဟာ မဝေးတော့မှန်းလည်း ကျွန်တော် သိပါသည်။

“ နွေဦးက မင်းနဲ့နှစ်ယောက်တည်း စကားပြောချင်တယ်တဲ့ မင်းယံ၊ ငါ့ဆီကို အန်ကယ်သက် ဖုန်းဆက်ပြောလို့”
 သူ ပြုံးမိပါသည်။ မနက်ဖြန်ဆို အန်ကယ်ဆုံးတာ နှစ်လပြည့်ခဲ့ပြီ။
 “ ငါ မျှော်လင့်တဲ့နေ့ ရောက်လာခဲ့ပြီလေ”
 အော်မြင်ကျော်က ကျွန်တော်စကားကြောင့် သတိရသွားဟန်တူသည်။
 “ တစ်နေ့ မင်းတို့ သိလာမှာပါ ဆိုတာလား မင်းယံ”
 ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်မိပါသည်။
 “ မင်း မနက်ဖြန်ဆို ငါနဲ့အစ်ကိုကြီး စကားပြောဖြစ်ခဲ့တဲ့နေ့ရာကို သူ့ကိုချိန်းလိုက်လေ”
 “ ဘယ်အချိန်လောက်လဲ”
 “ ညနေ လေးနာရီ”
 နိုင်ထူးက ခေါင်းညိတ်ပြပါသည်။
 “ နွေဦးက ကားပြန်ရိုက်နေတယ်လို့ ကြားတယ်”

“ အေး.. အခုမှ သူ့စန်းက ပိုကြောက်ဖို့ကောင်းလာတာနော်..၊ ဂျာနယ်တွေထဲမှာလည်း သူ့အကြောင်းကို သနားကရုဏာဖြစ်အောင် ရေးထားလိုက်ကြတယ်ကွာ”

“ အေးကွာ .. မြတ်မွန်တောင် ပြောခဲ့သေးတယ်၊ ဒီလိုကျတော့လည်း မမနွေဦးကို သနားဖို့တော့ကောင်းသားပဲတဲ့”

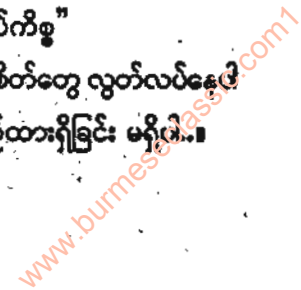
ကျွန်တော် နိုင်ထူးတို့ ပြောထုံးစကားကြောင့် ပြုံးခဲ့မိပါသည်။
 “ မင်း ဖုန်း ခဏလောက် နိုင်ထူး”

နိုင်ထူးက သူ့ရဲ့ဟန်းဖုန်းကို လှမ်းပေးပါသည်။ ကျွန်တော် အန်ကယ်ဖုန်းကို လှမ်းဆက်ပြီး..

“ ဪ အန်ကယ် သက်ဟန်လား .. ကျွန်တော် မင်းယံပါ.. ဟုတ်ကဲ့.. အန်ကယ် ကျွန်တော် ဦးဝတ္ထုဆီ ရောက်ပြီပါပြီ တော်ပါပြီ အန်ကယ်ရယ် .. ကျွန်တော်ဆုံးဖြတ်ပြီးရင် မပြင်တတ်ပါဘူး ဟုတ်ကဲ့ .. ဒါပဲနော်၊ ဟုတ်ကဲ့ .. ကျွန်တော် အန်ကယ်ဆီ လာခဲ့ပါမယ်”

ကျွန်တော့်ဖုန်းကို နိုင်ထူးဆီ ပြန်ပေးလိုက်ပါသည်။
 “ ဘာကိစ္စလဲ မင်းယံ”

“ ဪ ငါ နွေဦးကို လွှဲပေးတဲ့ စာချုပ်ကိစ္စ”
 နိုင်ထူး ပခုံးတွန့်ပြပါသည်။ ကျွန်တော်စိတ်တွေ လွတ်လပ်နေပါသည်။ မနက်ဖြန် ကျွန်တော် ကြိုတင် စီစဉ်ထားရှိခြင်း မရှိပါ..

“ကျေးဇူးပဲ နိုင်ထူး.. မင်းတို့ ဟိုဘက်နားဆိုင်က စောင့်နေလေ”

နိုင်ထူးနဲ့ အေးမြင့်ကျော်က ခေါင်းညိတ်ပြပါသည်။

ကျွန်တော် ကားပေါ်က ဆင်းပြီး ကျွန်တော့်ကို စောင့်ကြည့်နေတဲ့ နွေဦးဆီကို လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။

အဖြူရှောင်ဝမ်းဆက်၊ အနက်ရှောင်ကားကို ဖြိုရပ်နေတဲ့ သူမ ဆံပင်တွေဟာ ကန်ဂျေပြင်ကို ဖြတ်တိုက်လာတဲ့ လေထုကြောင့် တလွင့်လွင့်..။

သူမရဲ့ ကြည့်ဆိုနေတဲ့မျက်ဝန်းဟာ သံယောဇဉ်တစ်ခု ဖန်တီးထားပါသည်။ အတုလား၊ အစစ်လား ကျွန်တော် မခွဲခြားချင်တော့..။

“မင်းယံ..”

သူ တိုးတိုးလေးခေါ် လိုက်တဲ့အသံကို ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်သည်။

ကျွန်တော် အခုချိန်မှာတော့ နွေဦးဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို ပြကွဲဒိန်တစ်ခုပေါ်က ကျွန်တော် မရင်းနှီးတဲ့ မင်းသမီးတစ်လက်လို့ သဘောထားမိသည်။

“နင် ငါ့ကို မုန်းနေပြီလား မင်းယံ”

ကျွန်တော့်မျက်နှာက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပါပဲ..။

“အခု ငါ့ရှင်ထဲက ချစ်ခြင်း မုန်းခြင်းဆိုတဲ့အရာ ဘာမှမရှိတော့ဘူး နွေဦး”

“ငါလေ နင့်ကို အခုထိချစ်နေခဲ့ပါတယ် မင်းယံ”

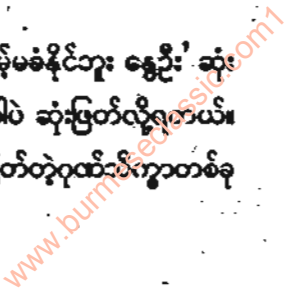
သူမ ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲ ပြေးဝင်ခိုလှုံပါသည်။ ကျွန်တော် ပြန်လည် ဖက်တွယ်မထားမိ..။

“နင့်အတွက် ငါ အနံ့ကယ်ဝဏ္ဏဆီမှာ ပိုင်ဆိုင်မှု လွှဲပြောင်းပေးထားတဲ့ စာချုပ်မှာ လက်မှတ်ရေးထိုးခဲ့ပြီးပြီ”

“မဟုတ်ဘူး .. ငါသိချင်တာ နင် ငါ့ကို လက်ထက်ဖို့ ..”

ကျွန်တော် အေးအေးလေး ခေါင်းခါပြမိတော့ သူမ မျက်လုံးအပိုင်းသား..။

“နောက်တစ်ကြိမ် ငါ့နုလုံးသား ကံနိမ့်မခံနိုင်ဘူး နွေဦး’ ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ အချစ်ဆိုတာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါပဲ ဆုံးဖြတ်လို့ရတယ်။ ချစ်လို့ရတာ ဒါဟာ လူတွေဆီမှာရှိတဲ့ မြင့်မြတ်တဲ့ဂုဏ်သိမ်မွေ့တစ်ခုပဲ နွေဦး”

ကျွန်တော့်စကားဆုံးတော့ သူမ သိမ့်သိမ့်ခါအောင် ငိုကြွေးပါသည်။

“ငါ့ဘဝက နင့်အတွက် နင် အပေါ်ရောက်ဖို့ လှေကားထစ်တစ်ခုလို ငါ ခံခဲ့ရပြီးပြီ နွေဦး။ နင် ရောက်ချင်တဲ့ အနေအထားကိုလည်း ငါပုခုံးတွေ အနာခံ နင် နင်းပြီးလို့ ရောက်ခဲ့ပြီးပြီ။ ချစ်သူဆိုတဲ့ အနေအထားမှာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ယုံကြည်စိတ်ချမှု မရှိမှတော့ ဘာတွေ အရေးကြီးနေဦးမှာလဲ နွေဦး။”

ကျွန်တော့်စကားကို အဆုံးသတ်ဖို့ အချိန်တန်ပါပြီ။

“ငါနဲ့ အစ်ကိုကြီးကြားမှာ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး နားလည် သိတတ်တဲ့ ဖြူစင်တဲ့သံယောဇဉ်တွေပဲ ရှိတယ်။ ပိုင်ဆိုင်မှု ဥစ္စာနေ အဲဒီအရာတွေနဲ့ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး မချည်နှောင်ထားဘူး။ နင်နဲ့ ငါကြားမှာတော့...”

ကျွန်တော့်စကားကို အဆုံးသတ်လိုက်သည်။

“မင်းနဲ့ငါဟာ ဒီလောက်အထိပဲ ပတ်သက်ဖို့ ကောင်းတယ်ဆိုတာ ငါ သိခဲ့တာ ကြာပါပြီ။ ကဲ...”

နှုတ်ဆက်မှု အထိမ်းအမှတ်မှန်း သူမ သိလောက်ပါပြီ။ သူမက ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။ နွေဦးဖော်အတွက် မျက်ရည်ဆိုတာ လိုရင်လိုသလောက် ဖန်တီးလို့ ရနိုင်လောက်ပါသည်။

သူရင်ထဲမှာ ချစ်ခြင်း၊ မုန်းခြင်း သူမအတွက် မရှိတော့။

ရှိနေတာက ဥပေက္ခာတရား...။
ကျွန်တော် သူမဆီက ထွက်လာပြီး နိုင်ထူးတိုက်ရုံရာဆီ လျှောက်လာကာ...

“ကဲ ... သွားကြမယ်”

ကျွန်တော် အေးအေးဆေးဆေး ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ပြောတော့ ဟိုကောင်တွေ အံ့ဩနေကြသည်။

ဒီကောင်တွေ လက်ဖက်ရည်ဖိုး ရှင်းပြီး ကားပေါ်တက်တော့...

“ကဲ ... အခြေအနေကို ပြောပြပါဦး”

ကျွန်တော် သူမနဲ့ပြောခဲ့တဲ့စကားကို အစအဆုံးမကျန် ပြန်ပြောပြတော့ ...

“မင်းကိုတော့ ငါ လေးစားတယ် မင်းယံ”

နိုင်ထူးက သဘောကျစွာ ပြောသည်။

“မင်း မခံစားရဘူးလား”

ကျွန်တော် အေးမြင့်ကျော်ကို ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်ရင်းခေါင်းခါပြန်ပါသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော် ကက်ဆက်ကို ဖွင့်လိုက်ပါသည်။

မြူးကြတဲ့ တေးသံက ဖျံ့လွင့်လာပါသည်။

၂၂၄

၀၀၀
၂၂၄
၀၀၀

နောက်တစ်နေ့မှာ သတင်းကြားခဲ့ရပါသည်။

မော်ဒယ် နွေဦးဇော် အိပ်ရာထဲမှာ သေဆုံးနေခဲ့သည်တဲ့...။

ကျွန်တော် သူမအတွက် သက်ပြင်းတစ်ချက်ပဲ ချပေးခဲ့သည်။

အစ်ကိုကြီးနှင့် သူမ ဟိုဘဝမှာ...။

၀၀၀
၂၂၄
၀၀၀